FELSEFE YÜZÜĞÜ 4. KİTAP

BİR ŞEREF HAYKIRIŞI

MORGAN RICE

Morgan Rice Hakkında

Morgan Rice, USA Today'in 1 numaralı çok satan destansı on yedi Kitaplık FELSEFE YÜZÜĞÜ; on bir Kitaplık (ve hala devam eden) genç yetişkin serisi 1 numaralı çok satan VAMPİR GÜNLÜKLERİ; 2 Kitaptan oluşan (ve devam eden) kıyamet sonrası gerilim, 1 numaralı çok satan KÖLETÜCCARLARI ÜÇLEMESİ; ve yeni destansı fantezi serisi KRALLAR VE BÜYÜCÜLER Kitaplarının 1 numaralı çok satan yazarıdır. Morgan'ın Kitapları hem basılı hem de sesli olarak bulunabilir ve çeviriler 25 dilde mevcuttur.

DÖNÜŞÜM (Vampir Günlükleri'nin 1. Kitabı), ARENA 1 (Köletüccarları Üçlemesi 1. kitabı), KAHRAMANLARIN GÖREVİ (Felsefe Yüzüğü 1. Kitabı) ve EJDERHALARIN YÜKSELİŞİ (Krallar ve Büyücüler—1. Kitap) ücretsiz olarak Google Play'den indirilebilir durumda!

Morgan sizi dinlemeyi çok seviyor, dolayısıyla lütfen www.morganricebooks.com adresini ziyaret edip eposta listesine eklenin, ücretsiz bir Kitap kazanın, ücretsiz hediyeler alın, ücretsiz uygulamaları indirin, Facebook ve Twitter ile bağlanın ve irtibatta kalın!

Copyrighted material

Morgan Rice İçin Yazılan Övgülerden Bazıları

“FELSEFE YÜZÜĞÜ dizisinden sonra yaşamak için bir neden kalmadığını düşünüyorsanız yanılıyorsunuz. EJDERHALARIN YÜKSELİŞİ’nde Morgan Rice bir başka harika fantezi dizisinin sözünü veriyor, bizi troller, ejderhalar, yiğitlik, onur, cesaret, sihir ve kaderimize inancın bir fantezisine daldırıyor. Morgan bir kez daha her sayfada onlar için tezahürat yapmamızı sağlayan güçlü bir karakter seti oluşturmayı başarmış… İyi yazılmış fantastik edebiyat seven herkesin kütüphanesinde bulunmasını tavsiye ederiz..”
--*Books and Movie Reviews*
Roberto Mattos

“EJDERHALARIN YÜKSELİŞİ daha başlangıcından başarılı… Üstün bir fantezi… Olması gerektiği gibi, bir protagonist ile başlıyor ve düzgün bir şekilde şövalyeler, ejderhalar, sihir ve canavarlar ve kaderin geniş çemberine doğru ilerliyor… Üst düzey bir fantezi edebiyatın tüm yakalayıcı unsurları bu kitapta mevcut, askerler ve savaşlardan kendiyle yüzleşmeye kadar… Güçlü, inanılır genç bir protagonist ile ilerleyen destansı fantezi edebiyat sevenler için tavsiye edilecek bir kitap.”
--*Midwest Book Review*
D. Donovan, eKitap Eleştirmeni

“Morgan Rice’ın önceki romanlarının hayranları ve Christopher Paolini’nin THE INHERITANCE CYCLE dizisi gibi işlerin hayranlarını memnun edecek macera dolu bir fantezi… Genç Yetişkin Edebiyatının hayranları Rice’ın bu son kitabını çok sevecek ve daha fazlası için yalvaracaktır.”
--*The Wanderer, A Literary Journal* (*Ejderhaların Yükselişi* ile ilgili olarak)

“Hikâyesinde gizem ve entrika elementleri bulunduran esprili bir fantezi. Kahramanların Görevi cesur olmak ve büyüme, gelişme ve mükemmelliğe götüren hayat amaçlarıyla ilgili… Dolgun fantezi maceraları, bir baş kahraman, araçlar ve hayalperest bir çocuk olan Thor’un olanaksız durumlarla karşılaşıp genç bir yetişkin haline gelişine çok iyi şekilde odaklanan bir dizi hareketli karşılaşmalar

Copyrighted material

sağlayan bir macera arayanlar için ideal… Destansı bir genç yetişkin dizisinin neler sunabileceğinin sadece bir başlangıcı.”
--*Midwest Book Review* (D. Donovan,eKitap Eleştirmeni)

“FELSEFE YÜZÜĞÜ ani bir başarı için her şeye sahip: entrika, karşı entrika, gizem, yiğit şövalyeler, kırık kalpler ile dolu çiçekli aşklar, aldatma ve ihanet. Sizi saatlerce eğlendirecek ve her yaştaki okuyucuyu memnun edecek. Tüm fantezi okurlarının kütüphanesinde bulunmasını tavsiye ettiğimiz bir Kitap.”
--*Books and Movie Reviews*, Roberto Mattos

“Destansı fantezi Felsefe Yüzüğü serisinin (şu anda 14 Kitaptan oluşuyor) heyecan dolu bu ilk kitabında Rice, okurlarını 14 yaşındaki, hayali, krala hizmet eden elit şövalye birliği Gümüş Lejyon’a katılmak olan Thorgrin “Thor” McLeod ile tanıştırıyor. Rice’ın yazını sağlam ve oldukça merak uyandırıcı.”
--*Publishers Weekly*

Copyrighted material

Morgan Rice Kitapları

KRALLAR VE BÜYÜCÜLER
EJDERHALARIN YÜKSELİŞİ (1. Kitap)
CESURUN YÜKSELİŞİ (2. Kitap)
ONURUN BEDELi (3. Kitap)

FELSEFE YÜZÜĞÜ
KAHRAMANLARIN GÖREVİ (1. Kitap)
KRALLARIN YÜRÜYÜŞÜ (2. Kitap)
EJDERHALARIN KADERİ (3. Kitap)
BİR ŞEREF HAYKIRIŞI (4. Kitap)
ŞEREF YEMİNİ (5. Kitap)
KAHRAMANLIK SALDIRISI (6. Kitap)
KILIÇ AYİNİ (7. Kitap)
SİLAHLARIN TESLİMİ (8. Kitap)
BÜYÜLÜ GÖKYÜZÜ (9. Kitap)
KALKAN DENİZİ (10. Kitap)
ÇELİĞİN HÜKÜMDARLIĞI (11. Kitap)
ATEŞ ÜLKESİ (12. Kitap)
KRALİÇELERİN YÖNETİMİ (13. Kitap)
KARDEŞLERİN YEMİNİ (14. Kitap)
ÖLÜLERİN DÜŞÜ (15. Kitap)
ŞOVALYELERİN MIZRAK DÖVÜŞÜ (16. Kitap)
SAVAŞIN ARMAĞANI (17. Kitap)

KÖLETÜCCARLARI ÜÇLEMESİ
ARENA 1: KÖLETÜCCARLARI (1. Kitap)
ARENA 2 (2. Kitap)

VAMPİR GÜNLÜKLERİ
DÖNÜŞÜM (1. Kitap)
SEVİLMİŞ (2. Kitap)
ALDATILMIŞ (3. Kitap)
YAZGI (4. Kitap)
ARZULANMIŞ (5. Kitap)
NİŞANLI (6. Kitap)
YEMİNLİ (7. Kitap)

Copyrighted material

BULUNMUŞ (8. Kitap)
CANLANDIRILMIŞ (9. Kitap)
GÖMÜLMÜŞ (10. Kitap)
KADER (11. Kitap)

Copyrighted material

Morgan Rice Kitaplarını Şimdi Play'den indirin!

KINGS AND SORCERERS

THE SORCERER'S RING

THE SURVIVAL TRILOGY

the vampire journals

FELSEFE YÜZÜĞÜ serisini sesli kitap formatında **Dinleyin**!

Bulabileceğiniz Yerler:

Amazon
Audible
iTunes

Morgan Rice © 2012

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının herhangi bir bölümü, 1976 ABD Telif Hakları Kanunu ile izin verilenin dışında, yazarın önceden izni olmaksızın, hiçbir formatta ve hiçbir amaçla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya yayılamaz veya bir veri tabanı veya bilgi kurtarma sisteminde saklanamaz.

Bu eKitap sadece sizin kullanımınız için lisanslanmıştır. Bu eKitap başkalarına tekrar satılamaz veya verilemez. Eğer bu kitabı paylaşmak istiyorsanız lütfen her birey için birer ek kopya satın alın. Eğer bu kitabı okuyorsanız fakat satın almadıysanız veya sadece sizin kullanımınız için satın alınmadıysa lütfen satın alan kişiye iade edin ve kendinize bir kopya satın alın. Yazarın emeğine saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederiz.

Bu kitap kurgusal bir eserdir. İsimler, karakterler, işletmeler, kuruluşlar, mekânlar, olaylar ve durumlar yazarın hayal ürününün eserleridir ve kurgusal amaçla kullanılmıştır. Gerçek hayattaki ölü veya yaşayan herhangi biri ile benzerlik tamamen tesadüfidir.

Telif hakları RazoomGame'e ait Jacket adlı eser, Shutterstock.com lisansı ile kullanılmıştır.

İÇİNDEKİLER

BİRİNCİ BÖLÜM
İKİNCİ BÖLÜM
ÜÇÜNCÜ BÖLÜM
DÖRDÜNCÜ BÖLÜM
BEŞİNCİ BÖLÜM
ALTINCI BÖLÜM
YEDİNCİ BÖLÜM
SEKİZİNCİ BÖLÜM
DOKUNUZU BÖLÜM
ONUNCU BÖLÜM
ON BİRİNCİ BÖLÜM
ON İKİNCİ BÖLÜM
ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM
ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM
ON BEŞİNCİ BÖLÜM
ON ALTINCI BÖLÜM
ON YEDİNCİ BÖLÜM
ON SEKİZİNCİ BÖLÜM
ON DOKUZUNCU BÖLÜM
YİRMİNCİ BÖLÜM
YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM
YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM
YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM
YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM
YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM
YİRMİ ALTINCI BÖLÜM
YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM
YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM
YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM
OTUZUNCU BÖLÜM
OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM
OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

Copyrighted material

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM
OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM
OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM
OTUZ ALTINCI BÖLÜM
OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM
OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM
OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

Copyrighted material

“Büyüklükten korkmayın:
Bazıları büyük doğar, bazıları büyüklüğe erişir, bazılarınınsa
büyüklük başına konar.”
—William Shakespeare
On İkinci Gece

Copyrighted material

BİRİNCİ BÖLÜM

Luanda savaş alanında hızla ilerlerken, Kral McCloud'un bulunduğu ufak eve doğru zikzaklar çizerek yol açarken, dörtnala gelen bir attan kıl payı kurtuldu. Bir zamanlar bildiği, halkına ait olan o şehrin tozlu zeminini aşarken, titreyen elindeki soğuk, demir mızrağı sıkıca kavradı. Tüm o aylar boyunca, halkının katledilişini izlemek zorunda bırakılmıştı… Artık bu durum canına tak etmişti. İçinde bir şeyler patlama noktasına gelmişti. Artık McCloud ordusunun tamamına bile karşı çıkması umurunda değildi… Onları durdurmak için elinden ne geliyorsa yapacaktı.

Luanda yapmak üzere olduğu şeyin, hayatını kendi ellerine almanın çılgınca olduğunu ve McCloud'un büyük bir ihtimalle onu öldüreceğini biliyordu. Ama bu düşünceleri koşarken aklından çıkardı. Doğru olan şeyi yapma vakti gelmişti… Hem de bedeli her ne olursa olsun.

Kalabalık savaş alanında, askerlerin arasında McCloud'un uzakta o zavallı, çığlıklar atan kızı terk edilmiş eve taşıdığını gördü… Ufak, kilden bir evdi. McCloud kapıyı sertçe ardından kapattı ve ardından bir toz bulutu oluştu.

"Luanda!" diye seslendi birisi.

Luanda arkasına baktı ve Bronson'ın yüz metre kadar peşinden koştuğunu gördü. Bronson'ın ilerleyişi bitmek tükenmek bilmeyen at ve asker akınıyla bölünerek birkaç kez durmak zorunda kalmasına neden oldu.

İstediği fırsat karşısına çıkmıştı. Bronson ona yetişecek olursa, düşündüğü şeyi yapmasını engellerdi.

Luanda hızını iki misline çıkardı, mızrağını sıkıca kavradı ve tüm bunların ne kadar çılgınca ve şansının ne kadar düşük olduğunu düşünmemeye gayret etti. Şayet kocaman ordular McCloud'u alt edemiyorsa, kendi generalleri öz oğlu karşısında tir tir titriyorsa, tek başına ne kadar şansı olabilirdi?

Dahası, Luanda daha önceden hiç bir kişiyi öldürmemişti, hele ki McCloud boyutlarında birisini. Onu öldürme vakti gelince, donup kalacak mıydı? Ona gerçekten de gizlice yaklaşabilecek miydi? McCloud gerçekten de Bronson'ın onu uyardığı gibi her şeye dayanıklı mıydı?

Luanda o ordunun kan dökülüşünde, topraklarının yok oluşunda bir payı olduğunu düşünüyordu. Geriye dönüp bakınca, Bronson'a

Copyrighted material

karşı hissettiği aşka rağmen bir McCloud'la evlenmeyi kabul ettiğine pişmanlık hissetti. McCloudlar sonradan öğrendiği gibi iflah olmayacak derecede vahşi insanlardı. Artık Yüksek Topraklar MacGillerle onları ayırdıkları ve Halka'nın Yüzüğün kendilerine ait tarafında kalabildikleri için şanslı olduklarını daha iyi anlıyordu. McCloudların büyüme çağında ona anlatıldığı kadar kötü olmadıklarını düşündüğü için saflık ve aptallık etmişti. Onları değiştirebileceğini, günün birinde kraliçe olarak bir McCloud prensesi olma şansının riskler her ne olursa olsun bir şekilde buna değeceğini düşünmüştü.

Ama artık yanıldığını biliyordu. Her şeyi, unvanını, sahip olduğu serveti, ününü, tamamını McCloudlarla tanışmamak, ailesiyle birlikte Halka'nın onlara ait tarafında yine güvende olmak uğruna feda edebilirdi. Babasına da bu evliliği ayarladığı için kızgındı; kendisi genç ve deneyimsizdi, ama babasının olacakları bilmesi gerekirdi. Öz kızını feda edeceği kadar mı önemliydi politika? Ayrıca, öldüğü ve tüm bu sorunlarla onu baş başa bıraktığı için de kızgındı ona.

Luanda son bir kaç ayda kendisine güvenmeyi zor yoldan öğrenmişti ve artık durumu düzeltme fırsatı eline geçmişti.

Ufak, koyu renkli meşe kapısı sıkı sıkı kapalı kil eve vardığında titriyordu. Dönüp her iki yöne de baktı, McCloud'un adamlarının onu yakalayacaklarını sandı, ama hepsinin onu fark etmeyecek kadar ortalığı kasıp kavurduğunu görünce rahatladı.

Tek elinde mızrağıyla uzanıp kapı kolunu tutu ve McCloud'un dikkatinin çekmeyeceğine dua ederek dikkatle çevirdi.

İçeri girdi. İçerisi karanlıktı; gözleri beyaz şehrin parlak gün ışığından karanlığa yavaş yavaş alıştı. İçerisi ayrıca daha serindi. Eşikten ufak eve girerken, duyduğu ilk şey kızın inlemeleri ve ağlama sesiydi. Ufak evde etrafına bakınırken ve gözleri karanlığa alışırken, belinden aşağısı çıplak olan McCloud'un yerde, çırılçıplak olan ve debelenen kızınsa altında olduğunu gördü. Kız ağlayıp çığlık attı ve McCloud uzanıp iri avucuyla ağzını kapattığında gözleri irileşti.

Luanda bunların gerçek olduğuna, yapmak üzere olduğu şeyi gerçekten yapacağına inanamıyordu. Elleri titrerken, dizlerinin bağı çözülmüş bir halde tereddütle öne bir adım attı ve planladığı şeyi yapabileceği kadar cesareti olması için dua etti. Demir mızrağı bir cankurtaran halatıymışçasına sıkıca tuttu.

Copyrighted material

Tanrım, lütfen bu adamı öldürmeme yardım et.

McCloud'un kızın içine girerken vahşi bir hayvan gibi inleyip hırladığını duydu. Adam durmak bilmiyordu. Onun her hareketiyle birlikte, kızın çığlıkları daha da yükseliyor gibiydi.

Luanda bir adım attı, sonra bir adım daha attı ve onlara birkaç adım mesafeye vardı. McCloud'a, bedenine baktı ve saldırabileceği en iyi noktanın ne olacağına karar vermeye çalıştı. Neyse ki, McCloud zincirli zırhını çıkarmıştı ve üstünde o sırada ter içinde kalmış ince, kumaş bir gömlek vardı. Luanda ter kokusunu duyduğu yerden hissedebildiğinden, geri çekildi. McCloud'un zırhını çıkarmış olması onun adına dikkatsiz bir hareketti; Luanda bunun onun son hatası olacağını fark etti. Mızrağı her iki eliyle birden ta havaya kaldıracak ve McCloud'un çıplak sırtına indirecekti.

McCloud'un inlemeleri doruk noktasına ulaşınca, Luanda mızrağı havaya kaldırdı. O andan sonra hayatının nasıl değişeceğini, sadece birkaç saniye sonra nasıl hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını düşündü. McCloud krallığı zorba krallarından kurtulacaktı; halkıysa daha da fazla yıkıma maruz kalmayacaktı. Yeni kocası öne çıkıp onun yerini alacaktı ve en sonunda her şey yoluna girecekti.

Luanda korkudan donmuş bir halde kalakaldı. Titredi. O anda harekete geçmezse, bunu asla başaramayacaktı.

Nefesini tutu, öne doğru son bir adım attı, iki eliyle mızrağı havaya kaldırdı ve aniden dizlerinin üstüne çökerek demir mızrağı var gücüyle adamın sırtına saplamaya hazırlanarak aşağı indirdi.

Ama beklemediği bir şey oldu; her şey bir anda, tepki veremeyeceği kadar hızlı gerçekleşti: McCloud son anda kenara kaydı. O kadar iri bir adama göre, Luanda'nın düşündüğünden çok daha hızlıydı. McCloud bir yana yuvarlandı ve altındaki kız açıkta kaldı. Artık Luanda'nın durması için çok geçti.

Luanda dehşet içinde demir mızrağın ta aşağıya inişini ve kızın göğsüne saplanışını izledi.

Kız cıyaklayarak dimdik doğruldu; Luanda mızrağın kızın etine santimlerce girdiğini ve kalbine kadar gittiğini hissettiğinde dehşete kapıldı. Kızın ağzından köpürerek kanlar fışkırdı ve büyük bir korkuyla, ihanete uğramış gibi Luanda'ya baktı.

Nihayet, tekrar geriye uzandı ve öldü.

Copyrighted material

Luanda uyuşmuş, şok geçirmiş, neler olduğunu güçlükle idrak ederek dizlerinin üstünde kaldı. Olanları tam olarak anlayamadan, McCloud'a bir şey olmadığını kavrayamadan önce, suratının yan tarafına keskin bir darbe aldığını ve yere düştüğünü hissetti.

Havada uçarken, McCloud'un ona yumruk attığının hayal meyal farkındaydı; içeri girdiğinden beri dikkatle her hareketinin farkında olan adamın müthiş yumruğuyla uçmuştu. McCloud içeri girdiğini fark etmemiş gibi davranmıştı. O anı, sadece onun darbesinden kaçabilmek için kusursuz fırsatı değil, aynı zamanda o zavallı kızı da öldürmesi ve suçu ona atması için onu kandırabileceği anı da beklemişti.

Luanda gözleri kararmadan önce McCloud'un suratını bir an için gördü. McCloud tepeden ona bakıp sırıtırken ağzı açıktı ve vahşi bir hayvan gibi kesik kesik nefes alıyordu. Adamın devasa boyutlardaki çizmesi havaya kalkmadan ve suratına inmeden önce Luanda'nın duyduğu son şey, McCloud'un genizden gelen, bir hayvanınkini andıran sesiydi:

"Bana bir iyilik yaptın," dedi. "Onunla işim zaten bitmişti."

Copyrighted material

İKİNCİ BÖLÜM

Gwendolyn Kraliyet Sarayı'nın en kötü bölgesindeki kıvrılan ara sokaklarda koşarken yanaklarından yaşlar süzülerek kaleden kaçıyor, Gareth'tan mümkün olduğunca uzaklaşmaya çalışıyordu. Yüzleşmelerinden, Firth'ün asılışına şahit olduğundan ve Gareth'ın tehditlerini duyduğundan beri kalbi çılgınlar gibi atıyordu. Ama Gareth'ın hastalıklı zihninde, gerçekler ve yalanlar birbirine karışmıştı ve hangisinin gerçek olduğunu anlamak çok zordu. Onu korkutmaya mı çalışmıştı? Yoksa dediği her şey doğru muydu?

Gwendolyn Firth'ün sallanan bedenini kendi gözleriyle görmüştü ve bu manzara belki de bu sefer her şeyin gerçek olduğunu anlatmıştı. Belki de Godfrey gerçekten de zehirlenmişti, belki de kendisi gerçekten de vahşi Nevarunlara evlenme vaadiyle satılmıştı ve belki de Thor dosdoğru bir tuzağa girmek üzereydi. Bunu düşününce titredi.

Koşarken çaresizlik hissetti. Bunu doğru yapması gerekiyordu. Thor'a kadar koşamazdı, ama Godfrey'e kadar koşup zehirlenip zehirlenmediğine bakabilirdi… Tabii, hala hayattaysa.

Gwendolyn kasabanın daha eski bölgesinin derinliklerine doğru hızla koşmaya devam ederken, Kraliyet Sarayı'nın bir daha asla ayak basmayacağına yemin ettiği en tiksinç bölgesine birkaç gün içinde iki kere girdiğine hayret etti. Godfrey gerçekten zehirlenmiş olsaydı, bunun meyhanede olacağını biliyordu. Başka nerede olabilirdi ki? Geri döndüğü, temkini elden bıraktığı, o kadar dikkatsiz davrandığı için ona kızgındı. Ama en çok da onun için korkuyordu. Son birkaç gündür, erkek kardeşini ne kadar önemsediğini fark etmişti; onu kaybetme düşüncesi, özellikle de babasını kaybettikten sonra kalbinde bir delik açmıştı. Ayrıca, bu konuda kendisini sorumlu da hissediyordu.

Gwen sokaklarda koşarken, gerçek bir korku hissediyordu ve bunun sebebi etrafındaki sarhoşlar ve haydutlar değildi; daha çok kardeşi Gareth için korkuyordu. Son karşılaşmalarında, adeta bir şeytana dönüşmüştü; suratını, gözlerini bir türlü aklından çıkaramıyordu… Öylesine karanlık ve ruhsuzdu ki. Bedeni ele geçirilmiş gibiydi. Babalarının tahtında oturuyor olması da manzarayı daha inanılmaz kılıyordu. İntikam alacağından

Copyrighted material

korkuyordu. Belki de gerçekten de onu evlendirmeyi planlıyordu ki buna asla izin vermeyecekti; ya da belki de sadece onu gafil avlamak istiyor, gerçekten de öldürtmeyi planlıyordu. Gwen etrafına bakındı ve koşarken etrafta gördüğü her suratın düşmanca ve yabancı olduğunu fark etti. Herkes potansiyel bir tehdit, Gareth tarafından onu öldürmesi için yollanmış gibi görünüyordu. Gwen paranoyaya kapılmaya başlamıştı.

Köşeyi döndü ve sarhoş ve yaşlı bir adamla omuz omuza çarpıştı. Dengesi bozulunca elinde olmadan irkilip çığlık attı. Sinirleri gerilmişti. Adamın sadece yanından geçen dikkatsiz birisi olduğunu, Gareth'ın sağ kollarından birisi olmadığını anlaması biraz vakit aldı. Arkasına bakınca, adamın tökezlediğini ve özür dilemek için arkasına bile dönmediğini gördü. Kasabanın o bölgesinin kaba hali dayanamayacağı kadar aşırıydı. Godfrey olmasaydı, hayatta oraya yaklaşmazdı. Bunu ona mecbur bıraktığı için ondan nefret etti. Neden meyhanelerden uzak duramıyordu ki?

Gwen bir başka köşeyi döndü ve aradığı yeri gördü: Godfrey'in tercih ettiği, harap meyhane eğreti ve kapısı ardına kadar açık bir hale karşısında duruyordu; her zamanki gibi kapıdan o sonu gelmeyen sarhoşlar çıkıyordu. Hiç vakit kaybetmeden hızla kapıdan içeri girdi.

Bayat biraz ve ter kokan loş bara gözlerinin alışması biraz sure aldı; içeri girdiği anda meyhanede bir sessizlik oldu. İçeriye sığışmış iki düzine kadar adam dönüp şaşkınlıkla ona baktı. Kendisi kraliyet ailesinin bir üyesi olarak şık giysiler içerisinde muhtemelen senelerdir temizlik yüzü görmemiş meyhaneye dalmıştı.

Godfrey'in içki arkadaşlarından biri olan, uzun boylu, şişkin karınlı Akorth'un yanına gitti.

"Kardeşim nerede?" diye sordu.

Genellikle keyifli ve o çok sevdiği zevksiz espriler, her daim yapmaya hazır olan Akorth onu gördüğüne şaşırdı ve başını sallamakla yetindi.

"Durum iyi değil, leydim," dedi kasvetli bir ifadeyle.

"Ne demek istiyorsun?" dedi Gwen ısrarla kalbi gümbür gümbür atarken.

"Kötü içki içti," dedi Godfrey'in diğer arkadaşı olduğunu tanıdığı uzun ince bir adam. "Dün gece geç saatte sızdı. Henüz uyanmadı."

Copyrighted material

“Hayatta mı?” dedi Gwen çaresizlik içinde Akorth’un bileğini kavrayarak.

“Güç bela hala hayatta,” dedi Akorth yere bakarak. “Zorlu bir gece geçirdi. Bir saat kadar önce konuşmayı kesti.”

“Nerede?” dedi Gwen ısrarla.

“Arka tarafta, hanımefendi,” dedi meyhaneci barın üstünden uzanıp kasvetli bir ifadeyle bir maşrapayı silerken. “Onunla ne yapacağınızı düşünseniz iyi olur. İş yerimde bir cesedin kalmasına müsaade edemem.”

Çaresizliğe kapılan Gwen kendisini de şaşırtarak ufak bir hançer çıkardı, öne eğildi ve hançerin ucunu meyhanecinin boğazına dayadı.

Adam şok içinde geri çekilerek yutkunurken, içeriye ölümcül bir sessizlik çöktü.

“Bir kere,” dedi Gwen, “Burası bir iş yeri değil… Acınası bir yalak; benimle bir daha o şekilde konuşursan, kraliyet muhafızlarının burayı dümdüz etmesini sağlarım. Bana *leydim* diye hitap ederek işe başlayabilirsin.”

Gwen kendisi gibi davranmadığını hissetti ve içine dolan güç onu şaşırttı; bu gücün nereden geldiğini bilemiyordu.

Meyhaneci yutkundu.

“Leydim,” dedi itaatkâr bir tavırla.

Gwen hala hançeri ona tutuyordu.

“İkincisi kardeşim ölmeyecek. Kesinlikle burada ölmeyecek. Cesedi buraya girip çıkmış diri olan herkesten çok daha fazla iş yerini şereflendirir. Ölecek olursa, Bunun sorumlusunun sen olacağına da emin olabilirsin.”

“Ama ben bir hata işlemedim, leydim!” diye yalvardı adam. “Herkese verdiğim içkiden verdim!”

“Birisi içine zehir koymuş olmalı,” dedi Akorth.

“Herhangi birisi yapmış olabilir,” dedi Fulton.

Gwen ağır ağır hançeri indirdi.

“Beni ona götürdün. Hemen!” diye emir verdi.

Meyhaneci bu sefer tevazuuyla başını önüne indirdi ve arkasını dönüp hızla barın arkasındaki bir kapıdan içeri girdi. Gwen de peşinde Akorth ve Fulton’la adamın ardından gitti.

Gwen meyhanenin arka odasına girdi ve kardeşi Godfrey’i baygın halde yerde yatar halde görünce şaşkınlıkla bir ses

Copyrighted material

çıkardığını fark etti. Onu hiç o kadar solgun görmemişti. Ölümün kıyısına yaklaşmış gibiydi. Duyduklarının tamamı gerçekti.

Hızla yanına gidip elini tutunca, ne kadar soğuk ve terli olduğunu fark etti. Godfrey hiçbir tepki vermedi; başı yana düşmüştü, tıraşsızdı ve yağlı saçları alnına yapışmıştı. Ama Gwen nabzının güçsüz de olsa attığını fark etti; ayrıca her nefes alıp verişinde göğsü inip kalkıyordu. Godfrey hayattaydı.

Birden içini müthiş bir öfke kapladı.

"Onu nasıl burada bu şekilde bırakabildiniz?" diye bağırdı hızla meyhaneciye dönerek. "Kardeşim, kraliyet ailesinin bir üyesi ölmek üzereyken bir kopek gibi tek başına yerde mi bırakıldı?"

Meyhaneci endişeyle yutkundu.

"Başka ne yapabilirdim ki, leydim?" dedi tereddütle. "Burası bir hastane değil. Herkes onun neredeyse ölmüş olduğunu ve…"

"O, *ölmedi*!" diye bağırdı Gwen. "Siz ikiniz," dedi Akorth'a ve Fulton'a dönerek. "NE biçim arkadaşınız? Kardeşim size böyle bırakır mıydı?"

Akorth ve Fulton pişmanlıkla birbirlerine baktılar.

"Beni affedin," dedi Akorth. "Dün gece doktor gelip onu muayene etti ve ölmek üzere olduğunu söyledi… Geriye bir tek konu buraya yatırmak kaldı. Bir şey yapılabileceğini düşünmedim."

"Gecenin büyük bir kısmında yanındaydık, leydim," dedi Fulton. "Sadece kısa bir mola verdik, üzüntümüzü bastırmak için bir içki içtik. Sonra, siz içeri girdiniz ve…"

Gwen uzanıp büyük bir öfkeyle adamların ellerindeki bardaklara vurup yere fırlattı ve her yere içki saçılmasına neden oldu. Adamlar şok içinde ona baktılar.

"Siz ikiniz, ayaklarından ve kollarından tutun," diye emir verdi Gwen buz gibi bir sesle; orada dururken, içine yeni bir gücün dolduğunu hissetti. "Onu burada götüreceksiniz. Kraliyet Şifacısına gidene dek beni Kraliyet Sarayı'na kadar izleyeceksiniz. Kardeşimin gerçekten iyileşebilmesi için bir şans verilmiş olacak; kıt akıllı bir doktorun dediklerine dayanarak ölüme terk edilmeyecek.

"Sana gelince," dedi meyhaneciye dönerek. "Kardeşim hayatta kalırsa, bir daha buraya geri gelirse ve sen ona içki servis edersen, zindana atılmanı ve bir daha çıkamamanı şahsen sağlarım."

Meyhaneci olduğu yerde kıpırdanıp başını önüne eğdi.

Copyrighted material

“Haydi!” diye bağırdı Gwen.

Akorth ve Fulton irkilerek derhal harekete geçtiler. Gwen hızla odadan çıktı, iki adam da kardeşini taşıyarak onun peşinden bardan günışığına çıktılar. Kraliyet Sarayı'nın kalabalık arka sokaklarında hızla şifacıya doğru ilerlemeye başladılar; Gwen bir tek geç kalmamış olduklarına dua ediyordu.

Copyrighted material

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Thor Kraliyet Sarayı'nın dış bölgesindeki tozlu alanda dörtnala koşuyordu; Reece, O'Connor, Elden ve yanında ikizler gidiyor, Krolın hızla yanından ilerliyor, Kendrick, Kolk, Brom ve sayılarca Lejyon ve Gümüş yanlarında onlara eşlik ediyordu. Bütün ordu McCloudlarla karşılamak için ilerliyordu. Bir bütün olarak şehri kurtarmaya hazır bir biçimde atlarında ilerliyorlardı ve gök gürültüsünü andıran toynak sesleri kulakları sağır ediyordu. Gün boyuna yola devam etmişlerdi ve çoktan ikinci güneş tepeye yükselmişti. Thor ilk gerçek askeri görevinde tüm bu muhteşem savaşçılarla bir arada yol aldığına inanamıyordu. Adamların onu kendilerinden birisi olarak kabul ettiklerini hissetmişti. Gerçekten de, tüm Lejyon yedek olarak çağrılmıştı ve asker arkadaşları etrafında ilerliyordu. Lejyon üyeleri kralın ordusunun binlerce üyesi tarafından ufacık kalmıştı ve Thor hayatında ilk kez kendinden daha büyük bir şeyin parçası olduğunu hissediyordu.

Ayrıca, onu tetikleyen bir amaç da hissediyordu. Ona ihtiyaç duyulduğunu hissediyordu. Kendi halkı McCloudlar tarafından istila edilmişti ve onları kurtarmak, halkını korkunç bir kaderden kurtarmak ordusuna kalmıştı. Yaptıkları şeyin önemi canlı bir şey gibi üstüne çökmüştü. Bu da onu güçlü hissettiriyordu.

Thor tüm o adamların yanında kendisini güvende hissediyordu, ama bir yandan da endişeliydi: Bunlar gerçek erkeklerden oluşan bir orduydu, ama bu da gerçek erkeklerden kurulu bir orduyla karşılaşacak oldukları anlamına geliyordu. Gerçek ve azılı savaşçılarla karşılaşacaklardı. Bu sefer, bir ölüm kalım meselesi söz konusuydu ve hayatında hiç karşılaşmadığı kadar önemli şeyler tehlikeydi. Atının üstünde ilerlerken, içgüdüsel bir hareketle eğildi ve güvendiği sapanıyla yeni kılıcının orada oluşu onu rahatlattı. Gün sona erdiğinde, kılıcının kanla kaplı olup olmayacağını düşündü. Ya da yaralanıp yaralanmayacağını.

Orduları bir anda bir ağızdan bağırdı ve bir köşeyi dönüp istila edilmiş şehri ufukta ilk kez gördüklerinde sesleri atların toynak seslerini bile bastırdı. Şehrin üstünde kapkara dumanlar butlular oluşturmuştu. MacGil ordusu atlarını tekmeleyerek daha da hızlandı. Thor da atını daha sert tekmeledi, herkes kılıçlarını çekip

Copyrighted material

silahlarını havaya kaldırırken ve ölümcül bir niyetle şehre ilerlerken onların hızına yetişmeye gayret etti.

Devasa ordu daha ufak gruplara ayrıldı; Thor'un grubunda on asker, lejyon üyeleri, arkadaşları ve tanımadığı birkaç kişi daha vardı. Önlerinde kralın ordusunun kıdemli komutanlarından, diğerlerinin Forg diye hitap ettiği, ince uzun ve kaslı, suratı suçiçeği izleriyle kaplı, kısa gri renkli saçlı ve karanlık, çökük gözleri olan bir adam vardı. Ordu ufak gruplara ayrılıyor, dört bir yana ilerliyordu.

"Bu grup beni izlesin!" diye bağırdı komutan asasıyla Thor ve diğerlerine ayrılarak peşinden gitmelerini işaret ederek.

Thor'un grubu emirlere uydu ve Forg'un peşinden ilerleyerek ana ordudan daha da ayrılmaya koyuldu. Thor arkasına baktığında, grubunun diğerlerinden daha da uzaklaştığını, ordunun uzakta kalmaya başladığını gördü; tam nereye doğru gittiklerini düşünürken, Forg bağırdı:

"McCloud kanadında pozisyon alacağız!"

Thor ve diğerleri hızla ileri atılırken ve ana ordu artık görünmeyecek kadar geride kalırken endişeyle ve heyecanla birbirlerine baktılar.

Çok geçmeden, yeni bir bölgeye girdiler ve şehir tamamıyla gözden kayboldu. Thor tetikteydi, ama McCloud ordusundan hiçbir yönde iz yoktu.

Nihayet, Forg bir korulukta ufak bir tepenin önünde atını durdurdu. Diğerleri de arkasında durdular.

Thor ve diğerleri ona bakıp neden durduğunu merak ettiler.

"Misyonumuz şuradaki kale," dedi Forg. "ala genç savaşçılar olduğunuzdan, sizi esas savaş bölgesinden uzak tutmak istedik. Ana ordumuz şehre dalıp McCloud ordusuyla yüzleşirken, sizler buradaki pozisyonunuzda kalaksınız. McCloud askerlerinin buraya gelmesi olası değil ve burada büyük ölçüde güvende olacaksınız. Kalenin etrafında pozisyon alın ve başka bir emir duyana dek buradan ayrılmayın. Haydi!"

Forg atını tekmeledi ve hızla tepeye çıkmaya koyuldu; Thor ve diğerleri de aynı şeyi yaparak peşinden gittiler. Ufak grup tozlu arazide ilerlerken etrafta bir toz bulutu oluştu ve Thor'un görebildiği kadarıyla etrafta kimsecikler yoktu. Esas hareketliliğin yaşanacağı yerden uzak kalmak onu hayal kırıklığına uğratmıştı; neden onları bu kadar iyi koruyorlardı?

Copyrighted material

llerledikçe, Thor daha da huzursuz hissetmeye başladı. Onu neyin huzursuz ettiğini anlayamamıştı, ama altıncı hissi ona bir terslik olduğunu söylüyordu.

Zirvesinde uzun ince be terk edilmiş bir kulenin olduğu ufak ve eski bir kalenin bulunduğu tepeye yaklaşırlarken, Thor'un içinden bir ses ardına bakmasını söyledi. Bunu yaptığında, Forg'u gördü. Onun yavaş yavaş grubun ardında kaldığına, gitgide daha uzaklaştığına şaşırdı. Thor onu izlerken, Forg döndü ve atını tekmeleyip hiçbir şey demeden dörtnala aksi yöne doğru ilerlemeye başladı.

Thor neler olup bittiğini anlayamamıştı. Neden Forg onları aniden terk etmişti? Arkasında Krohn kişnedi.

Thor tam neler olduğunu anlamaya başladığı anda tepenin zirvesine ve eski kaleye vardılar; oraya çıktıklarında karşılarında çorak bir bölgeden başka bir şey göreceklerini sanmıyorlardı.

Ama lejyon üyelerinden oluşan ufak grup atlarını birden durdurdu. Hepsi de karşılarındaki manzaraya bakarken donakalmıştı.

Karşılarında McCloud ordusunun tamamı duruyordu.

Bir tuzağa düşmüşlerdi.

Copyrighted material

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Gwendolyn Hızla Kraliyet Sarayı'nın kıvrılarak ilerleyen sokaklarında, ardında Godfrey'i taşıyan Akorth ve Fulton'la birlikte yürüyor, sıradan halkın arasından bir yol açmaya çalışıyordu. En kısa zamanda şifacıya varmayı aklına koymuştu. Godfrey onca şey yaşadıktan sonra, bu şekilde ölemezdi. Godfrey'in öldüğünü duyan Gareth'ın tatmin olmuş bir ifadeyle gülümsediğini gözlerinin önüne neredeyse getirebiliyordu ve bunun olmamasına kararlıydı. Sadece keşke kardeşini daha çabuk bulmuş olsaydı diye düşünüyordu.

Gwen bir köşeyi dönüp şehir meydanına telaşla girdiğinde, etraf daha da kalabalıklaştı ve başını kaldırınca hala bir kirişten sallanan, ipin hala boynunu sıkıca kavradığı, herkesin görebilmesi için indirilmemiş olan Firth'ü gördü. İçgüdüsel bir hareketle başını çevirdi. Ağabeyinin ihanetini hatırlatan korkunç bir manzaraydı. Hangi yöne dönse, sanki ondan kaçamayacak gibiydi. Daha bir gün önce o sırada ipten sallanan Firth'le konuştuğunu düşünmek tuhaftı. Ölümün etrafını kuşattığını, ona da yaklaştığını düşünmeden edemedi.

Gwen ne kadar arkasını dönüp bir başka yoldan ilerlemek istese de, meydandan gitmenin daha kısa süreceğini biliyordu; korkularına yenik düşemezdi. Kendini doğrudan darağacının, karşısındaki asılmış cesedin yanından geçmeye zorladı. Bunu yaparken, kapkara cüppeli kraliyet infazcısının yoluna çıkışına şaşırdı.

İlk önce, adamın onu da öldüreceğini sandı ama infazcı eğilip selam verdi.

"Leydim," dedi mütevazı bir tavırla ve saygıyla başını eğerek. "Henüz cesedi ne yapacağımız konusunda bir kraliyet emri gelmedi. Ona düzgün bir cenaze töreni mi düzenleyeceğime, yoksa toplu yoksullar mezarına mı atacağıma dair bir emir verilmedi."

Gwen bu işin ona yüklendiğine sinir olmuş bir halde durdu; Akorth ve Fulton da tam yanında durdular. Başını kaldırıp güneşe doğru gözlerini kıstı ve tam karşısında sallanan cesede baktı; tam yoluna devam edip adamı duymazdan gelecekti ki aklına bir şey geldi. Babası için adaletin yerini bulmasını istiyordu.

"Onu toplu mezara at," dedi. "Nerede olduğunu da işaretleme.

Copyrighted material

Özel gömme ayinlerini de yaptırma. Tarihi belgelerimizde isminin unutulmasını istiyorum."

Adam itaatkâr bir tavırla başını önüne eğdi ve Gwen biraz olsun intikam aldığını hissetti. Ne de olsa, o adam babasını gerçekten de öldürmüş olan kişiydi. Şiddet gösterilerinden nefret ettiği halde, Firth için gözyaşı dökecek değildi. Artık babasının ruhunu eskisinden daha da güçlü bir biçimde yanında hissediyor, huzur bulduğunu düşünüyordu.

"Bir şey daha," dedi infazcıyı durdurarak. "Cesedi şimdi aşağıya indir."

"Şimdi mi, leydim?" dedi adam. "Ama kral süresiz olarak asılması için emir verdi."

Gwen başını salladı.

"Şimdi," dedi yine. "Yeni emirleri böyle," diye yalan söyledi.

İnfazcı yine başını eğdi ve cesedi indirmek için hızla uzaklaştı.

Gwen yine ufak bir intikam hissi duydu. Gareth'ın gün boyunca penceresinden Firth'ün cesedini izlediğine emindi... Oradan indirilmesi onu öfkelendirecekti ve her şeyin her zaman planladığı gibi gitmeyeceğini hatırlatacaktı.

Gwen belirgin tiz bir ses duyduğunda tam gitmek üzereydi; durup arkasına baktı ve kirişin tam tepesine tünemiş olan şahin Estopheles'i gördü. Elini gözlerine siper edip gözlerini güneşten koruyarak gözlerinin ona oyun oynamadığından emin olmak istedi. Estopheles yine bağırdı ve kanatlarını açıp kapattı.

Gwen şahinin babasının ruhunu taşıdığını hissedebiliyordu. Huzur bulamamış olan ruhu artık bulmaya bir adım daha yaklaşmıştı.

Birden aklına bir fikir daha geldi; ıslık çağırıp kolunu havaya kaldırdı; Estopheles tünediği yerden aşağıya süzüldü ve Gwen'in bileğine kondu. Şahin ağırdı ve pençeleri Gwen'in tenine batıyordu.

"Thor'a git," diye fısıldadı şahine. "Savaş alanında onu bul. Onu koru. GİT!" diye bağırdı kolunu kaldırıp.

Estopheles'in kanat çırparak, gökte giderek daha da yükseklere uçuşunu izledi. Bunun işe yaraması için dua etti. Kuşla ilgili, özellikle de Thor'la arasındaki bağla ilgili gizemli bir şey vardı. Gwen her şeyin mümkün olabileceğini biliyordu.

Yoluna hızla devam etti, kıvrılarak ilerleyen sokaklardan şifacının kulübesine doğru ilerledi. Şehrin çıkışındaki birkaç

Copyrighted material

kemerli kapıdan birinden geçtiler; Gwen elinden geldiğince hızla ilerliyor, Godfrey'in yardım bulana dek dayanabilmesi için dua ediyordu.

İkinci güneş de Kraliyet Sarayı'nın eteklerindeki ufak bir tepeye tırmanana dek gökte alçaldı ve şifacının kulübesi karşılarında belirdi. Basit, tek odalı, beyaz duvarları kilden inşa edilmiş, her iki tarafından ufak birer pencere bulunan, ön tarafından ufak ve kemerli meşeden bir kapı olan bir kulübeydi. Çatısından sarkan her renkte ve türde bitki kulübeyi süslüyordu. Ayrıca, kulübenin etrafındaki kocaman bir şifalı ot bahçesi, her renkte ve boyutta çiçekler de kulübe adeta bir seranın ortasına bırakılmış gibi bir görüntü oluşturuyordu.

Gwen kapıya koşup birkaç kere vurdu. Kapı açıldı ve Gwen karşısında şifacının şaşkın suratını gördü.

Illepra. Tüm hayatı boyunca kraliyet ailesinin şifacısı olmuştu ve Gwen yürümeye başladığından beri onun hayatında bulunmuştu. Ama Illepra yine de genç kalmayı başarmıştı. Hatta Gwen'den bile yaşlı gözükmüyordu. Cildi pırıl pırıl, canlı bir biçimde parıldıyor, güzel ifadeli yeşil gözlerini çevreliyordu ve ona 18 yaşından büyük bir görüntü vermiyordu. Gwen onun çok daha büyük olduğunu, görüntüsünün aldatıcı olduğunu biliyordu; Illepra'nın hayatında tanıdığı en zeki ve en yetenekli kişilerden biri olduğunu biliyordu.

Illepra'nın bakışları Godfrey'e kayar kaymaz neler olduğunu anladı. Gözleri endişeyle açıldı ve durumun aciliyetini fark edince, merhabalaşmayı bir kenara bıraktı. Gwen'in yanından hızla Godfrey'e geçti ve eliyle alnını kontrol etti. Sonra da kaşlarını çattı.

"Onu içeri getirin," diye emretti iki adama. Sonra, telaşla "Elinizi çabuk tutun," dedi.

Illepra kulübesine girip kapıyı daha da açtı ve adamlar onun peşinden içeri daldılar. Gwen de peşlerinden gitti, alçak girişten eğilerek geçti ve kapıyı artlarından kapattı.

İçerisi loş olduğundan, gözleri karanlığa bir süre sonra alıştı; etrafı görebildiğinde kulübenin tıpkı küçüklüğündeki gibi göründüğünü fark etti: Ufak, aydınlık, temiz ve her yanında çeşit çeşit bitkiler, şifalı otlar ve iksirler olan bir yerdi.

"Onu şuraya yatırın," diye emretti Illepra adamlara Gwen'in hiç duymadığı kadar ciddi bir sesle. "Şu köşedeki yatağa yatırın.

Copyrighted material

Gömleğini ve ayakkabılarını çıkarın. Sonra da çıkın.”

Akorth ve Fulton söylenenleri yaptılar. Tam hızla dışarı çıkarlarken, Gwen Akorth’un bileğini tuttu.

“Kapıda nöbet tuttun,” dedi. “Godfrey’in peşinde her kim varsa, onu hala öldürmeyi deneyebilir. Ya da beni.”

Akorth tamam der gibi başını salladı ve iki adam dışarı çıkıp kapıyı artlarından kapattılar.

“Ne süredir bu durumda?” diye sordu Illepra telaşla; Godfrey’in yanına eğilirken Gwen’e hiç bakmadı ve Godfrey’in bileğini, midesini ve boğazını kontrol etti.

“Dün geceden beri,” dedi Gwen.

“Dün gece mi!” dedi Illepra başını endişeyle sallayarak. Sessizce, surat iadesi daha da ciddileşir bir halde onu uzun süre muayene etti.

“Durum iyi değil,” dedi en sonunda. Avuçlarından birini yine alnına dayadı ve bu sefer gözlerini kapayarak uzunca bir süre nefes alıp verdi. Kulübeyi derin bir sessizlik kapladı ve Gwen zaman mevhumunu yitirmeye başladığını hissetti.

“Zehir,” diye fısıldadı Illepra en sonunda; Godfrey’in durumunu osmozla anlıyormuş gibi gözlerini hala açmamıştı.

Gwen her zaman onu bu yeteneğine hayranlık duymuştu; Illepra bir kere bile yanılmamıştı. Ordunun aldığından daha fazla canı kurtarmıştı. Gwen bunun öğrenilmiş mi, yoksa irsi olarak geçen bir yetenek mi olduğunu merak etti; Illepra’nın annesi ve büyükannesi de şifacıydı. Ama bir yandan da, Illepra hayatının her anını iksirleri ve şifa sanatlarını inceleyerek geçirmişti.

“Çok güçlü bir zehir,” dedi Illepra daha büyük bir kararlılıkla. “Nadiren gördüğüm bir şey. Çok da pahalı. Onu her kim öldürmeye çalışmışsa, ne yaptığını biliyormuş. Ölmemiş olması inanılmaz. Düşündüğümüzden çok daha güçlü olmalı.”

“Bu gücü babamdan aldı,” dedi Gwen. “Bir boğa gibi güçlüydü. Tüm MacGil kralları öyleydi.”

Illepra odanın karşısına geçip, tahta bir tezgâhın üstünde birkaç otu karıştırdı, bunları kesip öğüttü ve bir yandan da karışıma bir sıvı ekledi. Ortaya kıvamlı, yeşil renkli bir merhem çıktı; bunu avucuna doldurup hızla Godfrey’in yanına gitti ve ileri geri boğazına, kollarının altına ve alnına sürdü. Bunu yaptıktan sonra, tekrar diğer tarafa gidip bir bardak aldı ve biri kırmızı, biri kahverengi, bir de mor renkli birkaç sıvıyı içine döktü. Sıvılar

Copyrighted material

karışırken, iksirden bir tıslama sesi çıktı ve köpükler oluştu. Bunu uzun tahta bir kaşıkla karıştırıp, tekrar hızla Godfrey'in yanına gitti ve dudaklarına sürdü.

Godfrey hiç kıpırdamadı; Illepra başının altına uzanıp avucuyla kaldırdı ve sıvıyı zorla ağzına döktü. Sıvının büyük bir kısmı Godfrey'in yanaklarının iki tarafından döküldü, ama birazı boğazından aşağı gitti.

Illepra sıvı ağzından ve çenesinden sildikten sonra, en sonunda doğrulup iç çekti.

"Yaşayacak mı?" dedi Gwen çaresizlik içinde.

"Yaşayabilir," dedi Illepra ciddi bir ifadeyle. "Elimde her şeyi ona verdim, ama yeterli olmayacak. Hayatı kaderlerin elinde."

"Ne yapabilirim?" diye sordu Gwen.

Illepra dönüp ona baktı.

"Onun için dua et. Gerçekten de uzun bir gece olacak."

Copyrighted material

BEŞİNCİ BÖLÜM

Kendrick asla özgürlüğün, gerçek özgürlüğün nasıl bir şey olduğunu o güne dek deneyimlememişti. Zindanda esaret altında olduğu zaman hayata bakış açısını değiştirmişti. Artık her ufak şeyin keyfini çıkarıyordu… Güneşi hissetmeyi, saçlarındaki rüzgarı, sadece açık havada olmayı. Atının üstünde hızla yol alırken, altındaki toprağı hızla aştığını hissediyordu; yine zırhlara bürünmüş, silahlarını geri almış, asker dostlarının yanında giderken kendisini bir havan topundan fırlatılmış gibi, daha önceden asla deneyimlemediği bir enerji hissediyordu.

Kendrick yakın arkadaşı Atme yanında dörtnala gidiyor, rüzgâra karşı eğiliyordu; kardeşleriyle savaşma, savaşı kaçırmama fırsatına minnettardı ve yaşadığı şehri McCloudlar'dan kurtarmaya hazırdı… Bir de şehri istila ettikleri için onlara bir bedel ödetmeye. Kan dökmeye hazır bir biçimde ilerliyordu, ama ilerlerken bile öfkesinin esas hedefi McCloudlar değil de kardeşi Gareth olduğunu biliyordu. Onu mahkûm ettiği, babalarının ölümünden sorumlu tuttuğu, adamlarının önünde aldığı ve onu infaz etmek istediği için asla affetmeyecekti. Kendrick Gareth'tan intikam almak istiyordu, ama bunu en azından o gün yapamayacağından öcünü McCloudlar'dan alacaktı.

Ama Kendrick Kraliyet Sarayı'na döndüğünde her şeyin çaresine bakacaktı. Kardeşini yerinden etmek ve kız kardeşi Gwendolyn'i yeni hükümdar yapmak için elinden gelen her şeyi yapacaktı.

Yağmalanmış şehre yaklaştılar ve etrafı kaplamış olan iri ve kapkara bulutlar üstlerine gelirken Kendrick'in burun delikleri keskin bir dumanla doldu. Bir MacGil şehrini o şekilde görmek ona acı verdi. Babası hala hayatta olsaydı, o olaylar asla meydana gelmezdi; Gareth onun yerine geçmemiş olsaydı da meydana gelmezdi. Olanlar utanç vericiydi; MacGillerin ve Gümüş'ün onuruna sürülen bir lekeydi. Kendrick o insanları kurtarmak için geç kalmadığını, McCloudların uzun süredir orada olmadığını ve çok sayıda kişinin yaralanmadığını ve ya öldürülmediğini umdu.

Atını daha da sert tekmeledi, hızla yol almakta olan ve bir arı sürüsünü andıran diğerlerinin önüne geçip şehrin açık kapılarına ilerledi. Hep birlikte ileri atıldılar; Kendrick kılıcını çekmiş, şehre

Copyrighted material

girerlerken çok sayıda düşman McCloudlarla karşılaşmaya hazırlanmıştı. Etrafındaki diğer adamlar gibi o da canhıraş bir çığlık attı ve darbe almaya hazırlandı.

Ancak şehri kapılarından tozlu meydana girdiğinde, gördüğü manzara onu afallattı: Hiçbir şey yoktu. Etrafta sadece bir istiladan geriye kalmış olan işaretler vardı: yıkım, yangınlar, yağmalanmış evler, istiflenmiş cesetler, yerlerde sürünen kadınlar. Hayvanlar öldürülmüş, duvarlar kan revan olmuştu. Bir katliam yaşanmıştı. McCloudlar bu masum insanları katletmişlerdi. Bunu düşünmek bile Kendrick'in midesini bulandırdı. Bunu yapanlar ödleklerdi.

Ama atının üstünde ilerlemekte olan Kendrick'i asıl afallatan şey, etrafta bir tane bile McCloud olmamasıydı. Buna bir anlam veremiyordu. Adeta tüm ordu onların geleceğini biliyormuş gibi oradan gitmişti. Etrafta hala ateşler tanıyordu ve bunların kasıtlı olarak yakıldıkları belliydi.

Kendrick o anda tüm bunların bir tuzak olduğunu anlamaya başladı. McCloudların MacGil ordusunu oraya çekmek istediğini anladı.

Ama niye?

Kendrick aniden arkasına döndü, etrafına bakındı ve çaresizlik içinde adamlarının eksik olup olmadığını, birliklerden bazılarının bir başka alana çekilip çekilmediğini anlamaya çalıştı. Zihni yeni bir farkındalıkla doluyordu; adamlarından oluşan bir gurubu kuşatmak, onları tuzağa düşürmek için tüm bunların ayarlandığını hissediyordu. Dört bir yana bakıp kimlerin orada olmadığını anlamaya çalıştı.

Sonra, durumun farkında vardı. Tek bir kişi eksikti. Sağ kolu.

Thor.

Copyrighted material

ALTINCI BÖLÜM

Thor tepede atının üstünde bir grup Lejyon askeri ve Krohn'la birlikte dururken, karşısındaki şok edici manzaraya baktı: Görebildiği mesafeye kadar, atlarının sırtında, kocaman ve etrafa yayılmış McCloud birlikleri onları bekliyordu. Tuzağa düşmüşlerdi. Forg onları kasten oraya getirmiş ve ihanet etmiş olmalıydı. Ama niye?

Thor yutkundu ve hiç kuşkusuz sonlarını getirecek manzaraya baktı.

McCloud ordusu aniden saldırıya geçerken müthiş bir savaş çığlığı koptu. Sadece birkaç yüz metre ileridelerdi ve hızla yaklaşıyorlardı. Thor arkasına baktı, ama görebildiği kadar destek birlikleri yoktu. Tamamıyla yalnız kalmışlardı.

Thor o ufak tepede, terk edilmiş kalenin yanında dayanmaktan başka çareleri olmadığını biliyordu. Şansları hiç yoktu ve kazanmaları imkânsızdı. Ama ölecekse, bunu cesurca yapacak, düşmanla bir erkek gibi yüzleşecekti. Lejyon ona bu kadarını öğretmişti. Kaçmak bir seçenek değildi; Thor kendini ölüme hazırladı.

Dönüp arkadaşlarının suratına bakınca, onların da korkudan kireç gibi kesilmiş olduğunu fark etti; gözlerinde ölümü gördü. Ama askerler tıpkı kendilerinden beklenildiği gibi cesaretlerini yitirmediler. Atları yeri eşelediği, ya da kaçmak için döndüğü halde, hiçbiri kılını daha kıpırdatmadı. Lejyon artık tek bir birlikti. Arkadaştan öteydiler: Yüzler onları kardeşlerden oluşan bir ekibe dönüştürmüştü. Hiçbiri bir diğerini terk etmezdi. Hepsi yemin etmişti ve onurları tehlikedeydi. Lejyon için onur kandan daha kutsaldı.

"Beyler, sanırım bizi bir savaş bekliyor," dedi Reece ağır ağır elini uzatıp kılıcını çekerken.

Thor uzanıp sapanını çekti; düşman askerli onlara ulaşmadan önce, mümkün olduğunca fazla adamı öldürmek istiyordu. O'Connor ufak mızrağını, Elden'sa uzun mızrağını çekti; Conval fırlatmak üzere bir çekiç çekti, Conven da bir kazmayı havaya kaldırdı. Thor'un tanımadığı, Lejyon'un diğer genç askerleri kılıçlarını çekip kalkanlarını kaldırdılar. Havadaki korkuyu hissedebiliyordu; at toynaklarının sesleri yaklaşırken,

Copyrighted material

McCloudların çığlıkları üstlerine düşecek bir şimşekmiş gibi ta göklere yükselirken de bunu hissedebiliyordu. Thor bir stratejiye ihtiyaç duyduklarını biliyordu, ama Bunun ne olduğuna dair bir fikri yoktu.

Thor'un yanındaki Krolın hırladı. Thor onun korkusuzluğundan ilham aldı: Krolın asla korkudan cıyaklamaz, asla geriye bakmazdı. O sırada, ensesindeki tüyler diken diken olmuştu ve adeta orduyla tek başına savaşacakmış gibi ağır ağır öne yürüyordu. Thor Krolın'da gerçek bir savaş arkadaşı bulduğunu biliyordu.

"Sence diğerleri bizi desteklemek için gelirler mi?" dedi O'Connor.

"Zamanında buraya varamazlar," dedi Elden. "Forg tarafından tuzağa düşürüldük."

"Ama neden?" diye sordu Reece.

"Bilmiyorum," dedi Thor atının üstünde öne çıkarken, "ama içimde Bunun benimle ilgili olduğuna dair kötü bir his var. Sanırım, birisi ölmemi istiyor".

Thor diğerlerinin dönüp ona baktığını hissetti.

"Neden?" dedi Reece.

Thor omuzlarını silkti. Bilmiyordu, ama bunun kraliyet Sarayı'nda olup bitenlerle, MacGil'in suikastıyla ilgili olduğunu hissediyordu. Muhtemelen, ölmesini isteyen kişi Gareth'tı. Belki de Thor'u bir tehdit olarak algılıyordu.

Thor savaş arkadaşlarının hayatını tehlikeye attığı için çok kötü hissediyordu, ama o sırada yapabileceği bir şey yoktu. Yapabileceği tek şey onları savunmaktı.

Thor'un canına tak etti. Çığlık atıp atını tekmeledi ve diğerlerinden önce nörtdala saldırıya geçti. Ordusunu ve ölümü öylece bekleyemezdi. İlk darbeleri kendisi alacak, belki asker arkadaşlarını bu sayede koruyabilecek ve kaçmaya karar verdikleri takdirde bunu yapmalarına fırsat verecekti. Ölümle karşılaşacaksa, bunu korkusuzca, şerefiyle yapacaktı.

İçinden korkudan titreyen ama bunu belli etmeyen Thor nörtdala diğerlerinden daha da uzaklaştı ve üstlerine gelen düşman ordusuna doğru tepeden aşağı inmeye koyuldu. Yanındaki Krohn da koşuyor, bir saniye geride kalmıyordu.

Lejyon'daki dostları ona yetişmeye çalışırken, Thor arkasında bir çığlık koptuğunu duydu. Ordu yirmi metre geriden dörtnala

Copyrighted material

gelirken, bir savaş çığlığı atmıştı. Thor önde kaldı, ama diğerlerinin arkadan geliyor olması onu yine de rahatlatmıştı.

Thor'un karşısındaki McCloud ordusundan sıyrılan ve belki elli kişiden oluşan bir savaşçı birliği Thor'a saldırıya geçmek üzere öne akın etti. Yüz metre kadar ilerideydiler ve hızla ona yaklaşıyorlardı; Thor sapanını çekti, bir taş yerleştirdi ve fırlattı. En baştaki, gümüş bir göğüs zırhı olan savaşçıyı hedef aldı ve kusursuz bir biçimde isabet ettirdi. Adamı zırhının plakalarının arasından boğazının dibinden vurdu; savaşçı atından kaydı ve diğerlerinin önüne düştü.

Savaşçı düşerken atı da düşünce, arkalarında düzinelerce at birikti ve üstlerindeki askerleri yüz üstü hızla yere fırlattı.

Düşman askerleri bir tepki veremeden, Thor sapanına bir taş daha yerleştirip çekti ve fırlattı. Bir kez daha nişanı hedefini buldu ve öndeki savaşçılardan birini kaldırmış olduğu yüz zırhının arasından şakağından vurdu; savaşçı atından yana kayıp birkaç savaşçıya daha çarpıp, onları dominolar gibi yere devirdi.

Thor dörtnala giderken, başının üstünden önce bir mızrak, sonra ufak bir mızrak, bunların ardından da bir çekiç ve balta uçtu; Lejyon'daki kardeşlerinin ona destek verdiğini anladı. Arkadaşları da hedeflerini ıskalamadılar; silahları McCloud askerlerine ölümcül bir kesinlikle isabet etti ve birkaçı atlarından düşüp diğerlerine çarparak onları da devirdi.

Thor bazılarını dorudan vurarak ama birçoğunu düşen atlarla haklayarak düzinelerce McCloud askerini çoktan yere devirdiklerini gördüğüne çok sevindi. Öne akın etmiş olan elli kişilik düşman birliği artık yerde, büyük toz bulutlarının arasında yatıyordu.

Ama McCloud ordusu güçlüydü ve saldırıya geçme sırası onlara gelmişti. Thor onlara otuz metre kadar yaklaştığında, bazıları silahlarını fırlattılar. Bir çekiç tam suratına doğru uçarken, Thor son anda bundan eğilerek kurtuldu ve demir balta bir santim yanından, kulağının dibinden vın diye geçti. Bunun hemen ardından gelen ve ucu zırhının dışını sıyıran ve onu kıl payı yaralamayan bir mızraktan da diğer tarafa eğilerek kaçtı. Suratına doğru bir balta gelince, Thor kalkanını kaldırıp bunu engelledi. Balta zırhına saplandı; Thor uzanıp bunu çıkardı ve ona fırlatan kişiye savu7rdu. Hedefi yerini buldu ve adamın göğsüne saplanıp

Copyrighted material

zincir zırhını geldi; adam bir çığlık attı ve atının üstüne yığılarak öldü.

Thor saldırmaya devam etti. Doğrudan ordunun en kalabalık yerine, ölüme hazır bir biçimde bir asker denizinin ortasına daldı. Haykırıp kılıcını kaldırdı, müthiş bir savaş çığlığı attı; arkasındaki kardeşleri de aynı şeyi yaptılar.

Muazzam bir ses çıkaran silahların buluşmasıyla darbe de geldi. İri yarı, heybetli bir savaşçı iki eliyle birden bir balta kaldırdı ve Thor'un kafasına indirdi. Thor yana kayınca, balta başının yanından geçti ve atıyla ilerlerken ona saldıran askerin karnına saplandı; adam bir çığlık atıp atının üstüne yığıldı. Savaşçı düşerken baltayı da düşürdü ve balta kişneyip yeri eşeleyen ve sürücüsünü birkaç diğer askerin üstüne fırlatan bir McCloud atına isabet etti.

Thor sağa doğru, yüzlerce McCloud askerinin arasına dalıp saldırmaya devam etti; düşmanların arasından kendisine bir yol açarken, askerler birbiri ardına ona kılıçlarıyla, baltalarıyla ve topuzlarıyla saldırdılar; Thor hepsini ya kalkanıyla savuşturdu, ya da eğildi, kılıcını savurdu; yana kayıp aralarından geçti ve dörtnala ilerlemeye devam etti. Düşman askerleri için fazla hızlı ve çevikti; kimse bunu beklemiyordu. Büyük bir ordu olarak onu durduracak kadar hızlı hareket edemiyorlardı.

Thor'un etrafında metal silahlar büyük bir gümbürtüyle birbirine çarpıyor, dört bir yandan üstüne darbeler yağıyordu. Bunların her birini kalkanıyla ve kılıcıyla savuşurdu. Ama hepsini durduramazdı. Bir kılıç omzunu sıyırınca, acı içinde bağırdı ve kanlar akmaya başladı. Neyse ki, yarası derin değildi ve onu savaşmaktan alıkoymadı. Saldırmaya devam etti.

Her iki eliyle birden savaşan Thor'un etrafı McCloud askerleriyle sarıldı ve çok geçmeden diğer Lejyon askerleri de gruba katılınca darbeler hafiflemeye başladı. Kılıçlar kalkanlara inerken, mızraklar atları yaralarken, uzun mızraklar zırhları delerken ve herkes dört bir yandan savaşırken, McCloud adamlarıyla Lejyon gençlerinin oluşturduğu grup daha da büyüdü. Her iki taraftan da çığlıklar yükseldi.

Lejyon on kişilik, kocaman ve ağır ilerleyen bir ordunun ortasında savaşan ufak ve çevik bir savaş gücü olarak bir avantaja sahipti. Bir darboğaza gelindi ve McCloud askerlerinin hepsi bir anda onlara ulaşamadı; Thor kendini tek seferde iki, üç adamla

Copyrighted material

savaşır buldu, daha fazlasıyla değil. Ardındaki kardeşleri onun arkadan saldırıya uğramasını engellediler.

Bir savaşçı Thor'u gafil avlayıp elindeki döveni doğrudan Thor'un kafasına fırlatınca, Krolın hırlayıp öne atıldı. Krolın yükseğe sıçradı ve adamın bileğinin üstüne kondu; savaşçının bileğini koparınca, her yere kan fışkırmaya başladı ve döven Thor'un kafatasına zarar veremeden asker yön değiştirmek zorunda kaldı.

Thor savaşırken, her yönden gelen askerlere kılıç sallayıp onları savuşturururken, var gücüyle kendisini savunmaya, saldırmaya, kardeşlerini ve kendini kollamaya çalışmak için uğraşırken, her şey bir rüya gibiydi. İçinden uzun Eğitim günlerini, her yönden ve her türlü durumda saldırıya uğradığı anları düşündü. Bunlar bazı açılardan ona doğal geliyordu. Onu iyi eğitmişlerdi ve bu işi başarabileceğini hissetmişti. Her zaman korkuyordu, ama bunu da kontrol edebileceğini hissediyordu.

Thor dur durak bilmeden savaşmaya devam ederken, kolları ağırlaşırken ve omuzları yorulurken, Kolk'un sözleri kulaklarında çınladı:

Düşmanın asla senin kurallarına göre savaşmaz. Kendi kurallarına göre savaşır. Senin için savaş, bir başkası için savaşmak demektir.

Thor iki eliyle çivili bir zinciri kaldırmış, Reece'in başının arkasına sallayan iri yarı, kısa boylu bir savaşçı gördü. Reece Bunun farkında değildi; bir saniye sonra ölecekti.

Thor atından atladı, havada sıçradı ve savaşçıyı çivili zinciri savurmadan önce yakaladı. İkisi birlikte atlarının üstünden uçup bir toz bulunun arasından sert bir biçimde yere düştüler; atlar çotanaklarıyla etrafını döverken, Thor uzun sure afallamış bir halde yuvarlandı. Yerdeki savaşçıyla boğuştu ve adam Thor'un gözlerini çıkarmak üzere başparmaklarını havaya kaldırdığında, Thor aniden tiz bir çığlık duydu. Sonra, Estopheles'in pike yaptığını ve adam ona zarar veremeden önce gözlerini oyduğunu gördü. Adam çığlıklar içinde gözlerini tutu; Thor'sa ona sert bir dirsek atıp üstünden geriye fırlattı.

Thor henüz bu başarısına sevinemeden, böğründe sert bir tekme hissetti ve sırt üstü geriye uçtu. Başını kaldırınca, bir savaşçının iki elle tutulan bir savaş çekicini kaldırdığını ve göğsüne indirmek üzere olduğunu gördü.

Copyrighted material

Yana kaydı ve çekiç vın diye yanından geçip ta kabzasına kadar toprağa gömüldü. Thor çekiç ona isabet etseydi öleceğini fark etti.

Krolın öne atılarak adamın üstüne çullandı ve sivri dişlerini adamın dirseğine geçirdi; asker uzanıp tekrar tekrar Krolın'a yumruklar indirdi. Ama Krolın en sonunda adamın kolunu koparana dek saldırmaya ve hırlamaya devam etti. Asker cıyaklayıp yere düştü.

Bir asker öne çıktı ve kılıcını Krolın'a savurdu; ama Thor kalkanıyla yuvarlanıp darbeyi savuşturdu ve tüm bedeni metale çarpan kılıç yüzünden zangırdarken Krohn'un hayatını kurtardı. Ama Thor savunmasız bir biçimde yere diz çökmüş vaziyetteyken, bir başka savaşçı atıyla ona saldırdı, üstünden geçti ve ilk olarak onu yüz üstü yere serdikten sonra, Thor atın toynaklarının bedenindeki tüm kemikleri kırdığını hissetti.

Birkaç McCloud askeri atından atlayıp Thor'un etrafını çevirip ona yaklaştı.

Thor kötü bir durumda olduğunu fark etti; o sırada yeniden atının üstünde olmak in her şeyini verebilirdi. Yerde başı acıdan zonklar halde yatarken, gözünün ucuyla diğer Lejyon askerlerinin savaştığını, ancak kötü durumda olduklarını gördü. Tanımadığı lejyon gençlerinden biri tiz bir çığlık attı ve Thor gencin göğsünü delip geçen bir kılıç darbesi yüzünden cansız bir halde yere devrildiğini gördü.

Thor'un tanımadığı bir başka genç Lejyon askerinin yardımına koştu, saldırganı bir mızrak darbesiyle öldürdü; ama bu arada, bir McCloud ona arkadan saldırarak boynuna bir hançer sapladı. Genç asker çığlık atarak atından düşüp öldü.

Thor arkasına bakınca, yarım düzine kadar askerin üstüne hücum ettiğini gördü. Askerlerden biri bir kılıcı havaya kaldırıp suratına indirdi; Thor kolunu kaldırıp bu darbeyi de kalkanıyla savuşturdu ve metalin çınlaması kulaklarında yankılandı. Ancak bir başka savaşçı çizmesini kaldırdığı gibi Thor'un kalkanını elinden tekmeledi.

Üçüncü bir düşman askeri Thor'un bileğine basıp elini yere mıhladı.

Dördüncü bir saldırgan öne çıktı ve elindeki mızrağı kaldırıp Thor'un göğsüne saplamaya hazırlandı.

Copyrighted material

Thor müthiş bir hırlama sesi duydu; Krohn askerin üstüne atlayarak onu geriye savurdu ve yere bastırdı. Ama askerlerden biri bir sopayla öne çıktı ve sopayı öylesine ser bir biçimde Krohn'a savurdu ki, Krohn bir cıyaklamayla devrilip baygın halde sırt üstü devrildi.

Bir başka asker öne çıkıp Thor'un başına dikilerek üç uçlu bir mızrağı havaya kaldırdı. Kaşlarını çatıp ona baktı; bu sefer onu durduracak kimse yoktu. Mızrağım doğrudan Thor'un suratına indirmeye hazırlandı ve Thor yere mıhlanmış vaziyette çaresizlik içinde orada yatarken en sonunda hayatının sonuna geldiğini hissetti.

Copyrighted material

YEDİNCİ BÖLÜM

Gwen yanında Illepra'yla birlikte boğucu kulübede Godfrey'in yanına eğildi ve artık duruma daha fazla tahammül edemedi. Kardeşinin inlemelerini saatlerdir dinliyor, Illepra'nın suratının giderek daha kasvetli bir hal alışını izliyordu ve kardeşinin öleceği kesin gibiydi. Orada öylece oturmak onu son derece çaresiz hissettiriyordu. Bir şeyler yapması gerektiğini hissediyordu. Herhangi bir şey.

Sadece Godfrey konusunda suçluluk ve endişe hissetmiyordu, Thor için de daha fazlasını hissediyordu. Onun son sürat savaşa girdiği ve ölmek üzere Gareth tarafından bir tuzağa yollandığı düşüncesini gözlerinin önünden atamıyordu. Thor'a da bir şekilde yardım etmesi gerekiyordu. Orada öylece otururak çıldırmak üzereydi.

Gwen aniden ayağa fırladı ve kulübenin diğer tarafına koştu.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Illepra sesi dua etmekten çatlamış bir halde.

Gwen ona döndü.

"Döneceğim," dedi. "Denemem gereken bir şey var".

Kapıyı açtığı gibi günışığına fırladı ve gözlerini kırpıştırarak karşısındaki manzaraya baktı. Akorth ve Fulton hala beklenildiği orada nöbet tutuyorlardı; onu görünce ikisi de ayağa fırladı ve endişeli ifadelerle ona baktılar.

"Yaşayacak mı?" diye sordu Akorth.

"Bilmiyorum," dedi Gwen. "Burada bekleyin. Nöbet tutun."

"Siz nereye gidiyorsunuz?" diye sordu Fulton.

Gwen kan kırmızı göğe bakarken, havada mistik bir şey hissederken aklına bir şey gelmişti. Ona yardım edebilecek tek bir adam vardı.

Argon.

Gwen'in güvenebileceği, Thor'un sevdiği, babasına sadık kalan ve ona bir şekilde yardım etme gücüne sahip tek bir kişi varsa, o da Argon'du.

"Özel birisini aramam gerek," dedi.

Arkasını döndü ve hızla ovalara yöneldi; yavaş yavaş daha da hızlandı, koşmaya başladı ve Argon'un kulübesine giden yolu izledi.

Senelerdir, çocukluğundan beri oraya gitmemişti, ama onun o

Copyrighted material

tenha ve sarp ovaların tepesinde yaşadığını hatırlıyordu. Koştukça koştu ve arazi daha da tenhalaşıp rüzgârlı hale geldikçe, çimler yerini çakıl taşlarına, sonra da kayalıklara bıraktıkça soluklanmaya bile fırsat bulamadı. Rüzgâr uğulduyordu ve ilerlerken etraf ürkütücü bir hal almıştı; bir yıldızın yüzeyinde yürüyormuş gibi hissetti.

En sonunda, nefes nefese Argon'un ku8lübesien vardı ve kapıyı yumrukladı. Kullanabileceği bir kapı kolu yoktu, ama onun kulübesine geldiğini biliyordu.

"Argon!" diye bağırdı. "Benim! MacGil'in kızı! Beni içeri al! Sana emrediyorum!"

Kapıyı yumruklamaya devam etti, aldığı tek yanıt uğuldayan rüzgârdı.

Nihayet, bitkin bir halde, eskisinden de büyük bir çaresizlik içinde gözyaşlarına boğuldu. İçi boşalmış, yardım isteyebileceği hiç kimse kalmamış gibi hissetti.

Güneş gökte daha da derinlere batarken, kan kırmızısı rengi yerini alacakaranlığa bırakırken, Gwen geri döndü ve tepeden aşağı yürümeye koyuldu. Yürürken gözyaşlarını siliyor, umutsuz bir halde nereye gideceğini düşünüyordu.

"Lütfen, baba," dedi Yüksek sesle gözlerini yumarak. "Bana bir işaret ver. Nereye gideceğimi göster. Ne yapacağımı göster. Lütfen, oğlunun bugün ölmesine izin verme. Lütfen, Thor'un ölmesine izin verme. Beni seviyorsan, bana yanıt ver".

Gwen ses çıkarmadan yürürken rüzgârın sesini dinliyordu ki, bir anda aklına bir şey geldi.

Göl. Hüzün Gölü.

Tabii. Göl, insanların ölümcül bir hastalığa yakalanan kişiler için dua etmeye gittikleri yerdi. Kızıl Orman'ın orta yerinde, etrafı ta göğe kadar uzanan yüksek mi yüksek ağaçlarla çevrili, el değmemiş ufak bir göldü. Kutsal bir yer olarak kabul edilirdi.

Bana yanıt verdiğin için teşekkür ederim, baba, diye düşündü Gwen.

Artık onu daha da fazla yanında hissediyordu; birden koşmaya, hızla üzüntüsünü dinleyecek olan Kızıl Orman'daki göle doğru ilerlemeye başladı.

*

Copyrighted material

Gwen Hüzün Gölü'nün kenarına diz çöktü, ellerini suyu bir yüzük gibi çevirmiş olan kırmızı renkli yumuşak çama dayadı ve yükselmekte olan ayın yansıdığı, hayatında gördüğü en durgun suya baktı. Muhteşem bir dolunaydı, hayatında gördüğü en büyük dolunaydı ve ikinci Güneş batarken, ay yükseliyor, hem günbatımını, hem de ay ışığını Halka'nın üstüne yansıtıyordu. Güneş ve ay gölde karşılıklı olarak parıldıyordu; Gwen bu manzara karşısında günün o vaktinde oradaki kutsallığı hissetti. Biri biterken ve diğeri başlarken, ikisinin arasında açılmış bir pencereydi; günün o kutsal vaktin de ve o kutsal yerde her şey mümkündü.

Gwen diz çökmüş halde tüm benliğiyle ağladı ve dua etti. Son birkaç günün olayları ona çok ağır gelmişti ve o anda içinden geçen her şeyi söylüyordu. Kardeşi için, ama daha da çok Thor için dua etti. O gece, her ikisini de kaybedip etrafında bir tek Gareth'ın kalacağı düşüncesine katlanamıyordu. Bir barbarla evlenmesi için orada yollanacak olacağın düşünmeye tahammül edemiyordu. Tüm dünyasının etrafında yerle bir olduğunu hissediyor, yanıtları bulmaya ihtiyaç duyuyordu. Dahası, umuda ihtiyacı vardı.

Yaşadığı krallıkta, Göller Tanrısına, ya da Ormanlar Tanrısına, Dağlar Tanrısına veya Rüzgâr Tanrısına dua eden birçok insan vardı, ama Gwen asla hiçbirine inanmamıştı. O da Thor gibi krallıktaki o eski inançları reddeden birkaç kişiden biriydi ve tek bir Tanrı'ya, tüm evreni kontrol eden tek bir varlığa inanmak gibi radikal bir yolu izliyordu. O sırada dua ettiği de bu tanrıydı.

Lütfen, Tanrım, diye yalvardı. *Thor'u bana geri getir. Savaşta güvende olmasını sağla. Girdiği tuzaktan kurtulmasına izin ver. Lütfen, Godfrey'in yaşamasına izin ver. Lütfen, beni koru… Buradan götürülüp o vahşi adamla evlendirilmeme izin verme. Her şeyi yaparım. Bana bir işaret ver yeter. Benden ne istediğini göster.*

Gwen uzunca bir süre orada diz çöktü, rüzgârın Kızıl Orman'ın sonu görünmeyen yüksek çam ağaçlarının arasında uğuldayışından başka bir şey duymadı; başının üstünde sallanan, iğneleri suya düşen dallarının hafif çıtırtısını dinledi.

"Ne için dua ettiğine dikkat et," dedi bir birisi.

İrkilerek hızla arkasına döndü ve biraz ötesinde birisini görünce şok geçirdi. Korkması gerekirdi, ama sesi hemen tanımıştı… Eski,

Copyrighted material

ağaçlardan, dünyanın kendisinden daha yaşlı bir sesti; sesin kime ait olduğunu fark edince içi heyecanla doldu.

Arkasına bakınca onu beyaz cüppesi ve başlığıyla, adeta ruhunu okuyormuş gibi gözüken şeffaf gözleriyle orada dururken gördü. Elindeki asası gün batımında ve ay ışığında parlıyordu.

Argon.

Gwen ayağa kalkıp karşısına geçti.

"Seni aradım," dedi. "Kulübene gittim. Kapıyı çaldığımı duydun mu?"

"Her şeyi duyarım," dedi Argon gizemli bir tavırla.

Gwen durup bunun ne anlama geldiğini düşündü. Argon'un suratı ifadeden yoksundu.

"Bana ne yapmam gerektiğini söyle," dedi Gwen. "Her şeyi yaparım. Lütfen, Thor'un ölmesine izin verme. Ölmesine izin veremezsin!"

Gwen öne çıkıp, yalvararak Argon'un bileğine yapıştı. Ama ona dokunduğu anda, Argon'un bileğinden ellerine kavurucu bir sıcaklık yayıldı ve bu enerjiye dayanamayarak ellerini geri çekti.

Argon iç çekti, arkasını döndü ve göle doğru birkaç adım attı. Orada durup göle bakarken, gözleri ışığı yansıttı.

Gwen yanına gitti ve Argon konuşmaya hazır olana dek uzunca bir sure bekledi.

"Kaderi değiştirmek imkânsız değil," dedi Argon. "Ama bunu isteyen kişi için bedeli çok ağrı olur. Bir hayatı kurtarmak istiyorsun. Bu, çok asil bir davranış. Ama iki hayatı birden kurtaramazsın. Seçim yapman gerek".

Dönüp ona baktı.

"Bu gece, Thor mu, yoksa kardeşin mi yaşasın isterdin? Birinin ölmesi gerek. Kaderde böyle yazılı".

Gwen bu soru karşısında dehşete kapıldı.

"Ne tür bir seçim bu?" dedi. "Biri seçerek, diğerini ölüme mahkûm etmiş oluyorum".

"Hayır, bu Doğru değil," diye yanıt verdi Argon. "Her ikisinin de ölmesi gerekiyor. Üzgünüm. Ama kaderleri böyle".

Gwen midesine bir hançer saplanmış gibi hissetti. Her ikisinin de mi ölmesi gerekiyordu? Bunu düşünmek çok korkunçtu. Kader gerçekten de o kadar acımasız olabilir miydi?"

"Birini diğerine tercih edemem," dedi en sonunda cılız bire sesle. "Thor'a karşı beslediğim sevgi tabii ki daha büyük. Ama

Copyrighted material

Godfrey etimden ve kanımdan. Birinin diğeri yüzünden öleceği fikrine katlanamam. İkisinin de bunu isteyeceği sanmam".

"O halde, ikisi de ölecek," dedi Argon.

Gwen büyük bir paniğe kapıldı.

"Bekle!" diye bağırdı Argon gitmeye hazırlanırken.

Argon dönüp ona baktı.

"Yan ben?" dedi Gwen. "Onların yerine ölürsem? Mümkün mü? O zaman her ikisi hayata kalır da ben ölür müyüm?"

Argon çok uzunca bir sure, adeta içini okurmuş gibi ona baktı.

"Kalbin tertemiz," dedi. "MacGillerin ne temiz kalpli üyesisin. Baban seni doğru seçmiş. Evet, Doğru seçmiş..."

Argon Gwen'in gözlerinin içine bakmaya devam ederken konuşmayı kesti. Gwen huzursuz oldu, ama bakışlarını başka yöne çevirmeye cesaret edemedi.

"Seçimin yüzünden, bu geceki fedakârlığın yüzünden, kaderler seni duydu," dedi Argon. "Thor bu gece kurtulacak. Kardeşin de öyle. Sen de hayatta kalacaksın. Ama hayatının ufak bir parçasının alınması gerek. Unutma, her zaman bir bedel vardır. Her ikisinin hayatına karşılık olarak kısmi bir ölüm yaşayacaksın".

"Bu ne anlama geliyor?" dedi Gwen korkuyla.

"Her şeyin bir bedeli, vardır," dedi Argon. "Bir seçeneğin var. Bunu ödememeyi mi tercih edersin?"

Gwen cesaretini topladı.

"Thor için her şeyi yaparım," dedi. "Ailem için de".

Argon'un bakışları onu delip geçti.

"Thor muhteşem bir kadere sahip," dedi Argon. "Ama kader değişebilir. Yazgımız yıldızlarda. Ama aynı zamanda Tanrı tarafından da kontrol ediliyor. Tanrı yazgıyı değiştirebilir. Thor'un bu gece ölmesi gerekiyordu. Sırf senin sayende hayatta kalacak. O bedeli sen ödeyeceksin. Bu bedel de yüksek olacak".

Gwen daha fazlasını bilmek istiyordu; Argon'a yaklaşmaya çalıştı, ama tam bunu yaptığında, gözlerinin önünde aniden parlak bir ışık parladı ve Argon gözden kayboldu.

Gwen hızla arkasına döndü, her yönde onu aradı, ama Argon hiçbir yerde yoktu.

Gwen en sonunda dönüp göle baktı; göl adeta o gece orada hiçbir şey olmamış gibi dingin mi dingindi. Kendi aksini gördü; öylesine uzaklarda gözüküyordu ki. İçim minnetle, en sonunda da bir huzur hissiyle doldu. Ama kendi geleceği için dehşet

Copyrighted material

hissetmekten de alıkoyamadı kendini. Bunu aklından ne kadar atmak istese de düşünmeden edemedi: Thor'un hayatına karşılık olarak ne tür bir bedel ödeyecekti?

Copyrighted material

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Thor savaş alanının ortasında, McCloud askerleri tarafından yere mıhlanmış, çaresizlik içinde yatıyor, savaşın gürültüsünü, atların kişnemelerini, dört bir yanındaki adamların öldüğünü duyuyordu. Batmakta olan Güneş ve yükselmekte olan, hayatındaki gördüğü en büyük dolunay birden iri kıyım, öne çıkan bir asker tarafından örtüldü; asker üççatallı mızrağını havaya kaldırdı ve üstüne indirmeye hazırlandı. Thor sonun geldiğini anladı.

Gözlerini yumdu ve ölmeye hazırlandı. Korkmuyordu. Sadece pişmanlık hissediyordu. Hayatta kalabilmek için daha fazla zamanı olmasını istiyordu; kim olduğunu keşfetmek, kaderinin ne olduğunu öğrenmek, en çok da Gwen'le birlikte olabilmek için daha fazla vakti olmasını istiyordu.

Thor bu şekilde ölmenin adil olmadığını hissetti. Orada olmazdı. O şekilde olmazdı. O gün olmazdı. Henüz vakti gelmemişti. Bunu hissedebiliyordu. Henüz hazır değildi.

Aniden, içini bir his kapladığını fark etti: hayatında hiç hissetmediği bir şiddet ve güçtü. Tün bedeni titredi ve ayak tabanlarından bacaklarına, gövdesi ve kollarına, sonra da parmak uçlarına kadar yepyeni bir hissin yükseldiğini hissetti; parmak uçları artık anlam bile veremediği güzel bir enerjiyle yanıyor, kıvılcımlar saçıyordu. Thor toprağın derinliklerin yükselen bir ejderha gibi korkunç bir biçimde kükreyince, kendisi de şaşırdı.

Askerlerin elinden kurtulup ayağa fırlarken, içine iki adamın gücünün dolduğunu hissetti. Asker üççatallı mızrağını aşağı indirmeye fırsat bulamadan, Thor öne çıktı, onu miğferinden kavradı ve bir kafa atıp burnunu ikiye kırdı; sonra ona öylesine sert bir tekme attı ki, asker bir havan topu gibi geriye savrulup on adamı daha yere devirdi.

Thor askeri tutup havaya kaldırırken, kalabalığın üstüne fırlatırken ve bir düzine kadar askeri birer bowling lobutu gibi devirirken, yeni bir öfke hissiyle bir çığlık attı. Sonra, öne uzandı ve bir askerin elinden on fitlik bir zinciri kapıp etrafından çığlıklar yüklene, on fitlik yarıçapta bulunan düzinelerce askeri yok edene dek tekrar tekrar başının üstünde çevirdi.

Thor gücünün artmaya devam ettiğini hissetti ve bu güce

Copyrighted material

teslim oldu. Birkaç adam daha üstüne saldırırken, avucunu öne uzattı ve bir karıncalanma hissedip şaşırdı. Avucundan soğuk bir pus yükseldiğini hissetti. Saldırganlar aniden durdular; bir buz katmanıyla örtülmüşlerdi. Buz kalıpları gibi donakalmışlardı.

Thor avuçlarını her yöne çevirdi ve dört bir yanındaki askerler dondu; savaş alanının her yer yanına buz kalıpları yağmış gibiydi.

Asker arkadaşlarına dönünce, birkaç düşman askerinin Reece, O'Connor, Elden ve ikizlere ölümcül darbeler indirmek üzere olduğunu gördü. Yine avuçlarını her yönde gezdirip saldırganları dondurdu ve kardeşlerini son anda ölmekten kurtardı. Kardeşleri dönüp ona baktılar ve gözlerinde büyük bir rahatlama ve minnet ifadesi belirdi.

McCloud ordusu olanları fark etmeye ve Thor'dan uzak durmaya başladı. Etrafını güvenli bir mesafeden çevirmeye koyuldular; tüm o savaşçılar düzinelerce arkadaşlarının savaş alanında donduğunu gördükleri için ona fazla yaklaşmaya korkuyorlardı.

Derken, bir kükreme sesi duyuldu ve diğerlerinin beş misli iriliğinde bir adam öne çıktı. On dört fit uzunluğunda olmalıydı ve elinde Thor'un hayatında hiç görmediği kadar büyük bir Kılıç vardı. Thor onu da dondurmak için avcunu havaya aldırdık, ama bu adama karşı bir işe yaramadı. Adam enerjiyi ona rahatsızlık veren bir böcekmiş gibi savuşturdu ve Thor'a saldırmaya devam etti. Thor gücünün kusursuz olmadığını fark etti; buna şaşırdı ve neden bu adamı durdurabilecek kadar güçlü olmadığını anlayamadı.

Dev adam üç uzun adımda Thor'un yanına varınca, Thor adamın hızına şaşırdı; adam elini tersiyle ona vurunca, Thor arkaya uçtu.

Sert bir biçimde yere düştü ve dönmeye fırsat bulamadan dev adamın yanına gelip onu ki eliyle başının üstüne kaldırdı. Onu fırlatınca ve Thor yirmi fit yükselip sert bir biçimde düştükten sonra yuvarlanarak durunca, McCloud ordusundan bir zafer çığlığı yükseldi. Thor kaburgalarının tamamı kırılmış gibi hissediyordu.

Başını kaldırınca, dev adamın üstüne eğildiğini gördü; bu sefer, yapabileceği hiçbir şey yoktu. İçine dolan güç her neyse artık tükenmişti.

Gözlerini yumdu.

Lütfen, Tanrım, yardım et bana.

Copyrighted material

Dev üstüne eğilirken, Thor zihninde boğuk bir vızıltı duydu; ses giderek arttı ve çok geçmeden zihninin dışında, evrende uğuldamaya başladı. Daha önceden hiç hissetmediği tuhaf bir şey hissetti; havanın, saçlarının sallanışının, uzun otların hareketini oluşturan dokunun ve örtüsünün bir parçası olmuş gibiydi. Hepsinin arasında müthiş bir uğultu duydu ve elini öne uzatırken adeta bu uğultuyu evrenin dört bir köşesinden alıyor, iradesine yolluyordu.

Thor gözlerini açınca, gökte muazzam bir uğultu duydu ve şaşkınlıkla yukarıda devasa bir arı sürüsünün oluşmasını izledi. Arılar dört bir yandan akın akın geliyordu; Thor ellerini kaldırırken, onlara yön veriyormuş gibi hissetti. Bunu nasıl yapabildiğini bilmiyordu, ama onları yönlendirebildiğini anlamıştı.

Ellerini dev adama doğrulttu ve bunu yapar yapmaz arı sürüsü kapladıkları ve karattıkları gökten aşağı uçarak, adam dizlerinin, sonra da suratının üstüne düşüp ölene dek onu binlerce kez soktular. Zemin adamın yere düşen bedeniyle zangırdadı.

Thor daha sonra ellerini atlarının sırtında oturmuş, şok içinde onu ve olanları izleyen McCloud ordusuna çevirdi. Düşman askerleri kaçabilmek için döndüler, ama tepki bile verebilecekleri kadar vakitleri yoktu. Thor avucunu onların bulunduğu yere çevirince, arı sürüsü dev adamı bıraktı ve askerlere saldırmaya girişti.

McCloud ordusu korkuyla haykırdı ve tek bedenmiş gibi arkalarını dönüp kaçmaya başladıkları anda defalarca sürü tarafından sokuldular. Çok geçmeden, savaş alanı adamlar var güçleriyle kaçarken boşaldı. Bazıları zamanında at sırtında kaçamadılar ve askerler birbiri ardına düşüp savaş alanını cesetlerle kapladılar.

Hayatta kalanlar arı sürüsü onları savaş alanında kovalar halde ufka doğru dörtnala ilerlerken, arıların müthiş vızıltısı atların toynaklarının gök gürültüsünü andıran sesine ve askerlerin korku dolu haykırışlarına karıştı.

Thor afallamıştı; savaş alanı bir kaç dakika içinde boşalıp sessizleşmişti. Geriye bir tek istiflenmiş yaralı McCloud askerlerinin inlemesi kalkmıştı. Thor etrafına bakınınca yorgunluk bitkin düşmüş, nefes nefese kalmış arkadaşlarını gördü; hepsinin bedeni fena halde çürükler içinde kalmıştı ve ufak tefek yaralar

Copyrighted material

almışlardı, ama iyilerdi. Tabii, cansız halde yerde yatan tanımadığı üç lejyon askeri haricinde.

Derken, ufuktan muazzam bir gümbürtü koptu; Thor o yöne bakınca, kralın ordusunun hızla tepe çıktığını ve Kendrick önderliğinde onlara doğru gelmekte olduğunu gördü. Askerler dörtnala onlara yardım etmek için geliyordu; birkaç saniye içinde o kanlı savaş alanında hayatta tek kişiler olan Thor'un ve arkadaşlarının önünde durdular.

Thor olduğu yere şok içinde kalmış onlara bakarken, Kendrick, Kolk, Brom ve diğerleri atlarından inip ağır ağrı ona yaklaştılar. Yanlarında Kraliyet Ordusu'nun tüm müthiş savaşçıları olan düzinelerce Gümüş de vardı. Thor'un ve diğerlerinin orada, o kanlı savaş alanında, etraflarında yüzlerce McCloud askerinin cesedi arasında zafer kazanmış bir halde, tek başlarına durduklarını gördüler. Thor adamların ifadelerindeki hayreti, saygıyı ve hayranlığı görebiliyordu. Bunları gözlerinden okuyordu. Tüm hayatı boyunca bunu istemişti.

Artık bir kahramandı.

Copyrighted material

DOKUNUZU BÖLÜM

Erec atında dörtnala ilerliyor, Güney Yolu'nda ilerliyor, her zamankinden daha da süratle giderken gecenin zifiri karanlığında yoldaki çukurlardan kaşınmak için elinden geleni yapıyordu. Alistair'in kaçırıldığı, köle olarak satıldığı ve Baluster'a götürüldüğü haberini aldığından beri at sırtından inmemişti. Kendisini azarlamadan edemiyordu. O hancıya güvenmekle, sözünü tutacağını varsaymakla, anlaşmanın kendine ait yanını yerine getireceğini ve turnuvayı kazandıktan sonra Alistair'i serbest bırakacağına inanmakla aptallık ve saflık etmişti. Erec sözünün eriydi ve başkalarının verdiği sözlerin de kutsal olduğuna inanırdı. Aptalca bir hataydı. Bunun bedelini de Alistair ödemişti.

Erec onu düşününce kalbi paramparça oldu ve atını daha da sert tekmeledi. Öylesine güzel ve kibar bir leydi önce o hancıya çalışmak gibi alçaltıcı bir durumda kalmıştı, şimdi de köle olarak satılmış ve seks ticaretinde kullanılmaya başlanmıştı. Bunu düşünmek bile Erec'i öfkeden çileden çıkardı ve bu durumdan bir şekilde sorumlu olduğunu hissetmeden edemedi: Onun hayatına hiç girmemiş olsaydı, onu oradan kaçırmak için söz vermemiş olsaydı, belki de hancının aklına bunu yapmak asla gelmeyecekti.

Erec gecede hızla ilerlerken, atının toynaklarının sesi asla kesilmiyor, kulaklarını atının nefes alıp veriş sesleriyle birlikte dolduruyordu. At yorgunluk bitap vaziyetteydi; Erec onu yere yıkana dek süreceğinden korkuyordu. Turnuvadan sonra doğrudan hancıya gitmiş, mola vermek için durmamıştı ve öylesine yorgundu ki öne devrildiği gibi atından düşebilirmiş gibi hissediyordu. Ama dolunayın son ışıklarının altında güneydeki Baluster'a Doğru yön değiştirmeden ilerlerken, kendini gözlerini açık tutmaya, uyumamaya zorluyordu.

Erec tüm hayatı boyunca Baluster'la ilgili öyküler dinlemişti, ama oraya hiç gitmemişti; söylentilere göre, kumar, afyon, seks ve krallıktaki akla hayale gelebilecek her kötü şeyle bilinen bir yerdi. Halka'nın dört bir yanındaki hayal kırıklığına uğramış insanoğlunun bildiği her türlü karanlık eğlenceyi tatmak üzere oraya akın ederdi. Orası Erec'in kişiliğinin zıddıydı. Asla kumar oynamaz ve içki içmez, boş vakitlerini eğitimle, becerilerini pekiştirerek geçirmeyi tercih ederdi. Baluster'ın müdavimleri gibi

Copyrighted material

tembellikten ve âlem yapmaktan hoşlanan kişileri anlayamıyordu. Oraya gitmekse onun için hayra alamet değildi. Oradan asla iyi bir şey beklenemezdi. Alistair'in o tür bir yerde olduğunu düşündükçe umutsuzluğa kapılıyordu. Onu herhangi bir zarar görmeden önce derhal kurtarıp uzaklara kaçırması gerektiğini biliyordu.

Ay gökyüzünde alçalırken, yol giderek genişledi ve daha işlek bir yere dönüştü. Erec şehrin ilk manzarası gördü: Duvarlarında yanan sayısız meşale şehri gecenin karanlığında bir şenlik ateşi gibi gösteriyordu. Erec buna şaşırmamıştı: Şehir halkının gece boyunca uyanık olduğu söylenirdi.

Erec daha da hızlandı ve şehir yaklaşırken, en sonunda her iki yanında meşaleler olan, dibinde uyuklayıp kafası öne düşen bir muhafızın beklediği ufak ahşap bir köprüye vardı. Erec hızla yanından geçerken muhafız irkildi. Adam ardından "HEY!" diye seslendi.

Ama Erec yavaşlamadı bile. Adam onu kovalayacak cesareti gösterirse ki Erec buna hiç ihtimal vermiyordu, o zaman bunun adamın yaptığı şey olmasını sağlayacaktı.

Erec etrafı alçak, eski taş duvarlarla çevrili bir meydana inşa edilmiş olan şehrin geniş ve açık kapılarından hızla geçti. Şehre girdi ve parlaklığıyla göz kamaştıran, her yanında meşaleler olan dar sokaklardan hızla geçti. Binalar birbirine çok yakın inşa edildiğinden, şehre dar ve boğucu bir görünüm veriyordu. Sokaklar tıka basa insanlarla doluydu ve hemen hemen hepsi sarhoş gibiydi; sendeleyerek yürüyor, yüksek sesle bağırıyor ve birbirlerini itekliyorlardı. Çok büyük bir parti gibiydi. Yanından geçtiği her binaysa ya bir meyhane, ya da bir kumarhaneydi.

Erec doğru yere geldiğini biliyordu. Alistair'in orada bir yerde olduğunu hissedebiliyordu. Güçlükle yutkunarak çok geç kalmadığını umdu.

Şehrin göbeğinde diğerlerinden daha büyük bir hanı andıran, insanların akın akın içeri girdiği yere doğru gitti ve burasının aramaya başlamak için iyi bir yer olduğunu düşündü.

Erec atından inip sarhoşlukla bağırıp çağıran insanları dirsekleyerek telaşla içeri girdi ve salonun ortasında gerilerde duran, paralarını aldığı kişilerin isimleri not eden ve odalarını gösteren hancıya gitti. Düzenbaz görünümlü, suratında sahte bir

Copyrighted material

gülümseme olan, terleyen ve paralarını sayarken ellerini ovuşturan bir adamdı. Suratında sahte bir gülümsemeyle Erec'e baktı.

"Bir oda mı istiyordunuz, efendim?" dedi. "Yoksa kadın mı?"

Erec başını sallayıp sesini gürültüden duyurmak için adama biraz yaklaştı.

"Bir tüccarı arıyorum," dedi. "Bir köle tüccarı. Buraya Savaria'dan geldi, ama bir, iki gün önce gelmiş olabilir. Yanında da çok değerli bir kargo vardı. İnsan kargosu".

Adam dudaklarını yaladı.

"İstediğiniz bilgi çok değerli," dedi. "Bunu size bir oda verebileceğim kolaylıkla verebilirim".

Adam ellerini öne uzatıp parmaklarını birbirine sürüttü ve avcunu açtı. Sonra Erec'e baktı ve gülümsedi; üst dudağının üstünde terler birikmişti.

Erec adamdan tiksinmişti, ama o bilgiyi öğrenmek ve daha fazla vakit kaybetmemek istiyordu; o yüzden, kesesinden kocaman altın bir para alıp adamın avcuna koydu.

Adam parayı incelerken gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Kral altını," dedi etkilenmiş gibi parayı incelerken.

Erec'i saygı ve hayranlıkla tepeden tırnağa süzdü.

"O halde, buraya ta Kraliyet Sarayı'ndan mı geldiniz?" diye sordu.

"Yeter," dedi Erec. "Soru sorun benim. Sana para ödedim. Şimdi, söyle: tüccar nerede?"

Adam birkaç kere dudaklarını yaladı, ona ona biraz yaklaştı.

"Aradığınız adam Erbot'ta. Haftada bir gelir, bir grup yeni fahişe getirir. Onları açık arttırmayla en Yüksek parayı veren kişiye satar. Muhtemelen, iş yerindedir. Bu sokağın sonuna kadar gidin, orayı göreceksiniz. Ama aradığınız kız değerliyse, onu çoktan satmıştır. Fahişeleri uzun sure satılık kalmaz".

Erec gitmek üzere dönmüştü ki, bileğinde ılık ve terli bir el hissetti. Hancının bileğini tuttuğunu görünce şaşırdı.

"Fahişe arıyorsanız, neden benimkilerden birini denemiyorsunuz? En az onunkiler kadar güzeller, hem de yarı ücretine".

Erec adama bakıp tiksintiyle suratını buruşturdu. Biraz daha vakti olsaydı, onu sırf dünya öyle bir adamdan kurtulsun diye muhtemelen öldürürdü. Ama ona şöyle bir bakınca, buna değmeyeceğine karar verdi.

Copyrighted material

Elini hışımla geri çekti, biraz eğildi.

"Bana bir daha elini sürersen, bunu yapmamış olmayı dilersin," diye onu uyardı. "Şimdi şu elimdeki ince kılıca güzel bir yer bulmadan önce iki adım gerile bakalım".

Hancı bakışlarını aşağı indirdi, gözleri korkuyla irileşti ve birkaç adım geriye gitti.

Erec arkasını döndüğü gibi hızla uzaklaştı, müşterileri dirsekleyip iterek yol açtı ve hışımla dışarı çıkmak üzere çift kapılardan geçti. İnsanlıktan hiç o denli utanmamıştı.

Atı yoldan geçerken onu süzen birkaç sarhoşa kişneyip yeri eşeleyen atına bindi. Adamların atını çalmak için süzdüklerine emindi. Geri dönmemiş olsaydı, acaba bunu yapmaya yeltenirler miydi diye düşündü ve bir sonra gideceği yerde atını daha iyi bağlamayı unutmamayı düşündü. Şehrin kötülüklerine bir kez daha hayret etti. Yine de, atı Warkfin sert bir savaş atıydı ve birisi onu çalmaya çalışırsa onu ayaklarının atlında ezip öldürürdü.

Erec Warkfin'i tekmeledi ve ikisi birlikte süratle dar sokakta ilerlemeye çalıştılar. Erec bir yandan da kalabalıktan uzak durmaya çalışıyordu. Gecenin geç bir vaktiydi, ama sokaklar tüm ırklardan birbirine karışan insanlarla adeta giderek daha da kalabalıklaşıyordu. Birkaç sarhoş müşteri yanlarından biraz hızlı geçtiğinde arkasından bağırdılar, ama umurunda değildi. Alistair'in yakınlarda olduğunu hissediyordu; onu geri almadan hiçbir şey onu durduramazdı.

Sokak bir taş duvarla sona erdi; sağ taraftaki son bina beyaz kil duvarlı ve sazdan bir damı olan, eski güzelliğini yitirmiş bir meyhaneydi. İçeri girip çıkan insanlara bakılacak olursa, Erec Doğru yere geldiğini hissediyordu.

Atından indi, sıkıca bir direğe bağladı ve kapılardan içeri daldı. Ama bunu yapar yapmaz, şaşkınlıkla kalakaldı.

İçerisi loştu; duvarlarda sadece ışıkları titreyen birkaç meşale vardı ve en uç köşede ateşi sönmek üzere olan bir şömine duruyordu. Her yere serilmiş olan kilimlerin üstünde öbek öbek, yarı çıplak, birbirlerine ve duvarlara bağlanmış kadınlar yatıyordu. Hepsi de uyuşturulmuş gibiydi. Erec havadaki haşhaş kokusunu alabiliyordu. Ayrıca, bir poponun da elden ele dolaştırıldığını gördü. Birkaç iyi giyimli adam odada dolanıyor, arada sırada kadınların ayaklarını tekmeleyip dürtüyor, sanki alacakları malları deneyip karar vermeye çalışıyorlardı.

Copyrighted material

Odanın ne uç köşesinde, ufak, kırmızı kadife kaplı bir sandalyede, sütünde ipekli bir sabahlık olan ve iki yanına kadınların zincirlenmiş olduğu bir adam oturuyordu. Ardındaysa suratları yara izleriyle kaplı, Erec'ten çok daha uzun ve iri yapılı, birisini öldürmekten zevk alabilirmiş gibi gözüken iri ve kaslı adamlar duruyordu.

Erec bu manzarayı görünce, neler olduğunu anladı: Orası bir seks yuvasıydı, o kadınlar kiralıktı ve köşede oturan adam da Alistair'i ve muhtemelen oradaki kadınları kaçırmış olan kilit kişiydi. Alistair o sırada bile o odada olabilir, diye düşündü Erec.

Derhal harekete geçti, sıra sıra kadının arasında ilerleyerek suratlarına baktı ve onu aramaya koyuldu. Odada bazıları baygın halde olan birkaç düzine kadın vardı ve içerisi öylesine loştu ki, Alistair'i hemen bulması zordu. Kadınların suratına teker teker bakarak sıraların arasında dolanıyordu ki, iri bir el onu göğsünden ittirdi.

"Ödeme yaptın mı?" dedi adam boğuk bir sesle.

Erec başını kaldırınca, kaşlarını çatmış iri yarı bir adamın orada durduğunu gördü.

"Kadınlara bakmak istiyorsan, ödeme yapman gerek," dedi adam kükrer gibi. "Kurallar böyle".

Erec pis pis adama baktı, içinin nefretle dolduğunu hissetti ve adam daha gözünü bile kırpamadan avucunun dibi adamın soluk borusuna indirdi.

Adam nefessiz kaldı, gözleri irileşti, soran dizlerinin üstüne çöküp boğazını tutu. Erec uzanıp adamın şakağına dirseğini indirince, adam yüz üstü yere düştü.

Hızla sıraların arasından ilerlemeye, Alistair'i bulabilmek için çaresizlik içinde kadınları incelemeye koyuldu, ama onu hiçbir yerde göremedi. Alistair orada eğildi.

Her şeyi odanın ne uç köşesinde oturduğu yerden izleyen yaşlıca adamın yanına giderken, kalbi yerinden çıkacakmış gibi atıyordu.

"Beğendiğin bir şey buldun mu?" diye sordu adam. "Bir teklif vermek isteyebileceğin bir şey var mı?"

"Bir kadını arıyorum," dedi Erec buz gibi bir sesle, sakin olmaya çalışarak. "Bunu sadece bir kere söyleyeceğim. Uzun, boylu, uzun sarı saçlı ve yeşil gözlü. İsmi Alistair. Bir, iki gün

Copyrighted material

önce Savaria'dan alındı. Buraya getirildiğini öğrendim. Doğru mu?"

Adam sırıtarak ağır ağrı başını salladı.

"Aradığın o mal ne yazık ki satıldı," dedi adam. "İyi maldı ama. Zevkliymişsin. Başkasını seç, sana indirim yapayım".

Erec çılgına döndü. İçini daha önceden hiç hissetmediği kadar büyük bir öfke kapladı.

"Onu kim aldı?" diye kükredi.

Adam gülümsedi.

"O köleye kafayı takmış gibisin".

"O, bir köle değil," dedi Erec hışımla. "*Karım*".

Adam şok geçirmiş gibi ona baktı. Sonra aniden başını geriye attı ve kahkahalarla gülmeye başladı.

"*Karın* mı? Bu da iyiymiş. Artık değil, dostum. Artık bir başka erkeğin oyuncağı". Sonra, hancının surat ifadesi meşumlaştı, kötülükle çarpıldı ve sağ kollarına bir işaret verip "Atın şu çöplüğü dışarı," dedi.

Kaslarla kaplı iki adam öne çıktı ve Erec'i şaşırtan bir hızla ikisi birden üstüne atlayıp göğsünden tutmaya çalıştı.

Ama kimse saldırdıklarının farkında değillerdi. Erec ikisinden de hızlıydı; derhâl yana kaydı, adamlardan birinin bileğini kavradı ve adam sırt üstü düşene dek burktu; aynı anda, diğer adamın da boğazını kavradı. Erec öne çıktı ve yerdeki adamın gırtlağını ezerek onu bayılttı; Bunun ardından, öne eğildi ve nefes alamadan boğazını tutmakta olan diğer adama bir kafa atıp onu da bayılttı.

İki adam baygın bir halde yerde yatarken, Erec üstlerinden geçti ve gözleri korkuyla irileşmiş bir halde sandalyesinde titreyen hancıya Doğru gitti.

Erec uzanıp adamı saçlarından yakaladı, başını geriye attı adamın boğazına bir hançer dayadı.

"Bana onun nerede olduğunu söylersen, belki yaşamana izin veririm," diye kükredi.

Adam kekeledi.

"Söylerim, ama boşa vakit harcıyorsun," dedi. "Onu bir lorda sattım. Adamın kendi şövalyelerinden oluşan bir birliği ve kalesi var. Çok güçlü bir adam. Oldukça da varlıklı. Her emrini yerine getirecek paralı askerlerden oluşan bir ordusu var. Sarın aldığı her kızı tutar. Onu kurtarman mümkün değil. Geldiğin yere geri dön. O, artık gitti".

Copyrighted material

Erec hançeri adamın boğazına biraz daha sıkı dayadı; kan çıkmaya başlayınca, adam cıyakladı.

“Nerede bu lord?” dedi Erec kükrer gibi, sabrını yitirmiş bir halde.

“Kalesi kasabanın batısında. Şehrin Batı kapısından geç ve yol bitene dek kadar ilerle. Orada kaleyi göreceksin. Ama boşa vakit harcıyorsun. Lord onun için çok iyi para ödedi. Değerinden de fazla”.

Erec’in sabrı artık taşmıştı. Hiç duraksamadan, seks tüccarının boğazını kesip öldürdü. Adam cansız bir halde sandalyesine aşağı kayarken, her yere kanlar saçıldı.

Erec cesede ve baygın muhafızlara baktı ve bulunduğu yerden tiksinti. Bu tür bir yer olduğuna inanamadı.

Odada yürümeye ve kadınları birbirine bağlayan ipiler, o kalın sicimleri kesip onları teker teker serbest bırakmaya koyuldu. Birkaçı ayağa fırladığı gibi kapıya yöneldi. Çok geçmeden, odadaki kadınların hepsi serbest kalmıştı ve hep birlikte kapıya koşuyorlardı. Hareket edemeyecek kadar uyuşmuş olanlara diğerleri yardım ediyordu.

“her kimsen, Tanrı seni kutsasın,” dedi kadınlardan biri Erec’e kapıda durarak. “Her nereye gidiyorsan, Tanrı yardımcın olsun”.

Erec minnetle söylenen bu sözleri ve iyi dilekleri takdirle karşıladı, ama gideceği yerde bunlara ihtiyacı olacağını sıkıntıyla düşünmeden edemedi.

Copyrighted material

ONUNCU BÖLÜM

Şafak söktü ve Illepra'nın kulübesinin ufak pencerelerinden içeri sızarak, Gwendolyn'in kapalı gözlerine vurup onu yavaş yavaş uyandırdı. Mat turuncu renkli olan ilk güneşin şıkları onu okşayarak, neredeyse tamamıyla sessiz şafakta uyandırdı. Gözlerini birkaç ker kırpıştırdı, ilk önce nerede olduğunu anlayamayıp şaşırdı. Sonra, hatırladı:

Godfrey.

Gwen kulübenin zemininde, kardeşinin yatağının yanındaki bir saman öbeğinin üstünde uyuya kalmıştı. Illepra onun yanında uyumuştu ve üçü için de uzun bir gece olmuştu. Godfrey gece boyunca inlemiş, dönüp durmuştu ve Illepra sürekli olarak onunla ilgilenmişti. Gwen elinden geldiğince yardım etmiş, ıslak bezler getirmiş, bunları sıkmış, Godfrey'in alnına yerleştirmiş ve Illepra'ya sürekli olarak istediği şifalı otları ve merhemleri getirmişti. O gece hiç bitmeyecek gibi gelmişti; Godfrey sık sık çığlıklar atmıştı ve Gwen onun öleceğinden emin olmuştu. Godfrey birkaç kere babalarına seslenmişti ve Gwen bunu duyunca ürpermişti. Babasının varlığını, güçlü bir biçimde yanlarında olduğunu hissetmişti. Babasının oğlunun yaşamasını mı, ölmesini mi isteyeceğini bilmiyordu. İlişkileri hep gergin olmuştu.

Gwen de kulübede uyumuştu, çünkü başka nereye gidebileceğini bilemiyordu. Kaleye dönmenin, ağabeyiyle aynı çatı altında olmanın güvenli olmayacağını hissetmişti; orada, Illepra'nın bakımı altında, Akorth'la Fulton'ın dışarıda nöbet tuttuğu yerde güvende hissetmişti. Kimse nerede olduğunu bilmiyordu ve Gwen bunun böyle kalmasını istiyordu. Hem son birkaç gündür Godfrey'i sevmiş, asla tanımadığı kardeşini keşfetmişti; ölüyor olması Gwen'e acı veriyordu.

Gwen apar topar ayağa fırlayıp, kalbi gümbür gümbür atar halde kardeşinin hala hayatta olup olmadığını düşünerek yanına gitti. Bir yanı onun sabah uyandığı takdirde, yaşayacağını söylüyordu; kalmazsa da her şey sona erecekti. Illepra da uyanıp yanına geldi. O da gece bir ara uyuya kalmış olmalıydı; Gwen ona hak vermeden edemedi.

Ufak kulübe ışıkla dolarken, ikisi birlikte Godfrey'in yanına çömeldiler. Gwen elini kardeşinin bileğine koyup onu sarsarken,

Copyrighted material

Illepra uzanıp alnını yokladı. Gözlerini yumup içine bir nefes çekti ve birden Godfrey'in gözleri açılıverdi. Illepra şaşkınlıkla elini geri çekti.

Gwen de şaşırmıştı. Godfrey'in gözlerini açmasını beklemiyordu. Godfrey başını çevirip doğrudan ona baktı.

"Godfrey?" dedi Gwen.

Kardeşi gözlerini kıstı, sonra yumdu ve tekrar açtı; sonra Gwen'i şaşırtarak tek dirseğinin üstüne doğrulup onlara baktı.

"Vakit ne?" diye sordu. "Neredeyim?"

Sesi canlı ve sağlıklı çıkıyordu. Gwen hayatında hiç o kadar rahatlamamıştı. Illepra'yla birlikte suratında kocaman bir gülümseme belirdi.

Gwen öne atılıp kollarını boynuna doladı ve sıkı sıkı sarıldı. Sonra, geri çekildi.

"Hayattasın!" diye bağırdı.

"Tabii ki hayattayım," dedi Godfrey. "Neden olmayacaktım ki? Bu da kim?" dedi Illepra'ya dönerek.

"Hayatını kurtaran kadın," dedi Gwen.

"hayatımı kurtaran mı?"

Illepra bakışlarını yere çevirdi.

"Sadece ufak bir yardımım dokundu," dedi alçak gönüllülükle.

"Bana neler oldu?" diye sordu Godfrey Gwen'e şaşkınlıkla. "Hatırladığım son şey, meyhanede içki içtiğim. Sonra…"

"Zehirlendin," dedi Illepra. "Çok nadir bulunan, çok güçlü bir zehirle. Buna senelerdir rastlamamıştım. Hayatta olduğun için şanslısın. Hatta bu zehirden kurtulan ilk seni gördüm. Birisi senden gerçekten de korkmuş olmalı".

Illepra'nın son sözlerini duyan Gwen haklı olduğunu anladı ve hemen babasını düşündü. Güneş pencerelere daha güçlü bir biçimde vururken, babasının onlarla birlikte orada olduğunu hissetti. Babası Godfrey'in yaşamasını istemişti.

"Hak ettin," dedi Gwen gülümseyerek. "Bana içkiden uzak duracağına söz vermiştin. Bak neler geldi başına".

Godfrey ona bakıp gülümsedi; Gwen kardeşinin yanaklarına renk geldiğini görünce, derin bir oh çekti. Godfrey geri dönmüştü.

"Hayatımı kurtardın," dedi Godfrey içtenlikle.

Sonra, Illepra'ya baktı.

"Her ikiniz de kurtardınız," dedi. "Size bunun karşılığını nasıl öderim bilmiyorum".

Copyrighted material

Godfrey Illepra'ya bakarken, Gwen bir şey fark etti. Bakışlarında, minnetten fazla bir şey vardı. Dönüp Illepra'ya bakınca, yanaklarının kızardığını ve yere baktığını gördü. O anda, birbirlerinden hoşlandıklarını anladı.

Illepra hızla arkasını dönüp odanın karşı tarafına gitti; sırtını onlara döndü ve bir iksirle uğraşmaya koyuldu.

Godfrey tekrar Gwen'e döndü.

"Gareth?" dedi birden ciddileşerek.

Gwen başını salladı; neyi sormak istediğini anlamıştı.

"Ölmediğin için şanslısın," dedi. "Firth öldü".

"Firth mü?" dedi Godfrey sesini şaşkınlıkla yükselterek. "Ödü mü? Nasıl?"

"Onu darağacına astılar," dedi Gwen. "Senin de asılacak bir sonraki kişi olman gerekiyordu".

"Ya sen?" dedi Godfrey.

Gwen omuzlarını silkti.

"Beni evlendirmek üzere planları var. Beni Nevarunlara sattı. Buraya beni almak üzere yolda oldukları açık".

Godfrey birden öfkeyle doğruldu.

"Buna asla izin vermem!" diye bağırdı.

"Ben de öyle," dedi Gwen. "Bir yolunu bulacağım".

"Ama Firth olmadan, elimizde hiç kanıt yok," dedi Godfrey. "Onu alt edemeyiz. Gareth özgür kalacak".

"Bir yolunu bulacağız," dedi Gwen. "Bir yolunu…"

Aniden, kapı açılınca kulübe ışığa boğuldu ve Akorth'la Fulton içeri girdi.

"Leydim…" diyecek oldu Akorth, sonra Godfrey'i görünce ona baktı.

"Seni hergele!" diye bağırdı Akorth neşeyle Godfrey'e. "Biliyordum! Hayatta her şeyden sıyrıldın… Ölümden de sıyrılacağını biliyordum!"

"Hiçbir içkinin seni mezara götürmeyeceğini biliyordum!" dedi Fulton.

Akorth ve Fulton yanına koştular; Godfrey yataktan fırladı ve üç arkadaş birbirlerine sarıldılar.

Sonra, Akorth ciddi bir ifadeyle Gwen'e döndü.

"Leydim, Sizi rahatsız ettiğim için özrü dilerim, ama ufukta bir birlik gördük. Şu anda buraya doğru geliyorlar".

Copyrighted material

Gwen telaşla ona baktı, sonra diğerleri peşinde dışarı koştu ve başını eğip gözlerini kısarak güçlü günışığına baktı.

Grup dışarı durdu ve Gwen ufka bakıp ufak bir Gümüş birliğinin kulübeye Doğru gelişini izledi. Yarım düzine kadar adam son sürat atlarıyla ilerliyordu ve onlara varabilmek için hızla geldikleri belliydi.

Godfrey kılıcını çekmek için elini aşağı götürdü, ama Gwen ona sakinleştirmek istermiş gibi bileğini tutu.

"Bunlar Gareth'ın adamları değil, Kendrick'in adamları. Barış içinde geldiklerine eminim".

Askerler onlara bardılar ve hiç beklemeden atlarından inip Gwendolyn'in önünde diz çöktüler.

"Leydim," dedi birliğe öncülük eden asker. "Size harika haberler getirdik. McCloudları püskürttük! Kardeşiniz Kendrick güvende ve size bir mesaj iletmemiz istedi. Thor gayet iyi".

Gwen bu haberi duyunca, büyük bir minnetle ve rahatlama hissiyle gözyaşlarına boğulup öne çıktı; Godfrey'e sarıldı, o da ona aynı şekilde karşılık verdi. Hayatı içine geri dönmüş gibi hissetti.

"Hepsi bugün dönecekler," dedi haberci. "Kraliyet Sarayı'nda büyük bir kutlama düzenlenecek!"

"Gerçekten de harika bir haber!" diye bağırdı Gwen.

"Leydim," dedi kalın sesli bir başkası. Gwen kimin konuştuğuna bakınca, aslıdan bir lord olan, batıya özgü parlak kırmızı giysili, genliğinden beri tanıdığı tanınmış savaşçılardan Sorg'u gördü. Bu savaşçı babasına yakın birisiydi. Sorg onun önünde diz çökünce, Gwen utandı.

"Lütfen, efendim," dedi. "Önümde diz çökmeyin".

Sorg tanımmış bir adamdı, emir altında binlerce askeri olan güçlü bir lorddu ve Silesia isimli, Batı'nın muhafazalı, sıra dışı, Kanyon'un kenarındaki bir yamaca inşa edilmiş olan kendi şehrini yönetiyordu. Şehir neredeyse aşılması mümkün olmayan bir yerdi. Babasının güvendiği birkaç kişiden biriydi.

"Buraya bu adamlarla birlikte geldim, çünkü Kraliyet Sarayı'nda büyük değişimlerin meydana geldiğini duydum," dedi imalı bir ifadeyle. "Taht güvende değil. Yeni, ama kararlı, gerçek bir hükümdarın tahta çıkması gerek. Babanızın sizin tahta geçmenizi istediğini düoydum. O, benim için bir kardeş gibiydi ve sözü benim için bir görev demektir. İsteği buysa, benim isteğimdir.

Copyrighted material

Size şunu söylemek için geldim: Tahta geçerseniz, adamlarım size bağlılık yemini edecek. Size derhal harekete geçmenizi öneririm. Bugünü olaylar Kraliyet Sarayı'nın yeni bir hükümdara ihtiyacı olduğunu gösterdi".

Gwen şaşkınlıkla kalakalmış, ne diyeceğini bile bilemiyordu. Çok büyük bir şeref ve gurur duymuştu, ama bir yandan da ne diyeceğini bilemeyeceği kadar şaşırmıştı.

"Teşekkür ederim, efendim," dedi. "Sözlerinize ve teklifinize minnettarım. Bunu dikkatle düşüneceğim. Şimdilik, sadece ağabeyimi… ve Thor'u karşılamak istiyorum".

Sorg başını salladı ve ufukta bir borazan öttü. Gwen başını kaldırdı ve bir toz bulutunu oluştuğunu gördü: Büyük bir ordu geliyordu. Güneşten korumak için elini gözlerine siper etti ve yüreği kabardı. Oradan bile kimin geldiğini hissedebiliyordu. Kralın adamları, yani Gümüş askerleri geliyordu.

En başta da atının üstünde ilerleyen Thor vardı.

Copyrighted material

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Thor orduyla, tek bir beden gibi Kraliyet Sarayı'na geri dönen binlerce askerle birlikte ilerliyordu ve büyük bir zafer kazandığını hissediyordu. Yine de, neler olup bittiğini hala idrak edememişti. Yaptığı şeylerden, savaşta her şey çok kötü giderken korkuya teslim olmayışından, orada kalıp o savaşçılarla yüzleşmesinden gurur duyuyordu. Hayatta kaldığı içinse çok şaşkındı.

Savaşın tamamı bir rüya gibiydi ve güçlerini kullanabildiği için büyük bir minnet hissediyordu; ama bir yandan da şaşkındı, çünkü güçleri her zaman işe yaramıyordu. Bunların ne olduğunu, daha da kötüsü nereden geldiğini, ya da nasıl kullanacağını bilemiyordu. Artık insanı becerilerine güvenmeyi öğrenmesi gerektiğini de daha iyi anlıyordu... Ya da olabileceği en iyi dövüşçü ve en iyi savaşçı olması gerektiğini. En iyi savaşçı olabilmek için de her iki yanına da ihtiyaç duyduğunu anlamaya başlamıştı: Hem savaşçı, hem de büyücü olmalıydı. Olduğu şeye büyücü denebilirse tabii.

Bütün gece Kraliyet Sarayı'na varabilmek için yol almışlardı ve Thor yorgunluktan bitkin haldeydi, ama bir yandan da coşkuluydu. İlk güneş ufukta yükseliyordu ve karşısında engin gökyüzünün her yeri sarılı pembeli tonlara bürünmüştü. Thor dünyayı ilk kez görüyormuş gibi hissetti. Hayatında hiç o kadar canlı hissetmemişti. Etrafı arkadaşlarıyla, Reece, O'Connor, Elden ve ikizlerle, Kendrick, Kolk ve Brom'la ve Lejyon'un, Gümüş'ün ve kralın ordusunun üyeleriyle sarılıydı. Ama bu adamların kenarından ilerlemek yerine, artık ortalarındaydı ve onlar etrafını sarmışlardı. Gerçekten de, herkes savaştan beri ona farklı bir gözle bakıyordu. Artık sadece arkadaşları olan Lejyon üyelerinin değil, gerçek, yetişkin savaşçılarından bakışlarında da hayranlık ifadesi görüyordu. McCloud ordusunun tamamıyla karşı tek başına direnmişti ve savaşın gidişatını değiştirmişti.

Thor Lejyon'daki kardeşlerinin hiçbirini yüz üstü bırakmadığı için son derece mutluydu. Arkadaşlarının birçoğunun yaralanmadan kurtulduğuna seviniyor, savaşta ölenler içinse vicdan azabı hissediyordu. Onları tanımıyordu, ama keşke onları da kurtarabilmiş olsaydı diye düşünüyordu. Kanlı, vahşi bir savaş olmuştu ve Thor atıyla ilerlerken bile ne zaman gözlerini

Copyrighted material

kırpsa zihninde savaş anları, çeşitli silahlar ve ona saldıran savaşçılar canlanıyordu. McCloudlar vahşi insanlardı ve şansı yaver gitmişti. Tekrar karşılaşacak olurlarsa, öyle olup olmayacağını kimse bilemezdi. O güçleri yeniden kullanıp kullanamayacağını da öyle. Bu güçlerin geri gelip gelmeyeceğini bilmiyordu. Yanıtlara ihtiyacı vardı. Annesini bulmalıydı. Gerçekten kim olduğunu öğrenmeliydi. Argon'u bulmalıydı.

Krolın ardında kişnedi ve Thor geriye uzanıp saçlarını okşayınca Krohn avucunu yaladı. Thor ona bir şey olmadığı için rahatlamıştı. Onu savaş alanına götürmüş, atının arkasına asmıştı. Krohn yürüyebiliyor gibiydi, ama Thor onu o uzun yolculuktan sonra dinlenmesini ve iyileşmesini istiyordu. Krohn'un aldığı darbeler kötüydü ve Thor onun bir kaburgasını kırmış olabileceğini düşünüyordu. Thor defalarca hayatını kurtarmış, ona bir hayvandan ziyade bir kardeş gibi gelen Krohn'a ne kadar minnettar olduğunu gösteremediğini düşünüyordu.

Bir tepeye çıkıp da uçsuz bucaksız krallığı gördüklerinde, düzinelerce kulesi ve çan kulesi, eski taş duvarları ve devasa açılır kapanır köprüsü, kemerli kapıları olan muhteşem Kraliyet Sarayı şehrini de gördüler. Şehrin yüzlerce askeri korkuluk duvarlarında ve sokaklarda nöbet tutarken, şehrin tepelikli kırlık alanı etrafını çevreliyordu. Kraliyet Kalesi tabii ki şehrin t amı ortasındaydı. Thor'un aklına hemen Gwen geldi. Ona savaşta cesaret vermiş, hayatta kalmak için bir neden ve amaç bahşetmişti. Orada tuzağa düştüğünü, kapana kısıldığını anlayan Thor Gwen'in kaderi için de korkmuştu. Onun geride iyi olduğunu, onu hangi hain güçler o duruma düşürdüyse Gwen'in bunlardan etkilenmediğini ummuştu.

Thor uzaktan tezahürat sesleri duydu, ışıkta bir şeyin parladığını fark etti ve tepeye gözlerini kısarak baktığında, ufukta Kraliyet Sarayı'nın önünde, yolların kenarında ellerinde bayraklar sallayan büyük bir kalabalığın oluşmaya başladığını gördü. İnsanlar akın akın onları karşılamak için geliyorlardı. Hayatında ilk kez kendisini bir yabancı gibi hissetmedi.

"O borazanlar senin için çalıyor," dedi yanında atıyla ilerleyen Reece; sırtına vurdu ve ona yeni bir saygıyla baktı. "Bu savaşın şampiyonu sensin. Artık halkın kahramanı oldun".

"Düşünsene, aramızdan biri, sıradan bir Lejyon askeri tüm McCloud Ordusu'nu püskürtü," dedi O'Connor gururla".

Copyrighted material

“Tüm Lejyon’u onurlandırdın,” dedi Elden. “Artık hepimizi daha ciddiye almak zorunda kalacaklar”.

“Hepimizin hayatını kurtardığını da unutmamak gerek,” dedi Conval.

Thor gururla omuzlarını silkti, ama tüm bu sözlerin onu şımartmasına da izin vermedi. İnsan olduğunu, tıpkı onlar gibi narin ve savunmasız olduğunu biliyordu. Savaş rüzgârı her iki yöne de gitmiş olabilirdi.

“Sadece bana öğretilenleri yaptım,” dedi Thor. “Hepimize öğretilen şeyleri yaptım. Kimseden daha iyi değilim. Bugün şanslıydım, o kadar”.

“Bana kalırsa, bu şanstan daha fazlası,” dedi Reece.

Hepsi atlarını yavaşlatarak Kraliyet Sarayı’na giden ana yolda ilerlemeye devam etti; onlar yaklaşırken, yol kırlık alandan akın akın gelen, tezahürat eden, MacGillerin koyu mavi ve sarı bayraklarını sallayan insanlarla dolmaya başladı. Thor bunun gerçek bir geçit törenine döndüğünü fark etti. Tüm halk zaferi kutlamak için gelmişti ve Thor suratlarındaki rahatlama ve neşe ifadesini görebiliyordu. Nedenini de anlayabiliyordu: McCloud ordusu biraz daha yaklaşmış olsaydı, tüm bunları yok edebilirdi.

Thor kalabalığın arasından diğerleriyle birlikte aylarının toynakları yere çarpa çarpa ahşap açılır kapanır köprüden geçti. Hava kararırken, kemerli taş kapının oradaki altgeçitten geçtiler; sonra onları sevinçle karşılayan kalabalığın bulunduğu diğer tarafa, yani Kraliyet Sarayı’na çıktılar. İnsanlar bayraklar sallıyor ve mumlar fırlatıyordu; bir grup müzisyen zillerle davullarla müzik çalmaya başlayınca, insanlar sokaklarda dans etmeye koyuldular.

Artık kalabalığın arasından atla geçmek zorlaşınca, Thor da diğerleri gibi atından indi ve uzanıp Krohn’u attan indirdi. Krohn’un önce topallayışını, sonra düzgünce yürüyüşünü dikkatle izledi; o an için yürüyebiliyor gibiydi ve Thor buna rahatlamıştı. Krohn dönüp birkaç kere avcunu yaladı.

Hep birlikte Kraliyet Meydanı’ndan geçerlerken, Thor’a dört bir yandan tanımadığı insanlar sarıldı.

“Bizi kurtardın!” diye bağırdı yaşlıca bir adam. “Krallığımızı özgür kıldın!”

Thor yanıt vermek istedi, ama bunu yapamadı; sesi etraflarındaki tezahürat yapan ve bağıran insanlar ve yükselen müzik yüzünden duyulmadı. Çok geçmeden, alana yuvarlanarak

Copyrighted material

bira varilleri getirildi ve insanlar içmeye, şarkılar söylemeye ve gülmeye başladılar.

Ama Thor'un aklında tek bir şey vardı: Gwendolyn. Onu görmesi gerekiyordu. Etrafındaki suratlara baktı, orada olacağından emin olduğu Gwendolyn'i bulmaya çalıştı, ama onu bulamayınca hayal kırıklığına uğradı.

Derken, birisinin omzuna vurduğunu hissetti.

"Aradığın kadın şu yönde sanırım," dedi Reece onu döndürüp aksi yönü işaret ederek.

Thor o yöne bakınca, gözleri parıldadı. Suratında kocaman, rahatladığını belli eden bir gülümsemeyle ve adeta bütün gece uyumamış gibi gözüken Gwendolyn hızla yürüyor, yanına gelmeye çalışıyordu.

Hatırladığında da güzel gözüküyordu; Gwendolyn hızla ilerledi ve doğrudan Thor'un kollarına atıldı. Zıplayıp ona sarılınca, Thor da ona sıkı sıkı sarıldı ve kalabalığın arasında döndürdü. Gwendolyn ona sıkı sıkı tutunmuş bırakmıyordu ve Thor onun gözyaşlarının ensesinden aktığını hissedebiliyordu. Sevgisini hissediyor, o da ona aynı sevgiyi yolladığını biliyordu.

"Tanrı'ya şükürler olsun ki hayattasın," dedi Gwendolyn büyük bir mutlulukla.

"Senden başka hiçbir şey düşünmedim," dedi Thor onu sıkı sıkı tutarken. Gwendolyn kollarındayken, dünyadaki her şey ona bir kez daha Doğru geldi.

Onu ağır ağır bıraktı, Gwendolyn ona bakınca da öpüştüler. İnsanlar etraflarında dönüp dururken, uzunca bir sure öpüşmeye devamı ettiler.

"Gwendolyn!" diye bağırdı Reece neşeyle.

Gwendolyn dönüp ona da sarıldı; derken, Godfrey öne çıkıp Thor'a, sonra da kardeşi Reece'e sarıldı. Büyük bir aile kavuşması yaşanıyordu ve Thor bir şekilde tüm bu insanlar çoktan ailesi olmuş gibi bunun bir parçası olduğunu hissediyordu. Onları birleştiren şey MacGil'e duydukları sevgi ve Gareth'a karşı hissettikleri nefretti.

Krohn aralarına gelip Gwendolyn'in üstüne atladı. Suratını yalamaya başlayınca, Gwendolyn kahkahalarla başını geriye attı.

"Her gün daha da irileşiyorsun!" dedi Gwendolyn. "Thor'u koruduğun için sana nasıl teşekkür edebilirim?"

Copyrighted material

Krohn tekrar tekrar üstüne atladı; ta ki Gwendolyn gülerek, başını okşayarak onu sakinleştirene dek.

"Haydi, gidelim buradan," dedi Gwen Thor'a; dört bir yandan etraflarını saran insanların arasında kalmışlardı. Uzanıp elini tuttu.

Thor da onun elini tutu ve tam gideceklerdi ki, birkaç Gümüş savaşçısı arkadan gelip Thor'u kaptıkları gibi havaya kaldırdılar ve omuzlarına aldılar. Thor havaya yükselirken, kalabalık bir ağızdan haykırdı:

"THORGRIN!" diye bağırdılar.

Thor'u döndürürlerken, eline bir içki bardağı tutuşturuldu. Başını geriye atıp bunu içtiğinde, kalabalık çılgına döndü.

Thor'u apar topar yere koydular ve kalabalık onu kucaklamak için üstüne atılınca, Thor sendeleyip güldü.

"Şimdi zafer ziyafetine gidiyoruz," dedi Thor'un tanımadığı, sırtına iri eliyle vuran bir Gümüş savaşçısı. "Bu, sadece savaşçılara verilen bir ziyafettir. Erkekler için. Sen de bize katılacaksın. Masada senin için bir yer ayrılacak. Sizler ve diğerleri için de," dedi savaşçı Reece'e, O'Connor'a ve Thor'un arkadaşlarına. "Artık erkeksiniz. Bize katılacaksınız".

Hepsi Gümüş askerleri tarafından tutulup götürülürken, kalabalıktan büyük bir tezahürat yükseldi; Thor son anda kurtulup Gwen'e döndü. Onu orada bırakacağı için suçluluk hissetmişti ve onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyordu.

"Onlarla git," dedi Gwen samimiyetle. "Gitmen önemli. Kardeşlerinle ziyafete katıl. Onlarla kutlama yap. Gümüş askerleri arasında bu bir gelenektir. Bunu kaçıramazsın. Gecenin ilerleyen vakitlerinde, benimle Silahlar Salonu'nun arka kapısında buluş. O zaman birlikte olabiliriz".

Thor eğilip onu son bir kez daha öptü ve asker dostları tarafından çekiştirilene dek de öpmeye devam etti.

"Seni seviyorum," dedi Gwen.

"Ben de seni seviyorum," dedi Thor bunu Gwen'in bilemeyeceği kadar yürekten söyleyerek.

Dostları onu çekiştirirken, büyük bir sevgiyle dolu o güzel gözlere bakarken, düşünebildiği tek şey Gwen'i sonsuza dek kendisinin yapmaktı. O an bunun için doğru zaman değildi, ama yakında, dedi içinden.

Hatta belki bu gece.

Copyrighted material

ON İKİNCİ BÖLÜM

Gareth odasında durmuş, penceresinden şafağın ilk ışığının Kraliyet Sarayı'nın üstünde yükselişi izlerken, aşağıda toplanan kalabalığa bakıyordu. Manzaradan resmen tiksinmişti. Ufukta en kötü kâbusu, en korktuğu şeyi görüyordu: Kralın ordusu McCloudlarla yapığı savsatan zafer kazanmış bir halde geri geliyordu. En önde ilerleyen Kendrick ve Thor özgür ve hayattaydı, kahraman olmuşlardı. Casusları ona çoktan olan biten her şeyi, Thor'un tuzaktan kurtulduğunu, hayata ve iyi olduğunu söylemişlerdi. Şimdi, tüm bu savaşçılar iyiden iyiye cesaret kazanmış, daha da sağlam bir güç olarak Kraliyet Sarayı'na dönüyordu. Tüm planları çökmüştü ve midesinde adeta bir çukur açmıştı. Krallığın üstüne üstüne geldiğini hissediyordu.

Gareth odasında bir tıkırtı duyunca, hızla arkasına döndü ve karşısında manzarayı görünce korkuyla gözlerini derhal yumdu.

"Aç gözlerini, oğlum!" dedi birisi kükrer gibi.

Gareth titreyerek gözlerini açtı; babasının bir ceset halinde, çürümeye başlamış, başında paslı bir taçla, elinde paslı bir asayla orada durduğunu görünce afallamıştı. Babası tıpkı hayatta olduğu zamanlardaki gibi onu azarlar gibi bakıyordu.

"Kana karşılık kan," dedi babası.

"Senden nefret ediyorum!" diye bağırdı Gareth. "SENDEN NEFRET EDİYORUM!" dedi tekrar ve belindeki hançeri çekip babasına saldırdı.

Ona vardığında, hançeri öne salladı, ama hançer havayı delip geçince Gareth odada tökezledi.

Gareth hızla arkasına baktı, ama görüntü gitmişti. Yatak odasında yalnızdı. Başından beri yalnızdı. Aklını mı yitiriyordu?

Derhal odanın diğer tarafına koştu, giysi dolabından titreyen elleriyle bir haşhaş piposu çıkardı ve bunu telaşla yakıp tekrar tekrar, derin derin içine çekti. Uyuşturucunun sistemine yayıldığını, bir an için doruk noktasında kafasının iyi olduğunu hissetti. Son zamanlarda, daha çok haşhaş içmeye başlamıştı ve babasının görüntüsünü zihninden atmasına yarayan tek şey bu gibiydi. Gareth için orada olmak bir işkenceden farksızdı. Babasının hayaleti acaba o duvarların arasına mı sıkışmıştı, sarayı başka bir yere mi taşışa diye düşünüyordu. Zaten o binayı yerle

Copyrighted material

bir olmuş görmek hoşuna giderdi. Orası nefret ettiği çocukluğuna dair her türlü anıyı barındırıyordu.

Soğuk terler dökerken tekrar pencereye döndü ve elinin tersiyle alnını sildi. Aşağıdakileri izledi. Ordu yaklaştı; Thor o mesafeden bile belli oluyordu; o aptal insanlar onu bir kahramanmış gibi karşılamak için akın akın oraya gidiyordu. Bu manzara Gareth'ı öfkeden delirtiyor, kıskançlıktan kavuruyordu. Eyleme geçirdiği her plan çökmüştü: Kendrick serbest kalmıştı; Thor hayattaydı; Godfrey bile nasıl olduysa bir atı öldürebilecek kadar kuvvetli zehirden kurtulmayı başarmıştı.

Ama bir yandan da işe yarmış olan planları da vardı: En azından, Firth ölmüştü ve babasını öldürdüğüne dair hiçbir şahit kalmamıştı. Gareth rahatlayarak içine derin bir nefes çekti ve işlerin göründüğü kadar da kötü olmadığını düşündü. Ne de olsa, Nevarunların konvoyu hala Gwendolyn'i Halka'nın korkunç bir köşesine götürmek ve evlendirmek üzere yoldaydı. Gareth bunu düşününce gülümsedi, kendini daha iyi hissetmeye başladı. Evet, en azından, Gwendolyn'den kısa bir sure sonra kurtulacaktı.

Gareth'ın vakti vardı. Kendrick'le, Thor'la ve Godfrey'le başa çıkmanın başka yollarını bulacaktı; her birini öldürmek için türlü türlü planı vardı. Dahası, bunları gerçekleştirebilmek için dünyanın zamanına ve gücüne sahipti. Evet, bu raundu onlar kazanmıştı, ama bir sonrakini kazanamayacaklardı.

Gareth bir inleme daha duyunca, yine hızla arkasına döndü, ama odada hiçbir şey görmedi. Oradan çıkması gerekiyordu. Buna artık tahammül edemiyordu.

Dönüp hızla kapıya yöneldi, kapı o açmadan her hareketini dikkatle izleyen uşakları tarafından açıldı.

Gareth babasının pelerinini ve tacını giydi, asasını aldı ve koridorda sert adımlarla ilerlemeye koyuldu. Yüksek kemerli bir tavanı ve mozaikli pencereleri olan, sabahın ilk ışıklarıyla aydınlanmış şık bir taş oda olan özel yemek odasına varana dek koridorlarda yürüdü. Açık kapının önünde iki uşak bekliyordu, bir diğeri de masanın başında duruyordu. Uzun bir ziyafet masasıydı; uzunluğu elli fite varıyordu ve her iki tarafına düzinelerce sandalye yerleştirilmişti. Gareth yaklaşırken uşak onun babasının defalarca oturduğu eski meşe sandalyeyi onun için çekti.

Gareth oturunca, o odadan ne kadar nefret ettiğini fark etti. Çocukluğunda nasıl tüm ailenin etrafına dizildiği masada

Copyrighted material

oturmaya zorlandığını, babası ve annesi tarafından nasıl azarlandığını hatırladı. Artık oda son derece tenhaydı. Orada ondan başkası yoktu… Ne erkek ya da kız kardeşleri, ne de ebeveynleri veya arkadaşları vardı. Danışmanları bile yoktu. Son birkaç gün içinde, kendini herkesten uzaklaştırmayı başarmıştı ve artık yalnız yemek yiyordu. Zaten öyle olmayı da tercih ediyordu. Babasının hayaletini orada o kadar sık görmüştü ki, bunu başkalarının yanında korkuyla çığlık atarak belli etmekten utanır hale gelmişti.

Gareth uzanıp sabah çorbasından bir yudum aldı; sonra, aniden gümüş kaşığı tabağa fırlattı.

"Bu çorba yeteri kadar sıcak değil!" diye bağırdı.

Aslında, çorba sıcaktı, ama onun sevdiği gibi kaynar değildi ve Gareth etrafında bir hata daha yapılmasına izin vermeyecekti. Uşaklardan biri hemen yanına geldi.

"Özür dilerim, efendim," dedi uşak başını önüne eğip kâseyi alırken. Ama Gareth kâseyi kaptığı gibi, sıcak çorbayı uşağın suratına fırlattı.

Uşak sıcak çorbadan yanmış bir halde çığlık atarak gözlerini tutu. Gareth sonra kâseyi kavradı, başının üstüne kaldırdı ve adamın kafasına indirdi.

Adam bu sefer kanlar içinde kalan başını tutarak bir çığlık attı.

"Götürün onu buradan!" diye bağırdı Gareth diğer uşaklara.

Adam temkinle birbirlerine baktılar, sonra tereddütle emir yerine getirdiler.

"Onu zindanlara atın!" dedi Gareth.

Titreyerek tekrar yerine otururken, geride Gareth'a doğru ürkek adımlarla yürüyen tek bir uşak kalmıştı.

"Efendim," dedi adam gergin bir hadle.

Gareth öfkeden çıldırmış bir biçimde ona baktı. Ona bakarken, babasının dimdik birkaç sandalye ötede oturduğunu, suratında pis bir gülümsemeyle ona baktığını fark etti. Gareth bakışlarını kaçırmaya çalıştı.

"Çağırmış olduğunuz Lord size görmeye geldi," dedi uşak. "Essen bölgesinden Lord Kultin. Dışarıda bekliyor".

Gareth uşağının ne dediğini yeni anlamış gibi göklerini birkaç kez kırpıştırdı. Lord Kultin. Evet, onu hatırlamıştı.

"Derhal içeri al," dedi Gareth.

Uşak eğilip selam verdi ve hızla dışarı koştu; kapıyı açtığında, içeri uzun siyah saçları, buz gibi ifadeli siyah gözleri ve uzun siyah

Copyrighted material

bir sakalı olan sert görünümlü, iri yarı bir savaşçı girdi. Tepeden tırnağa zırh içindeydi ve üstünde bir pelerine vardı; kemerinin iki yanında iki uzun Kılıç asılıydı ve her an kendisini korumaya veya saldırmaya hazırmış gibi ellerini kılıçlarının üstüne dayamıştı. Kendisi de çok öfkeli gözüküyordu, ama Gareth adamın öyle olmadığını biliyordu. Lord Kultin her zaman, babasının zamanından beri öyle gözükürdü.

Kultin Gareth'a doğru yürüdü ve tepesine dikildi; Gareth eliyle boş bir sandalyeyi işaret etti.

"Otur," dedi.

"Ayakta duracağım," dedi Kultin kısaca.

Kultin kaşlarını çatıp ona baktı; Gareth adamın sesindeki gücü duydu ve bu Lord'un diğerlerine benzemediğini anladı. Sertti, kana susamıştı ve en ufak bir olayda herhangi birisini ve bir şeyi öldürmeye hazırdı. Tam Gareth'ın etrafında olmasını istediği türden bir adamdı.

Gareth gülümsedi; o gün ilk kez keyfi yerine gelmişti.

"Seni neden çağırdığımı biliyorsun, değil mi?" diye sordu Gareth.

"Tahmin edebiliyorum," dedi Kultin yine kısaca.

"Seni yükseltmeye karar verdim," dedi Gareth. "Kralın Adamlarından, hatta Gümüş'ten de daha iyi bir pozisyonda olacaksın. Bundan böyle, kişisel muhafızımsın. Kraliyetin Seçkin askerleri olacaksınız. Sana ve beş yüz savaşçına en kaliteli etler, en rahat kalacak yerler ve saygın Gümüş Salon verilecek. Her şeyin en iyisine sahip olacaksınız".

Kultin sakalını sıvazladı.

"Ya sana hizmet etmek istemezsem?" dedi kaşlarını çatıp ona meydan okurmuş gibi; bir yandan da kılıcını daha sıkı kavradı.

"Babama hizmet ettin".

"Sen baban değilsin".

"Doğru," dedi Gareth. "Ama

Ondan daha varlıklıyım ve daha yüksek ücret öderim. Sana ödediğinin on mislini vereceğim. Sen ve adamların Kraliyet Sarayı'nda yaşayacaksınız. Sadece bana karşı sorumlu olacaksınız, üstünüz olmayacak. Kendi bölgenize hayal bile edemediğiniz bir zenginlik katacaksınız".

Kultin sakalını sıvazlayarak orada bir sure durdu, en sonunda yumruğunu Masaya indirdi.

Copyrighted material

“Yirmi misli,” diye kükredi. “O zaman emrettiğin herkesi öldürürüz. Hak etsen de etmesen de, canımız pahasına seni koruruz. Sana yaklaşan herkesi öldürürüz”.

“*Herkesi*,” dedi Gareth ısrarla. “Kralın askerleri olsun olmasın. Gümüş olsun olmasın. Sana birisini öldürmeni söylersem, bu emrimi yerine getireceksin”.

Kultin içeri girdiğinden beri ilk kez gülümsedi.

“Kimi öldürdüğüm umurumda değil. Ücret yeteri kadar yüksek olduğu sürece, bunu umursamam”.

Copyrighted material

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Thor etrafında Lejyon'daki kardeşleri, yakın arkadaşları, çok sayıdaki Gümüş askerleri, Karşısında Kendrick, yakınlarında Kolk ve Brom'la birlikte Silahlar Salonu'ndaki uzun ziyafet masasına oturdu ve hayatında kendini hiç hissetmediği kadar evinde hissetti. O gün bir kasırga gibi geçmişti. O günden önce, ona hala bir yabancı, ya da en iyi ihtimalde bir başka Lejyon Üyesi gözüyle bakılmıştı. Ama o günden sonra, herkesin bakışında, ona hitap edişlerinde onlardan biri olarak görmeye başladıklarını anlamıştı. Onu denkleri olarak görüyorlardı. Her zaman hayranlık beslediği bu adamlar hayatı boyunca elde etmeye çalıştığı saygıyı gösteriyorlardı. Orada o adamlarla birlikte oturmaktan, onlarla omuz omuza savaşmaktan ve onlar tarafında kabul görmekten daha çok istediği bir şey olmamıştı.

Thor iki gündür hiç uyumadığı, tüm bedeni çürüklerle, kesiklerle ve sıyrıklarla kaplı olduğu, süresini bile bilmediği bir zaman boyunca dinlenmediği için hayatında hiç olmadığı kadar bitkindi: Fiziksel olarak, bir yanı sadece bir yere çökmek, uyumak ve bir hafta uyanmamak istiyordu. Ama soluklanıp enerjisini toplamıştı ve bu erkekler ve gençler onları hiç görmediği kadar neşeliydi. Büyük bir gerilim yıkılmıştı ve tüm odayı büyük bir rahatlama hissi kaplamıştı. Aslında, bu rahatlamadan da fazlasıydı: Neşeydi. Zaferin getirdiği neşeydi. Vatanlarını kurtarmalarının getirdiği neşeydi. Dahası, bunların hepsi Thor sayesinde olmuştu.

Gümüş üyeleri teker teker gelip, kollarını Thor'un boynuna attılar, sırtına vurdular, onu sertçe sarstılar, kollarını birbirine doladılar ve ona "Thorgrinson" diye hitap ettiler. Bu, bir saygı unvanıydı ve genellikle yetişkinler için kullanıldığından, artık Thor'un seçkin bir savaşçı olduğunu ima ediyorlardı. Lejyon'daki gençler bu ismi kullandıklarında, sadece espri olarak söylerlerdi, ama artık bu adamlar bu ismi Thor'a ciddiyetle söylüyorlardı.

Thor'un eline bir bardak köpüklü bira daha tutuşturulduğunda, Thor uzunca bir yudum aldı, zihninin rahatlamasına izin verdi ve sonra önünde duran geyik etinden kocaman bir parça ısırdı. Açlıktan ölmek üzereydi, ama önce eğilip bu parçayı Krohn'a verdi; Krohn da bunu mutlu mutlu elinden kaptı. Thor kendisi için de bir parça kopardı ve açığını gidermek için uzunca çiğnedi. Et harikaydı.

Copyrighted material

Üstlerinde çok az giysi olan hizmetçi kızlar sıra sıra adamın arasından geçiyor, bira bardaklarını ve şarap kadehlerini dolduruyordu; kızlardan biri servis yaparken, savaşçılardan biri onu tuttuğu gibi kucağına oturttu. Kız kıkırdadı. Bir diğer hizmetçi kız Thor'a yaklaştığında, bir savaşçı onu tutup Thor'un kucağına itti. Ama Thor ellerini havaya kaldırıp, kızı nazikçe itti.

"Kadınları sevmiyor musun?" diye sordu savaşçı Thor'a.

"Seviyorum tabii, ama kendimi sakladığım tek bir kadın var," dedi Thor.

"Sadece bir tane mi?" dedi savaşçı ısrarla, hayal kırıklığına uğramış gibi. "İki, ya da üç kadın al. Tek birisine bağlanma. Henüz çok gençsin. Ellerini doldurabildiğin kadarını kap," dedi ve bunun ardından kızı kendisi kaptı; keyifle bağıran kızı omzuna aldığı gibi odanın en uç köşesindeki yumuşak kilimlerden oluşan öbeğin üstüne götürdü.

"Ona kulak asma," dedi birisi.

Thor sesin geldiği yere bakınca, Reece'in yanına oturduğunu gördü. Reece elini Thor'un omzuna koydu.

"Gwen bunu duysa çok gurur duyardı," dedi Reece. "Ben de gurur duydum. Bir kayınbiraderden tam da duymak isteyeceğim şeyi söyledin".

Thor bunu düşününce gülümsedi.

"Ona evlenme teklif etsem, beni gerçekten de ailenize kabul eder miydin?" diye sordu.

"Ne biçim bir soru?" dedi Reece. "Sen zaten kardeşimsin. Kelimenin tam anlamıyla öylesin. *Gerçek* kardeşimsin".

Thor bunu duyunca çok gururlandı. O da Reece için aynı şeyi düşünüyordu.

"Ona iyi davran," dedi Reece. "Senden istediğim tek şey bu. Gwen serttir, ama hassastır. İkinci bir eş alma. Başka yere de bakma".

Reece içkisini içmeye devam etti ve Thor daha yanıt veremeden, Kolk karşısında birden ayağa kalktı ve bardağı en sonunda oda sessizleşene dek birkaç kere ahşap Masaya vurdu. Bir tek odanın diğer ucundaki gürül gürül yanan ateşin çıtırtılarını ve alevlerin yanında bir yer kapabilmek için birbirleriyle kavga eden köpeklerin hırlamalarını duyulabiliyordu.

"Lejyon askerleri!" diye bağırdı Kolk kükrer gibi. "Gümüş askerleri! Kralın askerleri! Bugün MacGiller için bir zafer

Copyrighted material

günüydü. Bir savaşçının yaptıklarından söz etmezsek, ihmalkâr davranmış oluruz: Thorgrinson!" diye bağırdı ve bardağını Thor'a kaldırdı.

Birden bütün adamlar kalkıp bardaklarını kaldırdılar.

"Thorgrinson!" diye bağırıp tezahürat yaptılar.

Thor ayağa kalktı ve arkasından birilerinin onu sertçe çekiştirdiği hissetti. Hem utanmış, hem de çok Mutlu olmuştu. Olanlar karşısında ne düşüneceğini bile bilemiyordu. Onu her zaman azarlayan savaşçı Kolk şerefine kadeh kaldırmıştı. Bunu hiç beklemiyordu.

Kolk bardağını tekrar masaya vurunca, herkese yerine oturdu ve oda sessizleşti.

"Thor'un cesareti bir Lejyon üyesinde istediğimiz, bir Gümüş üyesinde görmek istediğimiz her şeyin tipik bir örneği. Bedeli ne olursa olsun, onur ödüllendirilmelidir. Bu yüzden, bugünden itibaren Lejyon Komutanı'sın, Thorgrin. Bir tek benim emirlerimi yerine getireceksin, Lejyon'un geri kalanıysa sana itaat edecek. Artık emrinde bu krallığın sunduğu en iyi yüzlerce genç savaşçı var. Thorgrinson'a!" diye bağırdı tekrar.

"Thorgrinson'a!" diye tekrarladı herkes.

Herkes yerine otururken, Thor da şok içinde, nefes bile alamaz halde, ne düşüneceğini bilemeden sandalyesine oturdu. Lejyon'un en genç üyesiydi, ama artık Komutanları olmuştu. Bir yanı, bunu gerçekten de hak etmediğini hissediyordu. Sadece yapması için eğitildiği şeyi yapmıştı.

Oda tekrar kutlamalara geri döndüğünde, Thor yanında bir inleme sesi duydu. Aşağıya bakınca, Krohn'un başını kucağına dayadığını gördü ve onun kendini dışlanmış ve aç hissettiğini fark etti. Thor derhal uzanıp bir parça daha geyik eti aldı; bu sefer, daha da büyük, kemikli kocaman bir but kaptı ve Krohn bunu ellerinden kapıp mutlu mutlu odanın diğer tarafına götürdü. Ateşin yanında kendine bir yer buldu ve cesurca kurt köpeklerinin arasından geçti. Köpeklerin hepsi ondan daha iri olduğu halde, Krohn aralarından geçerken hepsi kenara çekildi ve ona meydan okuma cesareti gösteremedi. Krohn çoktan hiçbir hayvana benzemeyen bir enerji saçıyordu. Thor onun her geçen gün irileşip güçlendiğini, daha kuvvetli ve gizemli bir hale büründüğünü görebiliyordu.

"Kesinlikle hak edilmiş bir onur," dedi Reece ayağa kalkıp Thor'a sarılarak. Thor da ayağa kalkıp ona sarıldı. Sırasıyla, Elden,

Copyrighted material

O’Connor ve ikizler de aynı şeyi yaptılar. Lejyon üyeleri teker teker gelip elini sıktılar, kolunu sıktılar ve ona saygı duyduklarını gösterdiler; her birinin Komutanları olduğu için memnun olduğu belliydi.

“Büyücülükle ve numaralarla kazanılmış bir savaş,” dedi meşum bir ses.

Thor arkasına bakınca, üç gerçek erkek kardeşi Drake, Dross ve Durs’ün orada olduklarını fark etti. Onların sadece birkaç adım ötede, ona buz gibi ifadelerle ve gülümsemeden baktıklarını görünce, kalbi bir an için duracak gibi oldu. Onları çok uzun süredir görmemişti ve neredeyse var olduklarını unutmuştu.

Bakışlarından ondan hala nefret ettiklerini görebiliyordu; çocukluğunda kendisini onların yanında nasıl değersiz ve ufak hissettiğini hatırladı.

“Bir savaşçı gibi savaşmadın,” dedi en büyükleri olan Drake. “Bizlerden biri gibi savaşmadın. Öyle savaşmış olsaydın, asla kazanamazdın”.

“Sana bahşettikleri şerefi hak etmiyorsun,” dedi Dross.

“Bu adamlar ne düşünürse düşünsün, seninle ilgili gerçekleri biz biliyoruz. Hala en küçük kardeşimizsin,” dedi Durs. “Hala zavallı bir çobansın. En küçüğümüz ve en az şeyi hak edensin. Lejyon’a sahtekârlık yaparak girdin ve bugün elde ettiğin şerefi sahtekârlıkla elde ettin”.

“Sizler sahtekârlıkla ilgili neler biliyorsunuz?” dedi O’Connor ayağa kalkıp Thor’u savunarak.

“Hem size bu kadar üşütün kılan şey nedir?” dedi Elden onun yanından. “Sırf yaşça büyük olmanız mı?”

“Öyle,” dedi Drake. “Daha büyüğüz. Daha iriyiz. Daha güçlüyüz. Herhangi bir zamanda, hepinizi canınızı çıkaracak kadar dövebiliriz”.

“Eee, neden dövmüyorsunuz o zaman?” diye karşılık verdi Reece. “Teke tek bir dövüş ayarlayalım, kimin kazanacağını görelim”.

Dross alaycı bir tavırla güldü.

“Seni dinlemem gerekmiyor,” dedi. “Benimle konuşmayacak kadar genç ve cahilsin. Senin asla olamayacağın kadar harika bir savaşçıyım”.

“Olabilir, ama Thor’u dinlemen gerekiyor,” dedi Reece. “Artık Komutan o. Kolk’u duymadın mı? Bundan böyle, Thor’un her

Copyrighted material

sözünü dinlemen gerekiyor. Bu konuda ne hissediyorsun?" dedi Reece gülümseyerek.

Üç kardeş kaşlarını çatıp onlara baktılar.

"*Asla* sözünü dinlemeyeceğiz," dedi Drake tükürür gibi Thor'a. "*Asla* senden bir emir almayacağız. Asla. Hayatta olduğumuz müddetçe".

Thor kardeşlerinin öfkesi karşısında afallamıştı.

"Neden benden nefret ediyorsunuz?" dedi. "Her zaman, hatırlayabildiğin zamandan beri benden nefret ettiniz".

"Çünkü hiçbir işe yaramazsın," dedi Durs pis bir ifadeyle.

Sonra, üç adam arkalarını döndüler ve kalabalığın arasında gözden kayboldular. Thor kalbinin gümbür gümbür attığını, midesinde bir boşluk açıldığını hissediyordu.

Reece uzanıp elini omzuna koydu.

"Merak etme. Ayağını bastığın yer kadar bile değerli değiller".

O'Connor ona döndü.

"Bazı insanlar nedensiz yere nefret ederler," dedi. "Sadece öyleler".

"Diğerleriyse herkese ve her şeye karşı kıskançlık hissederler," dedi Elden. "Suçlayacak birisine veya bir şeye ihtiyaç duyarlar; o yüzden de hayatta istedikleri şeye sahip olmamalarının nedeni olarak seni görürler ve başarısız hayatları yüzünden senden nefret ederler. Onlar için kolay bir çıkış yolu… Dürüst olmak ve kendilerini suçlamak yerine başkasını suçlamak. Zorbalıktan başka bir şey değil, Bunun bir başka türü".

Thor bunları anlıyordu. Ama yine de içi fena halde yanmıştı. Kendi ailesinden bu tür bir düşmanca tavır görmeyi hak etmek için ne yaptığını bilmiyordu. Hem de sadece o sırada değil, tüm hayatı boyunca. Neden bu ailede dünyaya gelmek zorunda kalmıştı? Neden bu insanlar her köşeyi döndüğünde, hayatının en Mutlu anlarını mahvetmek için her daim oradaydı?

"Dostum?" dedi Reece.

Thor başını kaldırdı.

"Odanın karşısında keyfini yerine getirecek bir şey var," dedi Reece elini Thor'un omzuna koyup, onu odanın diğer tarafına çevirerek.

Orada, kapı eşiğinde gülümseyerek ona bakan Gwendolyn duruyordu. Thor'un kalbi duracak gibi oldu.

"Seni bekliyor sanırım," dedi Reece gülümseyerek.

Copyrighted material

Thor bunu tamamıyla unutmuştu. Tüm o heyecanla, onunla arka kapıda buluşacağı aklından uçup gitmişti.

Thor hızla odada ilerledi, ıslak çalıp yanına çağırdı Krohn hızla peşine takıldı. Gwen'in suratında kocaman bir gülümseme belirdiğini, sonra arka kapıdan çıktığını gören Thor'un kalp atışları hızlandı; en sonunda, her şeyden sonra, birlikte vakit geçirecek zamanları olacağını fark etti.

Copyrighted material

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Gwen onu ay ışığının aydınlattığı gecede Kraliyet Sarayı'nın ufak tepelerinin arasında kıvrılan yollarda yol gösterirken, Thor onun elini tutu. Bir tepeye tam çıkmışlardı ki, Gwen Thor'un arkasına geçti ve gülümseyerek gözlerini kapatıp durmasını sağladı.

"Bakma," dedi onu adım adım ilerletirken.

Thor gülümseyerek elleriyle gözlerini kapattı.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"Bir şeyi görmeni istiyorum," dedi Gwen. "Ama tepenin zirvesine varana dek bekle. Birkaç adım daha. Ben söyleyene dek gözlerini açma. Söz mü?"

Thor kocaman bir gülümsemeyle yanıt verdi. Gwen'in bu oyuncu hallerine bayılıyordu, her zaman bayılmıştı.

"Söz," dedi.

Gwen yavaşça ellerini çekti. Thor Gwen "Tamam," diyene dek bekledi.

Sonra gözlerini açtı ve karşısındaki manzara nefesini kesti: Gözlerinin alabildiğince uzanan, hayatında gördüğü en güzel ve egzotik gece çiçekleriyle dolu inişli çıkışlı ovalara bakıyordu. Bu tür çiçeklerin var olduğundan bile haberi yoktu. Ay ışığı altında, bu çiçekler canlanmış, tomurcuk açmış, hatta parıldıyor, geçeyi aydınlatıyorlardı. Parıldayan sarılı, morlu ve beyazlı tarlalar dolusu çiçek, gece esintisinde sallanıyor, tarlaları sanlıymış gibi, adeta sallanan binlerce mum tutuyorlarmış gibi gösteriyordu. Hayatında gördüğü en nefes kesici manzaraydı.

"Parıldayan çiçekler," dedi Gwen yanına gelip. "Çok güzel değiller mi?"

Birlikte ovalara bakarlarken, Thor'un elini tutu; Thor da eğilip onu öptü.

Uzunca bir sure öpüştükten sonra, sıkıca el ele tutuşup yan yana parıldayan çiçek tarlalarına giden patikada ilerlemeye başladılar; Krolın da yanlarında çiçeklerin arasına atladı.

Çok uzunca bir sure öylece yürüdükten sonra, Thor gülümseyerek "Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

Gwen de ona gülümsedi.

"Benim için çok özel olan bir yere," dedi. "Çok sevdiğim, çok

Copyrighted material

az insanın bildiği bir yerdir”.

Bir sure hiç konuşmadan, sadece rüzgârın ıslığını, arada bir öten bir gece kuşunun şarkısını ve yanlarından gelen Krohn’un nefes seslerini dinleyerek yürüdüler. Krohn arada bir çiçeklerin arasına giriyor, görmedikleri bir hayvana saldırıyor, sonra zafer kazanmış gibi patikaya geri dönüp yanlarından yürümeye devam ediyordu.

“Senin için dua ettim,” dedi Gwen tatlı bir sesle. “Seni bana sağ salim geri getirdiği için Tanrı’ya şükrediyorum. Öldüğünü düşünmek tahammül edemeyeceğim bir şeydi”.

“Seni geride bıraktığım için üzgünüm,” dedi Thor. “Keşke öyle olmak zorunda olmasaydı”.

“Komik,” dedi Gwen, “ama seninle tanıştığımdan beri başka bir şey düşünmekte zorlanıyorum. Bir şekilde içime işliyorsun. Sen yanımda yokken, bir şeye odaklanmam güçleşiyor. Ama yanımdayken de aynı zorluğu yaşıyorum”.

Thor ona karşı büyük bir sevgi hissederek onu daha da sıkıca tutu; Gwen’in de onun için aynı hisleri beslediğini duymak muhteşemdi. Ona evlilik teklif etmek için yanıp tutuşuyordu. Orası doğru zaman ve yer olabilir mi diye düşünmeye başlamıştı. Tam bunu yapmaya karar verip hafifçe öksürdü ki, onun hayır diyeceğinden korkup endişeye kapıldı.

Kendini duyacağı yanıta hazırladı. Konuşmak ve ona bunu sormak üzere ağzını açtı.

Ama tam o sırada, bir köşeyi döndüler ve minik bir kaleyi andıran, samimi ve hoş, ufak ama muhteşem bir yapının önünde durdular. Bina ta yüksekteki tepelerin arasına gizlenmişti, manzarasına ovalar hâkimdi ve etrafı binlerce parıldayan gece çiçeğiyle çevriliydi.

“Burası annemin evi,” dedi Gwen.

“Annenin mi?”

“Annemle babam yaşlandıkça birbirlerine tahammül edememeye başladılar. Annem de burayı esas olarak ondan uzaklaşmak için inşa ettirdi. Sırf ondan değil, hepimizden. Yalnız olmaktan hoşlanırdı. Ama artık öyle değil. Artık tuhaf bir biçimde kaleye hapis. En azından, daha iyi olana dek. O yüzden, burası boş. Çok insan varlığından haberdar. Bazen küçükken buraya gelir, annem burada olmadığından her şeyden uzaklaşmaya

Copyrighted material

çalışırdım. Seninle paylaşmak istedim," dedi Gwen Thor'un elini sıkarak.

Thor bu tür bir yerin var oluşuna hayret etmişti. Manzarası nefesini kesmişti; tepelerin arasına gizlenmiş, cephesinin üstünü parıldayan çiçekler sarmış olan eski taş bina öylesine hoştu ki. Büyülü gözüküyordu.

Gwendolyn onu ovadan binaya götürdü, sonra da ufal, kemerli kapısından içeri soktu. İçeri girdiklerinde bir meşale yaktı, bunu diğer meşaleleri yakmak için kullandı ve ilerledikçe her odayı aydınlattı. İçerisi sevimliydi ve taş odalar çok büyük değildi. Gwen şöminede bir ateş yakıtı, meşaleyi duvara iliştirdi ve o ve Thor alevlere yakın bir öbek postun üstüne uzandılar. Krohn gelip birkaç adım ötelerinde, ateşe yakın bir yere oturdu. Suratını kapıya dönmüş, onları koruyordu.

Thor ve Gwen yan yana otururlarken, Gwen parmaklarını onunkilere geçirdi ve birbirlerine eğilip öpüştüler. Thor onun elinin titrediğini hissetti; kendisi de gergindi. Gwen'in yanağını okşadı ve uzunca bir sure öpüşmeye devam ettiler.

Thor orada onunla uzanırken, içinin ona karşı hissettiği sevgiyle dolup taştığını hissetti; söylemek istediği o kadar çok şey vardı ki. Daha da önemlisi, sormak istediği bir şey vardı. Sorması *gereken* bir şey vardı. Sonsuza dek onunla birlikte olmak istiyor, bunu onun da bilmesini istiyordu.

"Sana sormam gereken bir şey var," dedi en sonunda kalbi gümbür gümbür atarken.

Ama Gwen elini uzatıp parmağını dudaklarına dayadı ve onu susturdu. Eğilip onu öpmeye koyuldu.

"Şu an, konuşma vakti değil," dedi hafifçe gülümseyerek.

Gwen onu tekrar tekrar öperken, Thor ona karşı koymadı. Çok geçmeden, birbirlerinin kollarında, çıtırdayarak yanan ateşin yanında postların üstünde yuvarlanıyorlardı. Thor için zaten hayallerini aşan bir gün olmuştu ve şimdi bir de orada, Gwen'in kollarında olmak gününü daha da güzel kılıyordu. O anda, dünyada olmak isteyebileceği başka hiçbir yer yoktu. Sadece o gecenin asla sona ermemesini istiyordu.

*

Copyrighted material

Gwen Hüzün Gölü'nde yüzüyordu. Çok güzel, güneşli bir gündü ve su hiç görmediği kadar berraktı. Yüzerken aşağıya baktığında, altından hayatında gördüğü en muhteşem renklere sahip, parlak mavi, pembe ve sarı renkli balık sürülerinin geçtiğini, bunların etrafında yüzdüğünü gördü. Balıklar yanından geçtiler ve Gwen dibe bakınca, aşağıdaki kumların altınla kaplı olduğunu gördü. Gölün dibinin her yanı altınla kaplıydı ve Gwen yüzerken, suda milyon tane ışık yansıması oluşturuyordu.

Gwen dibe dalıp, daha da derinlere gitmeye ve yüzeye çıkarmak için altınlardan birini almaya karar verdi. Ama dibe yüzdükçe, su daha da derinleşmeye başladı. Çok geçmeden, dip tamamıyla gözden kayboldu.

Gwen gözlerini kırpıştırdı ve gözlerini açtığında kendisini bir tepede dururken buldu. Derhâl Argon'un diyarı olduğunu anladığı ıssız bir yerdeydi. Ama etrafına bakındığı halde, Argon'un kulübesini hiçbir yerde göremedi; hatta etrafta hiçbir şey yoktu. Bir tek kayaların üstünden esen rüzgârın uğultusunu duyuyordu.

Birden, karnında bir hareket hissetti ve karnına bakınca şok içinde kocaman şişmiş olduğunu gördü. Hamileydi.

İki elini birden karnına götürüp yokladı. Bunu yaptığında, bir tekme hissetti.

Derken, Argon'un sesini duydu:

"İçinde muhteşem bir varlık taşıyorsun," dedi.

Gwendolyn bakışlarını yere indirdi ve gözleri yaşlarla dolarken dediğinin doğru olduğunu anladı. Irki eliyle karnını okşadı, bebeğine sevgi yollamak ve içinden yayılan gücü hissetmek istedi. Bebek tekme attı.

Gwen gözlerini açıp nefes nefese etrafına bakınırken, nerede olduğunu anlamaya çalıştı. Gözleri karanlığa yavaş yavaş alıştıktan sonra, Thor'un kollarında, post öbeklerinin üstünde, annesinin kalesinde, sönmek üzere olan korların yanında yattığını gördü. Başını çevirince, pencereden şafağın ilk ışığının içeri girdiğini, Krohn'un yakınlarında bir yerde uyuduğunu gördü ve hepsinin bir rüya olduğunu anladı.

Kendisini yavaşça derin bir uykuda olan Thor'dan çekerek kalktı ve içeri hava girsin diye pencereyi açmaya gitti. Bunu yaparken, karnına bakıp tek eliyle okşadı. Hiçbir şey değişmemişti.

Copyrighted material

Ama yine de, kendisini farklı hissediyordu. İçinde bir enerjinin dolaştığını hissediyordu. NE olduğunu açıklayamıyordu, ama nedense sonsuza dek değilmiş gibiydi.

O anda, anladı; Thor'un çocuğunu taşıdığını biliyordu.

Copyrighted material

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Kral McCloud kalesinin önündeki her yanı yaralı ve yenilmiş askerleriyle kaplı avluda dolanırken öfkeden köpürmek üzereydi. Her taraf yerde yatan, inleyen, yaraları kanayan adamlarıyla doluydu; yaralı olmayanlar yenilmiş bir ifadeyle yerde oturuyorlardı. Bu manzara midesini bulandırmaya yetmişti. Yüz güren süren eşi benzeri olmayan zaferler ve servetler elde edip, atalarının hiçbirinin beceremediği kadar MacGil tarafının daha da derinliklerine ilerlemiş olmaları da önemli değildi. Artık bu adamların hatırlayacağı tek şey yenilgileri, hazineleri, köleleri kaybedişleri, yaralanmaları ve kaybettikleri kardeşleri olacaktı. Üstelik tüm bunlar o genç yüzünden olmuştu.

Utanç verici bir durumdu.

McCloud yürürken kaşlarını çatmış gelişigüzel yerde oturan askerleri tekmeliyor, yaralıları tokatlıyordu; onunla konuşmaya cesaret edemeyen ufak danışman grubuysa peşinden geliyordu. Gayet iyi biliyorlardı ki, konuşmaya çalışmak bir hata olurdu.

McCloud tekrar tekrar yenilgilerine neden olan şeyi, neyin ters gittiğini, neyi farklı yapmış olabileceğini düşündü. Belki de son şehirden önce durmuş olması gerekirdi, belki de o tarafın daha da derinlerine girmemeliydi. Daha önceden geri dönmüş olsaydı, Yüksek Toprakların McCloud tarafına kendi şartları altında, birçok yeri fethetmiş olan bir kahraman, kendisinden önce gelen tüm McCloudlar'dan daha da yüce bir kral olarak dönebilirdi.

Ama şansını zorlamış, çok fazla şehri fethetmiş ve çok fazla savaşı riske atmıştı. MacGil tarafının savunmasını yanlış hesaplamıştı. MacGil tarafının yeni oğlu Gareth'ın zayıf olacağından, bir savunmayı gerçekleştiremeyeceğinden emindi. Belki de birlikler Gareth'tan habersiz savaşmışlardı. Buna bir anlam veremiyordu.

En çok da Thor denen o gence bir anlam vermiyordu. Hayatında hiç öylesine güçlü birisiyle savaşta karşılaşmamıştı. Ona karşı bir savunma gerçekleştirebilmek mümkün değildi.

McCloud geri dönen adamların arsında dolanırken, bir isyanın kaçılmaz olacağını biliyordu. Er ya da geç, onu bir zamanlar övgüye boğmuş olan kendi adamlarının bir araya gelip ona karşı geleceğini, onu devirmeye çalışacağını biliyordu. En yüce

Copyrighted material

McCloud kralı olarak tanınmak yerine, tarihe başarısız McCloud kralı olarak geçecekti. Bu da izin veremeyeceği bir durumdu.

McCloud herkesten önce davranmalıydı. Adamlarına karşı daha sert daha sert, daha vahşi davranacaktı; hatta öylesine vahşileşecekti ki ayaklanmak akıllarına bile gelmeyecekti. Sonra, bir başka plan yapıp, MacGillere eskisinden de sert bir saldırı düzenleyecekti.

Ama ordusunun acınası haline bakarken, Bunun nasıl mümkün olacağını bilemedi. Onlara karşı öfke hissetti. Onu yüz üstü bırakmışlardı ve bunu ona kimse yapamazdı.

McCloud köşeyi döndü ve bir grup yenik askerin arasından daha yürüdü; derken, oğlu Bronson'ın yeni karısı, MacGilllerden Luanda'yı diğer kölelerle birlikte yerde ince iplerle bağlı bir biçimde yatarken gördü. Luanda'da en sonunda nefretini yöneltecek kişiyi buldu.

Her şeyi hatırladı: McCloud o kızın gayet keyfini çıkarırken, Luanda gizlice gelmiş, işini bölmüştü. Artık keyifsizliğini ondan çıkarma vakti gelmişti. Onu kendi adamlarının itaatsizliğinin bir simge is olarak görüyordu. Kendi oğlunun karısı onu öldürmeye çalışmıştı ve bunu en büyük zaferinin orta yerinde yapmaya kalkışmıştı. Bu, tahammül edemeyeceği bir durumdu. Luanda'nın davranışı diğer adamlara cesaret verecekti; artık her zamankinden de fazla hepsine bir mesaj vermesi gerekiyordu.

McCloud hızla sırt üstü yatan, gözleri korkuyla irileşmiş, elleri ve ayakları bağlı olan Luanda'nın yanına gitti ve hançerini çıkarıp eğildi. Luanda bunu görünce onu yaralayacağını düşünüp irkildi, ama McCloud'un başka planları vardı. McCloud eğildi ve bağlarını kesti. Luanda serbest bırakıldığına çok şaşırmıştı ve aklı karışmış gibiydi, ama McCloud ona bunu düşünecek kadar vakit tanımadı.

Uzanıp onu göğsünden tuttuğu gibi ayağa kaldırdı ve gömleğini kavradığı gibi havaya kaldırıp kaşlarını çatarak baktı. Luanda da aynı ifadeyle ona bakıp, McCloud'u şaşırtarak suratına tükürdü.

Luanda'nın yüzsüzlüğü ve cesareti onu şaşırttı. Hiç düşünmeden, elini geriye attı ve etrafındaki adamların dönüp olanları izleyebileceği kadar sert bir biçimde ona vurdu. Luanda mesajı alıp suratı onca yumrukla çoktan mavi ve siyah çürüklerle kaplandığında debelenmeyi keserken etraflarında giderek daha

Copyrighted material

kalabalık bir asker gurubu oluştu. McCloud onu ta kafasının tepesine kaldırdı ve ağır ağır tozlu meydanda toplanmış asker kalabalığına çevirdi.

"Emirlerime karşı gelme cüretini gösterecek herkes için bu bir mesaj olsun!" diye kükredi. "Bu kadın elini kralına kaldırmaya cesaret etti. Şimdi, adaletimin tüm gazabını bilecek!"

Askerlerden bir tezahürat yükseldi ve McCloud onu meydanda büyükçe bir kütüğe taşıyıp yatırdı; bileklerini tutup arkasına çekti ve ikisini de kütüğe bağladı. Luanda kütüğün üstüne eğilmiş, çaresizlik içinde öylece duruyordu. Çığlık atıp debelendi, ama fayda etmedi.

McCloud kalabalık asker grubuna döndü.

"Luanda bana karşı gelme cesaretini gösterdi. Erkeklerine karşı gelme cesaretini gösteren tüm kadınlar, krallarına karşı gelme cesaretini gösteren tüm insanlar için bir mesaj olacak. Ona halk saldırısı cezası veriyorum! İsteyen erkekler öne çıksın ve ne dilerse yapsın!"

Askerler bunu duyunca, heyecanla bağırdılar; birkaçı öne çıkıp hızla Luanda'ya doğru giderken, diğerleri de kafalarını uzatıp kimin ilk ona varacağını görmeye çalıştı.

"HAYIR!" diye bağırdı Luanda; iplerden kurtulmak için çılgınlar gibi çaba sarf etmeye, debelenmeye ve serbest kalmaya çalıştı.

Ama fayda etmedi. McCloud onu sıkı bağlamıştı.

Üç asker ona ilk varabilmek için birbirlerini dirsekleye dirsekleye arkasına geçtiler; ona en yakındaki asker pantolonunu indirdi ve onu tutabilmek için öne çıktı.

Derken, kalabalığın arasından birisinin koştuğu duyuldu ve bir saniye sonra, McCloud hayal kırıklığı içinde hala zırhı içinde olan ve elinde bir kılıç tutan oğlu Bronson'ın geldiğini gördü. Bronson kılıcını havaya kaldırmış bir halde hızla kalabalığın arasından geçti ve kılıcını Luanda'ya dokunmaya çalışan ilk saldırganın bileğine indirdi.

Bronson'ın bileğini kestiği adam kesik kolundan kanlar fışkırırken bir çığlık attı.

Bronson Luanda'ya saldırmaya yeltenen diğer iki adama döndü ve kendi etrafında dönüp kılıcıyla içlerinden birinin kafasını uçurdu; sonra, öne atılıp kılıcını üçüncü adamın göğsüne sapladı.

Copyrighted material

Üç asker cansız bir halde yerde yatarken, Bronson hiç vakit kaybetmeden kılıcını tekrar savurup Luanda'yı serbest bıraktı. Kalabalık onlara yaklaşırken, Luanda Bronson'ın arkasına gizlendi ve sırtına tutundu.

"Biriniz daha yaklaşacak olursanız ölürsünüz!" diye bağırdı Bronson. "Bu kadın benim karın. Kimse tarafından ne öldürülecek, ne de işkence görecek. Bunu yapabilmek için, önce beni aşmanız gerek".

McCloud hayatında hiç olmadığı kadar büyük bir öfkeye kapıldı. Karşısındaki adam kendi oğluydu ve adamlarının önünde bir kadın uğruna ona karşı geliyordu. Herkes oradayken, ona bir ders vermesi gerekecekti.

McCloud büyük bir tangırtıyla kendi kılıcını çekti ve bir çığlık atarak, kendi adamlarını sertçe iterek oğluyla yüzleşmek üzere öne atıldı. Sonra, da oğluna saldırdı.

"Sana saygının ne olduğunu öğretme vakti geldi!" diye haykırdı McCloud.

Saldırıya geçip, kılıcını Bronson'ın tan suratının dibinde salladı ve onu karısıyla birlikte ikiye bölmeye yeltendi.

Ama oğlu hızlıydı. Onu fazlasıyla iyi yetiştirmişti. Bronson darbeyi kalkanıyla engelledi, sonra kılıcını savurdu. McCloud bu hamleyi savuşturdu ve iki adam bir ileri bir geri, birbirlerine kılıç salladı. Büyük McCloud daha iri ve güçlüydü ve kılıçların ve kalkanların korkunç tangırtıları arasında ağır ağır oğlunu geriye çekilmeye zorlamayı başardı.

Büyük McCloud oğlunun kafasını uçurmak niyetiyle var gücüyle kılıcını salladı, ama hamlesini doğru hesaplayamadı. Kılıcı oğlunun kafasının üstünden uçtu ve Bronson geriye çekilip babasının böğrüne sert bir tekme indirerek onu yere yıktı. Bu darbe McCloud'u şaşırttı ve yere düşerken gurur da paramparça oldu.

Başını kaldırınca, oğlunun tepesine dikildiğini, kılıcını boğazına doğru tutuğunu gördü. Oğlu istese o hedefi ıskaladığında onu öldürebilirdi, ama tekme atarak yere yıkmıştı. Durum tam tersi olsaydı, oğluna vereceği bir fırsat değildi. Oğlu onu hayal kırıklığına uğratmıştı. Daha acımasız olması gerekirdi.

"Sana zarar vermek istemiyorum," dedi Bronson babasına. "Sadece Luanda'yı bırakmanı istiyorum. Adamlarına ona kimsenin dokunmamasını emret. İkimiz bu kamptan ayrılalım ve bu krallığı geride bırakalım. Sana zarar vermeyeceğim. Adamlarına da öyle".

Copyrighted material

Etrafa ağır, gergin bir sessizlik çökerken, giderek kalabalıklaşmış olan yüzlerce asker babayla oğul arasında geçen her sözcüğü duymak için onlara biraz daha yaklaştı.

Büyük McCloud utanç içinde, öfkeden köpürürken ve oğlunun işini sonsuza dek bitirmek için ne yapacağını düşünüyordu. Aklına bir plan geldi.

"PES EDİYORUM!" diye bağırdı.

Askerlerden hayret dolu sesler yükseldi.

"KIZA KİMSE DOKUNMYAACAK!" diye bağırdı yine.

Askerlerden yine hayret dolu sesler yükseldi ve McCloud Bronson'ın omuzlarının gevşediğini, kılıcını biraz aşağı indirdiğini gördü.

Büyük McCloud dişlerini göstere göstere kendisini gülümsemeye zorladı, kılıcını yere bıraktı ve oğlundan onu ayağa kaldırmasını istermiş gibi elini ona uzattı.

Bronson bir an için tereddüt etti; babasına güvenip güvenmemek konusunda karar vermeye çalışıyor gibiydi. Ama Bronson her zaman fazla saf, insanlara fazla güvenen birisi olmuştu. Sonunu getirecek olan şey de buydu.

Temkini elden bıraktı. Avucunu açtı, kılıcını diğer eline geçirdi ve babasını yerden kaldırmak için eğildi.

McCloud karşısına çıkan fırsatı kaçırmadı. Yerden bir avuç toprak aldı, kolunu savurup oğlunun gözlerine fırlattı.

Bronson bir çığlık atıp iki elini birden gözlerine götürdü, geriye doğru sendeledi; tam o sırada McCloud ayağa fırladı, oğlunun göğsüne sert bir tekme attı, yere devirdi ve üstüne çullandı.

Birkaç saniye içinde, sadık askerlerinden birkaçı Bronson'ın üstüne hücum, ona yardım etmek için Luanda'yı da geride tuttu.

"Onu direğe getirin!" diye bağırdı McCloud.

Askerler debelenip duran, gözleri hala topraklı olan Bronson'ı kocaman bir direğe sürüklediler ve kollarından birini sıkıca buna bağladılar. McCloud oğlunun serbest kolunu tutup ahşap bir kirişe bağladı ve onu gerdi.

Bronson çaresizlik içinde, korku dolu bakışlarla babasına baktı.

"Askerler, buraya toplanın!" diye bağırdı McCloud.

Kalabalık asker grubu birkaç adım yanlarına kadar geldi. McCloud kılıcını aldı ve başının üstüne kaldırdı.

Copyrighted material

“Hayır, baba, bunu yapma!” diye bağırdı Bronson.

Ama McCloud suratını ekşitti, iki elle tutulan kılıcını başının üstünde tutu ve var gücüyle aşağı indirdi.

Kılıç bileğinin etini keserken, Bronson acıyla haykırdı. Eli yere düşerken, her yere kan sıçradı.

Arkasında duran Luanda birbiri ardına çığlıklar attı. Onu tutan askerlerin elinden kurtulup McCloud’a saldırdı ve saçlarını kavradı. McCloud arkasına dönüp Luanda’nın burnuna sert bir dirsek attı ve burnunu kırıp bayılmasına neden oldu.

“DEMİR!” diye bağırdı.

Birkaç saniye içinde, kor gibi yanan demir bir çubuk getirilip McCloud’a verildi. McCloud uzanıp bunu oğlunun kesik koluna bastırdı.

Yanık et kokusu burun deliklerinden içeri dolarken, Bronson mümkün olmayacağını düşündüğü kadar daha canhıraş bir çığlık attı. McCloud demir çubuğu kanaması durana dek oğlunun kolunda tutmaya devam etti. Oğlunun ölmesini istemiyordu. Canlı kalmasını istiyordu. Sakat kalmasını istiyordu. Acı çekmesini, bu olayı unutmamasını istiyordu. Bütün adamlarının o günü hatırlamasını ve ondan korkmasını istiyordu.

“Sana kıza kimsenin dokunmayacağına dair söz vermiştim,” dedi güçsüz bir halde, iki büklüm olmuş, güçlükle nefes alan oğluna. “Sözümü tutarım. Ona dokunulmayacak… Öldürülecek!”

McCloud geriye çekilip kahkahalarla gülmeye başladı, öyle ki nefes bile alamadı. O gün öyle göründüğü kadar da kötü değildi. Hayır. Hiç de kötü değildi.

Copyrighted material

ON ALTINCI BÖLÜM

Thor Gwen'le el ele sabahın erken ışıklarında yanlarında yürüyen Krohn'la birlikte ovalardan Gwen'in annesinin kalesinden dönüyordu. Büyülü, hayallerini aşan bir gece olmuştu. Hayatında hiç o kadar huzurlu, tatmin olmuş ve dünyayla birmiş gibi hissederek uyanmamıştı. Gwen'in yanında dünyadaki yerini bulduğunu hissediyordu ce başka hiçbir yerde olmak istemiyordu. Birlikte oldukları sürece, Gwen'in onu nereye götürdüğü, nereye gidebilecekleri umurunda değildi.

Thor aynı zamanda iyi bir uyku çektiği için de kendini çok iyi hissediyordu. Günlerdir ayaktaydı, savaşmıştı, at sırtındaydı ve bir aydır ilk kez uyumuş gibi hissediyordu. Bütün gece savaşla, askerlerle, kılıçlarla ve kalkanlarla ilgili tuhaf rüyalar görmüştü. Hatta çocuğu olduğunu bile görmüştü. Krolın onu sabah erkenden suratını yalayarak uyandırmamış olsaydı, bütün günü uyuyarak geçirebilirmiş gibi hissediyordu.

Birlikte yürürlerken, Thor geleceğin Gwen'le birlikte nasıl olabileceğini düşündü. Lejyon için yerine getirmesi gereken görevler vardı, ama bir yandan onun vakit de geçirmek istiyordu. Hayatlarını birlikte nasıl inşa edebileceklerini düşündü. Kraliyet Sarayı'nda olmak istediğini biliyordu, ama zihninin gerisinde Gareth kral olduğu müddetçe Bunun mümkün olamayacağını da biliyordu. Orada her ikisi için de fazlasıyla tehlike vardı.

Tatlı bir sonbahar esintisinde el ele yürürlerken, dünya sonbahar çiçeklerinin her tonuyla canlanmışken, Gwen yanında gülümserken ve Krohn hemen peşlerinden gelirken, Thor Gwen'e o soruyu daha da çok sormak istedi. Onunla evlenir miydi? Ama bir kez daha tereddüt etti. Zamanlama tam olarak doğru değildi. Büyülü, kusursuz bir an bekliyordu ve nedense o anın doğru olup olmadığından emin değildi. Ayrıca, fazla gergindi; ne zaman ona evlenme teklif etmeyi düşünse, kalbi gümbür gümbür atıyor, ağzı kuruyordu. Reddedilmekten çok korkuyordu ve bir yanı bu soruyu soracak cesareti toplayıp toplayamayacağını bilemiyordu. Ya Gwen hayır derse? Ya bu soru ilişkilerini sonsuza dek mahvederse? Bir yanı bu tehlikeyi göze almak istemiyordu.

Son tepeyi de sessizce aşarlarken, Kraliyet Sarayı uzaktan göründü ve ikisi de kalakaldı. Bir terslik vardı. Thor ta oradan

Copyrighted material

Gümüş, Lejyon ve Kral'ın ordusunun gergin bir biçimde dolandıklarını görebiliyordu. Silahlar Salonu'nun önünde toplanmışlardı ve Thor bir şeylerin döndüğünü hissedebiliyordu. Neler olduğunu anlamamıştı: Önceki gece diğerlerinin yanından ayrıldığında, bir ziyafetin ortasındaydılar ve ortam çok neşeliydi. O sabah geri döndüğünde herkesin hala uyuyor olacağını, dinleneceğini düşünmüştü. Ama herkes uyanıktı, ayaktaydı, tetikteydi ve birçoğu çoktan silahlarını kuşanmış endişeyle içeri giriyordu.

"Bir terslik var," dedi Thor.

"Evet, var," dedi Gwen. "Acele edelim".

İkisi ovada koşmaya başladığında Krohn da onlara eşlik etti ve kemerli taş kapıdan Kraliyet Sarayı'na girdiler. Tozlu meydandan hızla ilerleyip Silahlar Salonu'na akın akın giren askerlerin arasına dalıp kalabalığa karıştılar.

İçeri girerlerken, Thor salonun tıklım tıklım askerlerle dolu olduğunu görünce şaşırdı. Lejyon'daki arkadaşlarını ve düzinelerce Gümüş askerini gördü. Kendrick, Kolk, Brom, Atme ve düzinelerce tanınmış savaşçıyı gördü. İçerideki hava gergindi. Birçok asker Masaya oturmuş, akşamdan kalmış gibi başlarını ellerinin arasına almışken, diğerleri volta atıyor, birbirleriyle tartışıyordu. Adeta herkes hararetli bir tartışmanın ortasındaymış gibi ortama gergin bir enerji, bir mırıltı hâkimdi.

"Ama bu haksızlık!" diye bağırdı bir asker diğerine. "MacGillerin tarihinde asla bu tür bir şey yaşanmadı!"

Thor Gwen'le birlikte yürüdü ve etraflarında birkaç Gümüş askerleriyle birlikte salonun ortasında oturan Reece'le Godfrey'in yanına gitti. İki başlarını kaldırıp kız kardeşlerini görünce ona yer çatılar.

"Neler oldu burada?" diye sordu Gwen Kendrick'e.

Thor her ne olduysa, Bunun iyi bir şey olmadığını hissediyordu. Daha saatler önce oradan gittiğinden beri havanın o denli değiştiğine inanamıyordu.

"Sevgili kardeşimiz, Gareth," dedi Kendrick keyifsiz bir tavırla. "Gümüş askerlerini Gümüş Salon'dan aldı".

"Ne?" diye bağırdı Thor kulaklarına inanamayarak.

"Doğru," dedi Kendrick. "Gümüş askerleri her MacGil kralı için bin senedir o salonda yaşıyor. Artık alt seviyeli asker barakalarına yollanıyorlar".

Copyrighted material

“Bu, tahammül edilemeyecek bir hakaret!” dedi askerlerden biri.

“Ama neden?” dedi Thor. “Gareth neden böyle yapsın? Bu işten nasıl sıyrılabilir?”

“Sıyrılamayacak,” dedi Brom sert bir sesle yumruğunu masaya indirerek.

“Görünen o ki bir başka savaşçı grubunu getirmiş,” dedi Kendrick. “Essen bölgesinden Lord Kultin. Onu ve askerlerini kralın özel muhafızları, kişisel savaş gücü olarak işe almış. Onlara Gümüş Salon da dâhil olmak üzere her şeyin en iyisini veriyor. Bu yaptığı bir tokat gibi indi. Hem de hepimizin suratına”.

“Bunu yapabilir mi?” diye sordu Thor.

“Kral o,” dedi Reece. “NE isterse yapabilir”.

Thor şok içinde başını sallarken, diğerleri de gerin bir sessizliğe büründüler ve etraflarında homurdanmaya devam ettiler. Gareth’ın buna cüret ettiğine inanamıyordu. Bunun hepsi için ne anlama geldiğini düşündü. Bir iç savaş mı çıkacaktı? Bir çizginin aşıldığı gayet açıktı.

“Eh, en azından Gümüş en sonunda bizlerin uzun süredir bildiği şeyi görecek,” dedi Gwendolyn. “Ağabeyimize güven olmaz. Krallığımızı bölmenin peşinde. Kendrick’in haksız yere mahkûm olmasına neden oldu. Ayrıca, babamızın ölümünden de o sorumlu”.

Gwen’in son sözlerini duyan salondaki askerler sus pus kesildiler ve herkes ona döndü.

“babanızın ölümünden mi?” diye sordu askerlerden biri.

“Bunlar çok ciddi suçlamalar, leydim,” dedi Brom. “Kanıtınız var mı?”

“Godfrey’in ve benim kanıtımız vardı,” dedi Gwen. “Olaya şahit olan birisi vardı. Bıçağı kullanan ve Gareth’ın danışmanı olan kişi, Firth. Ama şu anda darağacından sallanıyor. Gareth işini sağlama aldı”.

“O halde, kanıtınız yok,” dedi Kolk.

“Artık yok. Gareth bulabildiğimiz her kanıtı yok etmeyi başardı. Ama yaptığını ifşa etmek üzere olduğumuzu bilmeseydi, Godfrey’i zehirlemeye ve beni öldürmeye çalışmazdı.

“Yine de bunlar dolaylı kanıt sayılır,” dedi Brom. “Konsey bu konuda çok katıdır. Yanlış bir şey yapıldığının bir kanıtı olmadan bir kralı tahttan indiremeyiz. Halka’ya ihanet etmiş sayılırız. Ne

Copyrighted material

yazık ki, yasalarımız taviz verilmesine izin vermiyor. Bir Kral ne kadar adaletsiz davranmış olursa olsun, kanıt gerekiyor".

"Ama babamızı öldürmesinden de fazlası var," dedi Kendrick araya girerek. "Aynı zamanda, bizleri, Halka'yı tehlikeye atıyor ve saldırıya açık hale getiriyor. McCloudlar bu yüzden Yüksek Toprakları aşabildiler: Savunmasız olduğumuzu hissettiler. İsyan etmeye, Halka'nın çıkarlarına en uygun biçimde yeni bir hükümdarlık kurama hakkımız olduğunu savunabiliriz".

"Bu doğru olabilir," dedi Kolk, "ama yasal olarak o kralken yine de ona karşı gelemeyiz. Suikast girişiminin kanıtı gerek. O zaman onu tahttan indirebiliriz".

"Sanırım, kanıt bulabilirim," dedi Godfrey.

Herkes dönüp ona baktı.

"Beni geçen gece meyhanede kimin zehirlediğini öğrenebilirsek, bizi Gareth'a yönlendirebilir. Kendi kardeşini, kraliyet ailesinin bir ütesini öldürmeye teşebbüs etmesi elbette ki bir kral olarak tahttan inmesini sağlar".

"Doğru," dedi Brom. "Ama kanıta ihyacımız var. Bir de görgü tanığına".

"Bulabilirim," dedi Godfrey. "Bulabileceğime eminim".

"O halde, bunları bul ve elini çabuk tut. Bu arada zayıf devletimizin yeniden inşası ve yeniden güç kazanması için elimizden geleni yapacağız," dedi Kendrick. McCloud saldırısından beri güç kaybettik. Bir başka saldırı ihtimaline karşılık Doğu savunmamıza bir grup götürüp güçlendirmelerine yardım edeceğim. Baskında savunmamız çok kötü hasar aldı ve şehirlerimizi güçlendirmek ve bir başka McCloud baskınını önlemek için epeyi adama ihtiyacımız var."

"Ben de Lejyon askerlerini yollayarak yardım ederim," dedi Kolk. "Onlar da McCloudlar tarafından yerle bir edilen diğer köylerin yeniden inşasına yardım ederler".

"Bu arada, Gareth'ı tahttan indirmek için kanıt ve yasal bir yol buluruz," dedi Gwen.

"Elinizi çabuk tutsanız iyi olur," dedi Brom. "Çünkü adamlarım Gümüş Salon'da uzun sure Kultin'e ve vahşi askerlerine dayanamaz. Çok yakında Gareth'ı yasal olarak tahttan indirmenin bir yolunu bulamazsak, bir iç savaşla yüzleşmek zorunda kalacağımızdan endişe ediyorum".

Odadaki askerler bunu onaylarcasına mırıldandılar.

Copyrighted material

“Hazır konu hainlerden açılmışken,” dedi Kendrick. “Öncelikle, kendi aramızdaki hainleri ayıklamamız gerek”.

Kendrick kapıya dönüp Atme’ye başıyla bir işaret verdi ve Atme aniden Silahlar Salonu'nun büyük kapısını sertçe kapattı. Tok bir yankı oldu; Atme kapıyı sürgüleyerek askerlerin dışarı çıkmasını engelledi. İçeride gergin mi gergin bir hava oluştu.

“Forg!” diye bağırdı Kendrick. “Öne çık! Dün savaş alanındaki davranışlarının hesabını verme vakti geldi”.

Bir bağırış çağırış oldu ve Gümüş askerlerinden birkaçı Forg’u yakalayıp kalabalığın arasından salonun ortasına sürükledi. Forg kurtulmak için debelenirken, dört şövalye onu zapt etti.

“Bu da ne demek?” diye bağırdı Forg öfkeyle. “Kralın Ordusu’nun sadık bir üyesiyim. Yanlış bir şey yapmadım!”

“Öyle mi?” dedi Kendrick. “Thor ve Lejyon’dan birkaç arkadaşı McCloudlar tarafında kurulmuş bir tuzağa düştüler. Ölmeleri için bu işi sen tezgâhladın”.

Kendrick öne çıktı, kemerinden bir hançer çekti ve bunu Forg’un boğazına dayadı; salon sus pus kesildi.

“Sana bunu sadece bir kez soracağım. Dürüstçe yanıt verirsen, hayatın kurtulabilir. Sana bunu yapma emrini veren kişi Gareth mıydı?”

Forg ter içinde güçlükle yutkunurken, içeriye derin bir sessizlik çöktü.

En sonunda, başını evet der gibi sallayıp önüne eğdi.

“Evet, emri o verdi,” dedi.

Salonda hayret dolu sesler yükseldi.

“İhanetini itiraf etti!” diye bağırdı birkaç şövalye.

“Beni affedin, lordum,” diye yalvardı Forg çaresiz bakışlarla. “Kral’ın emriydi. Ben de buna karşı gelemeyecek kadar zayıftım”.

“Ama bizlerden birini öldürmek için verilmiş bir emirdi,” dedi Kolk öne çıkarak. “Asil Lejyon üyelerinin düşmanın elinde ölmesi için hazırlanmış bir tuzak. İhanet ve kalleşlik içeren bir emir. Dahası, sen bunu yerine getirdin. Bir Lejyon üyesine ihanet etmenin cezasının ne olduğunu biliyorsun”.

Forg güçlükle yutkundu.

“Lütfen, lordlar, merhamet eyleyin!”

“Thor,” dedi Kendrick ona dönerek. “Forg’a ölüm cezası verme görevi sana düşüyor. İhanet ettiği kişi sensin”.

Herkes Thor’a dönerken, yine tüm salonda sessizleşti.

Copyrighted material

Thor karşısında ölmeyi bekleyen adama bakarken kalbinin gümbür gümbür attığını hissetti. O adamın Lejyon'daki kardeşlerini nasıl tehlikeye attığını düşününce, içini müthiş bir öfke kapladı.

Buna rağmen, bir yandan ona acıdığını hissedince şaşırdı. Ne de olsa, Forg iyi bir şövalye olmuştu; sadece zorbalığa karşı gelememiş, sıcağı sıcağına doğru şeyi zamanında yapamamıştı. Thor onun infaz edilmesi fikrinden hiç hoşlanmamıştı. Özellikle de kendi emriyle bunun yapılacak olmasından hoşlanmamıştı.

Öne çıkıp hafifçe öksürdü.

"Forg'un yaptığı şey için ölüm cezasını hak ettiği doğru," dedi. "Ama hepinizden ona merhamet göstermenizi istiyorum".

Salonda şaşkınlık dolu sesler yükseldi.

"Merhamet mi?" dedi Kolk. "Neden?"

"Ölümü hak ediyor olabilir," dedi Thor. "Ama bu, ona bu cezayı vermemizi gerektirmez. Tüm bunların ardındaki meşum kişi Gareth. Benim uğruma bu şövalyenin kanının dökülmemesini tercih ederim. Bir hata yaptı. Biz de sonuç olarak hayatta kaldık. En azından, birçoğumuz hayattayız".

"Thorgrinson," dedi Kendrick, "yasalarımız bir hainin aramızda bulunmasını yasaklar. Ona bir ceza verilmesi gerek".

"O halde, onu atın," dedi Thor. "Salonunuzdan uzaklaştırın. Gareth'ın adamlarına katılsın, ya da Halka'dan ayrılsın. Ama onu öldürmeyin".

Kendrick uzunca bir sure dikkatle Thor'a baktı, en sonunda tamam der gibi başını salladı.

"Yaşına rağmen, gayet bilge olduğunu görebiliyorum".

Kendrick Forg'a döndü, onu göğsünden yakaladı ve kaşlarını çatıp gözlerinin içine baktı.

"Bugün çok şanslısın," dedi. "O suratını bir daha görürsem, seni kendim öldüreceğim".

Kendrick Forg'un yeleğindeki ordu iğnesini koparıp çıkardı, onu arkasına döndürdü ve sert bir tekmeyle salonda sendelemesine neden oldu. Forg hızla kapıya yöneldi, Atme kapıyı açıp çıkmasına izin verdi ve sertçe ardından kapattı.

Salon yavaş yavaş canlandı ve bu sırada Brom öne çıktı.

"Henüz bugünkü en önemli konuyu konuşmadık," dedi kükrer gibi.

Herkes konuşmayı kesip ona döndü.

Copyrighted material

“Kanıtlar yardım ederse, bir gün Gareth er ya da geç tahttan olacak. O gün geldiğinde, Halka’da bir hükümdarımız olmayacak. Hangi MacGil onun yerine geçecek? Kendrick sen meşru olmasan da en büyük kardeşsin. İnsanlar sana saygı duyuyor. Bu, kabul edeceğin bir rol mü?”

Kendrick kararlılıkla başını salladı.

“Babamın son isteği Gwendolyn’in hükümdar olmasıydı. Hepimiz buna şahidiz”.

Salonda yine hayret dolu sesler yükseldi.

“Bir kadın mı?” diye seslendi şövalyelerden biri.

“Doğru!” dedi Reece.

“Evet, doğru!” diye bağırdı Godfrey de. “Hepimiz o toplantıdaydık. Babamızın isteği öyleydi. Hepimizi geçti ve onu seçti. Kardeşleri olarak, biz de bunu kabul ettik. Hatta bu seçimi hepimiz onayladık”.

“MacGil’e hepiniz saygı duyuyorsanız, son isteğine de saygı duyarsınız. Gwen’i bu krallığın hükümdarı olarak seçer ve savunursunuz”.

Salondaki bütün askerler dönüp Gwen’e baktı ve içeriye derin bir sessizlik çöktü.

Thor ona bakınca, Gwen’in tevazuuyla başını önüne eğdiğini gördü.

“MacGil için yeteri kadar iyiyse, benim için öyle,” dedi Brom kükrer gibi, şokla gelen sessizliği bölerek.

“Benim için de!” dedi Kolk.

“Benim için de!” diye tekrar etti salondaki askerler.

“Ama Gwendolyn, sen bunu kabul edecek misin?” diye sordu Kendrick.

Bu sorudan sonra beklenti dolu bir sessizlik meydana gelirken, Gwen başını önüne eğdi. Birkaç dakika sessizlik devam etti.

“Adil ve bilge bir hükümdar olacağını biliyorum,” dedi Kendrick. “Gareth’tan çok daha iyi bir hükümdar”.

“Babamızın istediği kişi sensin,” dedi Godfrey. “Halka’nın ihtiyacı olan kişi de sensin”.

En sonunda, Gwen hafifçe öksürdü.

“Ne istediğim, ne de aradığım bir şey, lordlarım,” dedi Gwen. “Babam ısrar ettiğinde, kabul edeceğimi söylediğim doğru. Ama bunu gönülsüzce yaptım. Benim yerime sizlerden birisinin hükümdar olmasını tercih ederim”.

Copyrighted material

Kendrick başını salladı.

“Her zaman istediğimizi elde edemeyiz,” dedi. “Bazen krallık için en iyi olanı yapmamız gerekir. Tüm beliğimle krallığı senin yönetmen gerektiğini biliyorum”.

“Evet!” diye bağırdı askerlerden birkaçı onaylarını vererek.

Herkes Gwen’in yanıtını beklerken, içeriye derin bir sessizlik çöktü.

“Gwen, evet de,” dedi Godfrey onun tereddüt ettiğini görünce. “İnsanların destek vereceği birisine ihtiyacı var. Soylular, Lordlar, bölgelerdeki herkes… Birisinin başta olduğunu bilmeleri gerekiyor; Gareth tahttan indirildiğinde destek verecekleri birisinin olmasını istiyorlar. Krallık adına evet de”.

Gwen yere baktı ve o anda babasının ruhunu çok güçlü bir biçimde hissetti. Sonra, nihayet başını kaldırdı.

“Kabul edeceğim,” dedi en sonunda.

Salonda büyük bir tezahürat koptu; Thor herkesin Gareth’a bir alternatif bulunduğu için ne kadar mutlu ve rahatlamış olduklarını duyabiliyordu. Kendisi de gayet memnundu ve onunla inanılmaz gurur duyuyordu.

Tezahüratlar daha sona ermeden, daha onu kutlamaya fırsat bulamadan, salonun kapısı aniden ardına kadar yine açıldı ve içeri telaş içinde bir haberci girdi.

“Lordum!” dedi Kendrick’e eğilip selam vererek. “Dışarıda bir birlik bekliyor… Hepsi de güçlü ve azılı savaşçılardan oluşan yüz adam. Nevarunlar! Gelinlerini almaya geldiklerini söylüyorlar!”

“Gelin mi?” diye bağırdı Kendrick.

“Gwendolyn’ almaya geldiklerini söylüyorlar!” dedi haberci.

Salondan hayret dolu sesler yükseldi.

“Gwendolyn, bu doğru mu?” diye sordu Kendrick.

Gwen kaşlarını çattı.

“Bu da kardeşimiz tarafından oynanan bir başka şeytani oyun. Beni öldürmeyi beceremeyince, başından atmak için evlendirebileceğini sanıyor. Buna hakkı yok. O babam değil”.

Thor aniden kılıcını çekti ve salondan dışarı yöneldi.

“Yasal bir hakkı olup olmadığı umurumda değil,” dedi Thor. “Önem verdiğim tek bir hak var, o da kılıçların hakkı. Bu adamlar Gwendolyn’i almak istiyorlarsa, önce beni aşmaları gerek!”

“Beni de !” diye bağırdı Reece kılıcını çekip.

Copyrighted material

Askerlerin hepsi Thor'un arkasına geçerken, salonda yüzlerce kılıcın çekiliş sesi yankılandı.

Thor salondan dışarı çıkmak üzere önden gidip kapıyı açtı ve birliği karşılamak üzere yüzlerce asker peşinden gitti.

Karşılarında at sırtında yüz azılı savaşçı duruyordu; liderleri yerde atının yanında duruyordu. Normal bir adamdan iki misli uzun ve iriydi. Koyu kırmızı tenliydi ve kaşlarını çatmıştı; ağzından kopek dişlerini andıran iki sivri diş çıkıyordu ve birkaç sıra keskin ve çürük dişi vardı. Suratı kırmızıydı; koyu sarı renkli gözleri birer çizgi gibiydi ve dazlak kafası sivriydi. O ve adamlarının hepsi sarı ve yeşil renkli zırhlar giymişlerdi.

"Gelinimi almaya geldim," diye kükredi adam Thor'a. Sesi bir hayvan hırlamasını andırıyordu.

Thor'un yanında olan Krohn hırladı ve sırtındaki tüyler kabararak adama saldırmaya hazırlandı.

"Yanılıyorsun," dedi Thor cesurca, kendinden en emin ses tonuyla konuşmaya çalışarak. "Burada alabileceğin bir gelin yok. Gwendolyn gitmek istemiyor ve adamlarımızın hepsinin kanı dökülmeden bu krallıktan ayrılmayacak".

Adam kaşlarını çatıp Thor'a bakarken, kılıcının sapını daha da sıkı kavradı ve suratı daha da kızardı.

"Kralınız bana bir gelin vereceğine söz verdi," diye hırladı; kılıcının sapını tutup bırakırken askerleri endişeyle ardında dolandı.

"Sana sahip olamayacağın bir şeyin sözünü vermiş," dedi Thor. "Meselen kralımızla, bizimle değil. Gwendolyn'le de değil".

"Kimseyle bir meselem yok!" diye bağırdı adam. "Çünkü o gelin bana ait. Onu alıyorum! Şimdi, çekil yolumdan küçük şey!"

Nevarun Thor'a doğru birkaç adım atıp kılıcını havaya kaldırdı; o bunu yaparken, Thor daha önce hiç deneyimlemediği kadar müthiş bir öfkenin içine dolduğunu hissetti. Adam ona yaklaşırken, Thor avucunu havaya kaldırıp ona doğrulttu ve avucundan çıkan sarı renkli bir enerji topunun adamın göğsüne çarpıp onu metrelerce geriye savurup sert bir biçimde yere yıktığını gördü.

Kalabalık donmuş bir halde onları izliyordu.

Nevarun ağır ağrı başını salladı ve ayağa kalktı. Dönüp şaşkınlıkla tepeden Thor'a baktı. Bakışlarından nefret de okunuyordu. Ama bu sefer, ona yaklaşmaya cesaret edemedi.

Copyrighted material

“Sen bir iblissin!” dedi Nevarun.

“Bana ne istersen diyebilirsin,” dedi Thor artık kim ya da ne olduğundan utanmayarak. Artık kendisiyle daha barışık hissetmeye başlamıştı. “Gwendolyn’e el sürmeyeceksin”.

Nevarun ne yapacağını bilemeden kılıcını tutup bırakarak orada dururken, alıp verdiği her nefesle birlikte hırlıyordu.

En sonunda, sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından adamlarına döndü, Thor’un bilmediği bir dilde bir şeyler söyledi; sonra, sıçrayıp tekrar atına bindi.

“Nevarunların onuruna hakaret ettin. Bizler affetmeyiz. Günün birinde, Bunun bedelini ödeyeceksin… Kanla ödeyeceksin. Sonra, gelinini alacağız… Alacağız ve bir ceset olarak geri getireceğiz!”

Nevarun yere tükürdü ve o ve birliği Kraliyet Sarayı’nın ana yolundan geriye dönüp hızla uzaklaşmaya koyuldular.

Thor yavaşça kılıcını indirirken, içi korkudan titriyordu, ama bunu belli etmek istemiyordu. Reece yanına gelip omzuna vurdu, sonra birkaç kişi daha aynı şeyi yaptı.

Gwen yanına gitti. Elini Thor’un yanağına koydu, başını uzatıp onu öptü. O öpücükle birlikte, dünyadaki her şeyin yeniden iyi olduğunu hissetti. Onu asla bırakmayacaktı. Asla.

Copyrighted material

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Erec atı Warkfin'in üstünde dörtnala giderken var gücüyle onu tekmeliyor, Alistair'in görüntüleri zihninden birbiri ardına geçerken zamana karşı yarışıyordu. Baluster'dan gecenin geç vakitlerine kadar dörtnala yol almış, son sürat şehrin eteklerine, batıya doğru gitmişti; en sonunda, ilk güneşin ışıkları gökte belirdi ve uzakta bir tepenin tam zirvesinde, heybetli bir hendekle çevrili, bir açılı kapanır köprüsü, taş duvarları olan ve düzinelerce asker tarafından korunan ufak bir kalenin siluetini gördü. Askerlerin üstünde kuzeydekilerden daha farklı, belirgin bir zırh vardı… Parlak, yeşil renkli, pullarla kaplı zırhlar giymişler, burun kısımları sivri miğferler takmışlardı. Muhtemelen, girişi koruyan iki düzine kadar şövalye vardı ki bu bir lord için sıra dışıydı. Erec köle tüccarının doğruyu söylediği anladı: Gerçekten de güçlü bir adamla karşı karşıyaydı.

Erec sabahın ilk saatlerinde yolda hızla ilerleyerek doğrudan açılır kapanır köprüye gitti ve oraya yaklaşırken kale kapısı ağır ağır indirildi, birkaç şövalye öne çıktı ve mızraklarını Erec'in yaklaştığını görüp temkinle havaya kaldırdı. Erec bir bakışta büyük ölçüde onlara karşı tek olduğunu görebiliyordu, ama buna rağmen gerek kaldığı takdirde bir çıkış yolu bulabileceğini de biliyordu. Ama bu işe bir yüzleşmeyle başlamak istemiyordu. Hala karşısına çıkacak olan adamdan umutluydu ve bu Lord konusunda olumlu düşünmek, dürüst bir hata yaptığına inanmak istiyordu; belki de Alistair'i satın aldığında ondan çalındığının farkında değildi. Silahlı bir yüzleşmeye girişmeden önce, yanlışları düzeltmek için ona bir şans vermek istiyordu.

Erec köprüde hızla ilerlerken, birkaç asker yolunu kesti. Onları belinde asılı olan fırlatılan dört silahla öldürebilirdi, ama bunu yapmak yerine karşılarında durdu ve sabırlı olmaya çalıştı.

"Kendini tanıt!" diye bağırdı askerlerden biri.

"Ben Erec, Arosen'in oğlu, Halka'nın Batı krallığının Kral MacGil'in şampiyonu," dedi Erec atında dimdik otururken ve otoriter ses tonunu kullanarak. "Lordunuzla görüşmek istiyorum".

"Kimmiş benimle konuşmak isteyen?" dedi bir ses gürler gibi.

Erec başını kaldırdı ve açılır kapanır köprünün üstüne baktı; kalenin üst kulesinde kırmızılı beyazlı ipekli giysiler ve dizlerine

Copyrighted material

kadar uzanan yeşil renkli çizmeler giymiş, bir pelerine ve ufak bir taç takmış bir adam duruyordu. Adamın görünümünden, kendisini fazla önemsediği belliydi. Kendisini bir kral gibi görüyormuş gibiydi; ama Kral MacGil'e ve Kralın Ordusu'na görev yapan binlerce sıradan lorddan biriydi. Ama üstünden başından Bunun farkında olmadığı anlaşılıyordu.

"Beni Kralın sağ kolu ve Gümüş'ün şampiyonu olarak tanıyor olabilirsiniz," dedi Erec. "Asker dostlarımın sayısı binleri bulur ve onları çağırdığım anda bana yardım etmek için Halka'nın dört bir yanından gelirler. Onları hiç çağırmadım, çünkü kendi sorunlarımı kendim çözerim. Bunu size tehdit etmek için değil, sadece bir yüzleşmeye gerek kalmadan farklılıklarımızı çözmenin en iyisi olduğunu belirtmek için söylüyorum".

"Seninle ne gibi bir sorunum olabilir?" diye seslendi Lord. "Kim olduğunu biliyorum. Zırhın seni ele veriyor".

Erec cesaret alarak hafifçe öksürdü. Belki de bu lordla gerçekten de bir anlaşmaya varabilirdi.

"Bir gün önce bir köle tüccarından satın aldığınız bir kadın var," dedi Erec bu sözleri söylerken neredeyse boğazının düğümlenerek. "Hiç kuşkusuz, kimi satın aldığınızı bilmiyordunuz. Ama kendisi çok özle bir kadındır. Kaçırıldı, iradesi dışında Savaria'dan götürüldü ve yasa dışı yollarla buraya getirildi".

"Peki, bunları nereden biliyorsun?" dedi lord.

"Çünkü o benim karım," dedi Erec.

Etraftaki muhafızlardan şaşkınlık dolu sesler yükselirken, lord sessizce aşağıya baktı.

"Hakkınızda kötü düşünmek istemiyorum," dedi Erec. "Bu yüzden de onu satın aldığınızda bunu bilmiyor olabileceğiniz varsayımında bulunmak istiyorum. Artık bildiğinize göre, onu buradan uzaklara götürebilmem ve yüzleşmeden kaçınabilmemiz için onu serbest bırakmanızı istiyorum. Köle tüccarına ne kadar ödediyseniz, size bunun iki mislini geri ödeyeceğim".

"Öyle mi?" dedi lord. "Ya reddedersem?"

Erec bu yanıta şok oldu; bunu hiç beklemiyordu. Kalbi öfkeyle dolarken, dik dik lorda baktı.

"Neden reddedeceksiniz?" diye seslendi şaşkınlıkla.

"Öyle yapmayı istediğim için reddedeceğim," dedi lord. "Çünkü kimse bana ne yapacağımı söyleyemez. Karın yasa dışı

Copyrighted material

yollarla götürülmüş olabilir. Ama belki de kocası olarak daha dikkatli olman gerekirdi. Kendi karısı gözlerinin önünde kaçırılan Kral'ın en iyi şövalyesi için pek de iyi gözükmüyor".

Lord gülünce adamları da güldü ve Erec bedenine muazzam bir öfkenin olduğunu hissetti.

"MacGil'in binlerce savaşçısı varsa, benim de var," diye seslendi lord. "Zenginlikte benimle yarışabilecek hiçbir lord yok ve ben zenginliğimi akıllıca kullanırım. Buradan Kanyon'a kadar her komşu eyaletteki savaşçılara para ödedim. Üstelik iyi de para ödedim. Bana karşı gelen bir kişi hayatta hiç görmediği bir orduyla karşılaşır. Senin gibi bir savaşçı bile bir anda bir anda yerle bir olur.

"O yüzden, bu sana bir ders olsun," diye devam etti lord. "Bir dahaki sefere, önemsediğin kişiler için daha tetikte ol. Buraya gelip de hatalarını telafi etmemi istediğin için acınası bir şövalyesin. Karını buraya yasa dışı yollarla getirmiş olabilirim, ama o artık benim. Onu kapılardan dışarı *asla* bırakmayacağım. Ne sen, ne de kral istese de bırakmayacağım. O artık benim malım ve dilediğimi yaparım. Sırf bil diye söylüyorum: Zamanlaman da harika. Karın şu anda hizmetçi kızlar tarafından temizleniyor ve ilk kez az sonra yatak odama getirilecek. Senin ve onun kim olduğunu bildiğim için artık bunu daha da dört gözle bekliyorum."

Lord geri çekilip gülümsedi, zafer kazanmış gibi kollarını göğsünde kavuşturdu ve tepeden Erec'e baktı.

Erec hayatında hiç hissetmediği bir öfkeyle aklını yitirecek gibi oldu. Bu adam ona göre insanoğlunda var olan tüm kötülükleri temsil ediyordu; yürekliliğin, olmak istediği her şeyin tam tersiydi.

Lordun adamlarının tepki vermesine fırsat vermeyen Erec eyerinden ufak, iyi yontulmuş, maun bir gövdesi ve gümüş bir ucu olan çok güzel bir mızrak çekti ve var gücüyle lorda fırlattı.

Mızrak havada bir okta daha hızlı uçtu ve Lord hareket edemeden boğazından geçip ta diğer tarafta çıkarak arkasındaki ahşap duvara saplandı.

Lord bir an için boğazında kocaman bir delikle, kanlar fışkırırken orada durdu ve ellerini boğazına götürüp gözlerini şok ve acı içinde açtı. Birkaç saniye tepeden Erec'e şaşkınlıkla baktı, sonra da balkondan öne devrildi; bedeni balkonun ucundan şapırtı çıkararak yüz üstü yere çakılacak biçimde döne döne aşağı uçtu.

Kendi kalesinin girişinde cansız bir halde yığıldı.

Copyrighted material

O şok içindeki sessizlikte askerlerinin hiçbiri kımıldayamadı; hepsi şoktan donakalmış, o kadar kısa sürede olup bitenleri anlayamamıştı.

Erec onların tepki vermesini istemiyordu. Lordun bedeni daha havada uçarken bile harekete geçmişti. Güvenliği şöyle bir göz atıp çözmüştü ve enerjisini kapıların dışındaki askerlere harcamayacağına karar vermişti. Esas hedefi Alistair'i almak ve oradan gitmekti; yapması gereken ilk şey de o uzun ve sivri kazıklı kapının ardına geçmekti. Atını dörtnala ileri sürdü, eyer çantasından ucunda çivili bir top olan uzunca bir zincir kaptı ve kafasının üstünde çevirip fırlattı. Zincir kapının üstünde bir daire çizdi, ucundaki çivili topla birlikte bir direğe dolandı. Erec bunu sıkıca kavradı, atından aşağı atladı ve zinciri bir sarkaç gibi salladı. Sonra, askerlerin başının birkaç adım üstünden doğruca metal kapıdaki aralığa uçtu.

Kapının üstündeki dar aralıkla kemerli taş duvarın arasından geçti ve sağ salim parmaklıkların diğer tarafına, avlunun iç kısmına atladı. Dışarıdaki askerler ona doğru koştular, ama sıkışıp kaldıkları için içeri giremediler.

Erec havadan yere kondu, yuvarlanarak rahatlıkla ayağa kalktı ve etrafına bakındıktan sonra derhâl avludaki askerlere saldırmaya hazırlandı.

İlk birkaç yeşilli şövalyeden biri saldırınca, Erec eğildi ve kılıcı adamın karnına sapladı; zırhının beline vardığı yerde zayıf bir nokta buldu. Adam iki büklüm oldu, ucu sivri bir döveni düşürüp öldü.

Erec yere eğildi, adamın dövenini kaptı ve ayağa kalkıp bunu etrafa savurarak bir başka saldırganın suratına çivili topu isabet ettirip onu sırt üstü yere serdi. Üçüncü saldırganın göğsüne bir tekme attı, onu baltasını savuramadan arka üstü yere yıktı. Sonra, belinden kısa bir mızrak aldı ve bir diğer saldırgana fırlatıp zırhının diziyle kalçası arasındaki zayıf noktadan yaraladı. Bunun ardından, kemerinden fırlatılan ufak bir balta aldı, diğer tarafa hızla döndü ve son saldırganın kürek kemiğiyle göğsü arasındaki zayıf noktaya sapladı ve adam çığlık atarak yere devrildi.

Erec avluya göz attı: Yere yığılmış beş cansız beden vardı ve o an için kimse ona saldırmıyordu.

Hiç vakit kaybetmedi. Avluda koşmaya başladı ve ufak kaleye girdi.

Copyrighted material

Kalenin karanlık ve dar koridorlarında nerede olduğunu anlamaya çalışarak etrafına bakındı.

"ALISTAIR!" diye bağırdı çaresizlik içinde.

Yanıt gelmedi... Köşeyi dönen ve bir anda ona saldıran bir adam dışında. Adam Erec'in arkasından ellerini açıp üstüne atıldı, boğazına sarıldı ve silahsız boğuşmayı tercih etti. Erec adamın bileğini kapıp eğildi ve adamı omzunun üstüne attı. Sonra, öne çıktı ve adamın boynuna bastı.

Bir başka saldırgan arkadan gelince, Erec hızla arkasına dönüp adamın böğrünü dirsekledi; sonra, onu yakaladığı gibi kafa üstü duvara savurdu. İki beden dar koridorda birbirinin üstüne yığıldı.

Erec hiç vakit kaybetmedi. Bir yön seçti ve arkasını döndüğü gibi koridorda koşup kalenin derinliklerine ilerledi. Alistair'in o yönde tutulduğunu umuyordu.

Geriye çekilip tekrar "ALISTAIR!" diye bağırdı.

"Erec!" diye cılız bir ses geldi.

"İlk önce, sesin nereden geldiğini anlayamadı, ama birkaç saniye sonra ses biraz daha Yüksek bir biçimde tekrar duyuldu.

"Erec!" diye seslendi Alistair. "Yukarıdayım!"

Erec arkasına dönünce, helezoni taş basamaklar gördü ve tam o yöne doğru koşarken hepsi yeşil zırhlı, kılıçlarını çekmiş üç asker ona saldırdı. Erec kesesinden sapanı için ayırdığı bir avuç dolusu ufak, pürüzsüz taş çıkardı ve bunları basamakların dibine, adamların ayaklarının önüne attı. Adamların bir şey yapmaya fırsatı olmadı ve üçü birlikte sendeleyerek, zırhları tıngırdayarak döne döne tam Erec'in önüne yığıldılar.

Erec yana çekildi ve adamların yanından yuvarlanarak düşmesine izin verdi; değerli vaktini ve enerjisini mecbur kalmayacağı bir yüzleşmeye harcamak istemiyordu. Zaten askerlerin basamaklardan düşerken eriştiği hız baygın bir halde basamakların dibine yığılmalarına neden olmuştu.

Erec yanlarından geçti, hızla basamakları yukarı doğru aştı. Arkasında uzaktan kalenin metal kapısının bir grup asker tarafından parçalanmaya başladığını duyabiliyordu. Fazla vakti kalmamıştı.

"ALISTAIR!" diye bağırdı yine.

"Erec!" diye Alistair ona yanıt verdi.

Sonra, bir çığlık sesi geldi. Alistair çığlık atmıştı. Başı dertteydi.

Copyrighted material

Erec'in kalbi gümbür gümbür atmaya başladı ve iki misli hızla koştu.

Üst kata varınca, en sonunda çığlıkların nereden geldiğini anladı. Sağına dönüp koridorda hızla koşmaya başladı; koridorun en sonunda açık bir kapı görünce ve içeriden boğuşma sesleri geldiğini duyunca, derhal oraya yöneldi.

Odaya daldığında, Alistair'in ellerinin arkasından bağlı olduğunu ve başında nöbet tan adamlarından birinin onu sertçe tuttuğunu ve açık pencereye ittiğini gördü.

"Onun efendime yaptığını ödeyeceksin!" dedi muhafız ona.

Adam onu tutarak açık pencereye koştu; Erec adamın onu pencereden dışarı fırlatarak öldürmeye çalışmaya hazırlandığını görebiliyordu. Alistair'e yetişemeyecek kadar uzakta olduğunu da görebiliyordu. Adamı daha sonradan öldürebilirdi, ama Alistair'i kurtaramazdı. Karısı ölecekti.

Erec hiç tereddüt etmedi. Beynini zorlayıp bir şey düşündü. Bunu deneyerek Alistair'i riske atacağını biliyordu, ama denemesi gerekiyordu; beline uzandı, fırlatılan hançerini alıp geriye çekildi ve ıskalamamak için bütün tanrılara dua etti. Kıl payı bile uzaktan geçse, hançer Alistair'i öldürebilirdi.

Erec öne eğilip hançeri fırlattı ve kalbi duracak bir halde havada uçuşunu izledi. Nefesini tutup bekledi.

Şansına hançer adamın boğazını parçaladı ve Alistair'i teğet geçti. Adam onu bıraktı ve çığlık atarak, her yere kanlar saçılırken boğazını tutup yere yığıldı.

Alistair tam pencerenin önünde durdu ve Erec'e döndü. Erec ona koştu, bir hançer daha çıkardı ve ellerinin bağını kesti.

Alistair isterik bir biçimde ağlayarak boynuna atıldı ve ona sımsıkı sarıldı. Onu yeniden kollarının arasında hissetmek o kadar güzeldi ki.

Erec gözlerini açtı ve Alistair'in omzunun üstünden arkasına bakınca, muhafızın aniden yerden kalktığını ve ayakta durmaya çalışarak hançeri boğazından çıkarmaya çalıştığını, canlandığını görünce şaşırdı. Adam hançerini havaya kaldırıp Alistair'in sırtına saplamak üzere öne koştu.

Erec hiç vakit kaybetmeden Alistair'i yoldan çekti, öne çıktı ve adamın bileğini havada yakaladı. Sonra, adamın kolunu arkasına çekti, onu tutu, öne doğru üç adım attı ve yüz üstü açık pencereden fırlatıp Alistair'e yapmak istediği şeyi yaptı.

Copyrighted material

Adam efendisinden sadece birkaç adım öteye tok bir sesle düşene dek çığlık ata ata, döne döne aşağı uçtu.

Erec pencereden dışarı bakınca, hoşuna gitmeyen bir manzara gördü: Düzinelerce şövalye köprüden hızla kaleye doğru ilerliyor, kırlık alanın dört bir yanından akın akın geliyordu. Kapıları çoktan zorlamaya, içeri girmeye çalışmaya başlamışlardı. Belli ki bu lordun güçlü vasalları vardı ve tıpkı yemin ettikleri gibi yardımına geliyorlardı.

"Bir başka yol daha var," dedi Alistair yanına gelip nereye baktığını görünce. "Beni buraya getirdiklerinde gözüme çarpmıştı. Arkada".

"Göster bana," dedi Erec.

Koridorda ta kalenin diğer tarafına kadar koştular; Alistair onları köşedeki bir odaya götürdü ve aşağıya baktılar. Erec kalenin bir otlağa açılan, şövalyelerin bulunmadığı arka tarafını gördü. Alistair haklıydı. Arka giriş de demir bir kapıyla kapatılmıştı. Erec başka bir şekilde aşağı inip kapıyı aşabilirlerse, kırlık alana kaçabileceklerini ve çok sayıdaki şövalyelerle karşılaşmak zorunda kalmayacaklarını fark etti. Bu tür bir yüzleşmeden galip çıkabilirdi, ama hem kendisini, hem de Alistair'i güvende tutması mümkün olmazdı. Hayatta kalmak istiyorsa, o adamlarla en az karşılaşacağı yolu seçmeliydi.

Erec beline uzanıp rulo halde tuttuğu uzun teller aldı. Uzun, belki yirmi fite uzanan ve ucunda bir topuz olan bir teldi; Erec bunu özel durumlar için, rakiplerinin atlarını devirmek için saklardı. Daha önceden hiç o gün yapacağı şey için kullanmamıştı ve yere inmeleri için yeteri kadar uzun olmayacağının da farkındaydı… Uzun ve sert bir düşüş olacaktı. Ama başka seçeneği yoktu.

Erec pencerenin dışındaki taş duvarları taradı ve duvara gömülü bir metal bayrak direği gördü. Metal topu bunun etrafına sarıp teli aşağı sarkıttı. Tel kale duvarından aşağı düşüp yerden on adım kadar yukarıda kaldı, ama kalenin diğer tarafına, metal kapının ardına gitti. Düşerek ölmezlerse, tel sayesinde kurtulabilirlerdi.

Derken, koridordan askerlerin sesleri geldi ve Erec çok vakitleri kalmadığını anladı.

Copyrighted material

“Ya elleriniz ne olacak?” dedi Alistair. “Kayarken tel ellerimizi kesecek”.

Ere de aynı şeyi düşünüyordu; odada etrafına bakınıp onları koruyabilecek herhangi bir şey bulmaya çalıştı.

“Bunu al,” dedi Alistair.

Kürk pelerinini çıkardı, Erec de bunu minnetle alıp tekrar tekrar ellerinin etrafına doladı.

“Sırtıma asıl,” dedi ona.

Alistair Erec’in sırtına atladı ve Erec onunla birlikte pencere pervazına çıkıp teli tutu ve denedikten sonra kale duvarından aşağı indi.

Kontrol edebildiğinden daha hızlı bir biçimde, çok büyük bir süratle aşağı kaymaya başladılar ve Erec onları durduramadı. Hızla telin sona erdiği yere doğru kayıp, sonra on adım havada uçtular.

Fazlasıyla sert bir biçimde yere düştüler; Erec son anda Alistair’in düşüş hızını kesebilmek için döndü ve esas darbeyi kendisi aldı. Alistair üstüne düşerken, Erec kaburgalarından birinin çatladığını hissetti.

Nefessiz kalıp elleriyle dizlerinin üstüne çöktü; gözlerinin önünde yıldızlar belirmiş bir halde dönüp ona baktı.

“İyi misin?” diye sordu.

Alistair evet anlamında başını salladı; Erec de onun da sersemlemiş olduğunu ama yaralanmadığını görünce rahatladı.

Erec sonra bir tangırtı duyunca, ordunun kaleye girdiğini, peşlerinden basamaklardan yukarı çıktıklarını anladı.

Ayağa kalkıp bir ıslık çaldı; bu özel ıslığı bir tek Warkfin duyabilir ve anlayabilirdi.

Birkaç saniye sonra, Warkfin hızla kalenin arka tarafına geldi. Erec kalkıp Alistair’i atın sırtına attı ve kendisi de atına bindi. Erec Warkfin’i dörtnala koşması için sertçe tekmelerken, Alistair sıkıca göğsüne sarıldı.

Kaleye akın eden askerlerin sesleri giderek gerilerde kalırken hızla oradan uzaklaşmaya koyuldular.

Alistair’in ellerini göğsünün etrafında hissetmek Erec’i hayal bile edemeyeceği kadar rahatlatmıştı.

Alistair güvendeydi. En sonunda. Alistair güvendeydi.

Copyrighted material

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Andronicus ordusunun önünde dörtnala giderken, eğilip elinde yanan meşaleyle köyün arasından geçip McCloud evlerinin sazdan çatılarını ateşe verdi. Birkaç dakika içerisinde, bütün köyü yakmayı başardı ve atıyla hızla sokaklarda ilerleyerek tekrar tekrar göğe yükselen alevlerin arasında daireler çizerken dört bir yanında çığlıklar yükselmeye başladı. Memnuniyetle gülümsedi. O McCloud kralı dersini alacaktı. McCloud köylüleri ondan veya adamlarından asla güvende olmayacaklarını anlayıp evlerine gözlenmeyi öğreneceklerdi. O kasabadan ayrılmadan önce, hepsini yok edecekti. Tek bir kişi bile diri kalmayacaktı. Sloganı her zaman bu olmuştu.

Dünyada fethettiği tüm ülkelerde ve bölgelerde, Andronicus her zaman tek bir kural izlemişti: gördüğü her şeyi ve her şeyi ezmek, öldürmek ve yok etmek. Geriye hiçbir canlı bırakmamak. Esir almamak. Her şeyi dümdüz etmek, eskisi gibi inşa etmek için geriye kimse bırakmamak. Artık sadece bu yen, yöntem geçerliydi. *Onun* yöntemi.

İşe de yaramıştı. Şehir ardına şehir, ülke ardına ülke fethetmişlerdi ve imparatorluğu milyonları bulmuştu. Askerler milyonlarcaydı, sayıları onları da aşan köleleriyse aşırı derecede itaatkârdı. Dünyanın herhangi bir yanına aynı anda ordularını yollayıp ona karşı gelmeye cüret eden herkesi ezebilirdi. Ona bundan daha fazla mutluluk veren hiçbir şey yoktu.

Artık o McCloud kralına gününü göstermenin sırası gelmişti. McCloud Andronicus'a karşı gelmek, fırsat varken onunla işbirliği yapmak gibi büyük bir hata etmişti. Tabii, Andronicus'un teklifi de aldatıcıydı; McCloud ona Kanyon'u aşmasına izin vermiş olsaydı, McCloud'a ait olan her şeyi ilk fırsatta yok ederdi. Ama en azından, bunu hemen yapmazdı. McCloud'a özgür olduğunu düşünmesi için biraz sure verir, sonra onu ve ailesini tuzağa düşürüp katlederdi.

Ama McCloud buna razı gelmeyince, Andronicus öfkeden çıldırmıştı. Artık imparatorluğunun geri kalanına bir mesaj yollamak için, sadece McCloud'u sevdiklerini yok etmesi değil, aynı zamanda onlara önce işkence yapması gerekiyordu. Uzuvlarını ağır ağır kestiğini, cesetlerinin parçalarını

Copyrighted material

imparatorluğun dört bir yanına götürdüğünü düşünürken gülümsedi. Evet, kafalarını kurutup muhafaza edecekti ve hatta belki boynundaki kolyeyi McCloud'un ufalmış kafasıyla değiştirecekti. Uzanıp boğazının dibinde sallanan ufalmış kafalara elledi ve bu fikir çok hoşuna gitti. Çoktan McCloud'un kafasına geçireceği türden zinciri hayla etmeye başlamıştı bile.

Andronicus'un adamları elli adım geriden ona yetişti, bir çığlık atarak alevler içindeki köye girdi ve evlerinden dışarı kaçan köylüleri katletmeye koyuldu. Andronicus sokakların kana bulanmaya başladığını görünce, geriye bakıp gülümsedi. Harika bir gün olacaktı.

Orası o gün yerle bir ettikleri onuncu McCloud köyüydü ve ikinci Güneş daha yeni göğe yükselmişti. Andronicus'un önderlik ettiği on bin kişilik filosuyla sabahın erken saatlerinde McCloud kıyısına varmışlardı. Ayakları kumlara değerken, tek bir ay altınca ikinci kere Halka'nın dış kıyılarına geri döndüğüne hayret ediyordu. Ama bu sefer, konuşmak için değil, savaşmaya hazır bir biçimde gelmişti. Kanyon'un aşılması konusunda bir kilit görevi gören McCloud esrini de yanında getirmişti. Bu sefer, McCloud'la konuşmayacaktı. Bu sefer, adamlarını McCloud'un dış bölgelerindeki elli millik çorak alandan doğrudan Kanyon'a geçirmiş, McCloud esirini kullanarak nasıl aşacağını göstermesini sağlamıştı. Adamları Kanyon'u aşacak, diğer tarafa geçecekti ve McCloud'u gafil avlayıp kraliyetini yerle bir ekip yakacaktı. Andronicus'u kendi arka avlusunda, Kanyon'u aşmış bir halde gördüğünde suratında oluşacak şaşkınlık ifadesini görmek için can atıyordu. Paha biçilmez olacaktı.

Andronicus McCloudları yok ettikten sonra, asıl hedefine dönecekti: MacGiller. Halka'ya bir kere girdikten sonra, Yüksek Toprakları aşacak, milyon askerden oluşan ordusunu MacGil'in ön basamağına kadar ilerletecek ve Kraliyet Sarayı'yla ilgili tüm anıları hafızalardan silecekti. İşi bittiğinde, şehir eski bir hatıraya, bir moloz yığınına dönüşecekti. Zihninde çoktan dumanları, külleri ve Duman bulutlarını, bir zamanlar son derece seçkin olan ancak artık acınası bir harabeye dönüşmüş olan MacGil topraklarını, ona karşı gelmeye cüret eden herkese bir işarete dönüştüğünü canlandırabiliyordu. Bunu düşününce gülümsedi.

Andronicus artık o köyde terör estirmek için zerre kadar tereddüt etmeden, Kanyon'u aşmaya odaklanarak ileri atıldı.

Copyrighted material

Adamları ona yetişti, hızla peşinden gitti ve gelişigüzel ıssız çorak diyarları kaplayan McCloud köylerinden, Kanyon'un dışında yaşayacak kadar aptal sınır muhafızlarının arsından hızla geçtiler. Bunu hak ediyorlardı. Kanyon'un içinde yaşıyor olmaları gerekirdi. Gerçekten de orada yüce Andronicus'tan güvende olacaklarını mı düşünmüşlerdi?

Saatlerce batıya doğru ilerlediler, Kanyon'a biraz daha yaklaştılar ve yolda birkaç köyü daha talan ettiler. İkinci Güneş gökte uzunlaşırken, en sonunda bir tepeyi de aştılar ve Andronicus onu gördü: büyük Kanyon. En az çocukluğunda gördüğü zamanki kadar heybetliydi. Dünyanın bu harikasının kendi halkını nesiller boyunca büyülü enerji kalkanıyla Halka'dan uzak tutmuş olmasına şaşmamak gerekirdi. Burası gezegende ordusunun aşamayacağı tek yer olarak kalmıştı.

Artık en sonunda orayı aşabilmek için ihtiyaç duyduğu bilgiye sahipti. Ondan önceki atalarının başaramadığı şeyi başaracaktı. Gezegenin son el değmemiş, bakir bölgesine girecek ve adamlarının her karışını talan etmesini sağlayacaktı. O toprakları tamamıyla kendi hükmü altına alana dek yerle bir edecekti. Bu işi yaptıktan sonra hissedeceği güç akımını çoktan hissedebiliyordu. Fethetmemiş olduğu hiçbir yer kalmayacaktı.

Andronicus'a adamları yanından ilerlediler ve nihayet Kanyon'un kenarına varınca durdular. Atlarından indiler; Andronicus birkaç adım ilerleyip eşsiz bucaksız alana baktı. Dünyanın her bir köşesini, her harikasını görmüş olan kendisi için bile hayranlık uyandırıcı, devasa boyutlarda bir yerdi. Orası eşsizdi. Kanyon'a adeta sonsuza dek devam eden tuhaf, sarı renkli bir pus hâkimdi; Andronicus durduğu yerden bile kalkanın muhteşem enerji gücünü hissedebiliyordu. Elini kenara doğru havaya kaldırıp öylece tutu. Kanyon'un görünmez bir duvarla korunduğunu ve elini biraz daha ileri götürecek olursa, duvarın onu içini dışına çıkaracağını biliyordu. Duvar ilerlemelerini engelleyen görünmez bir balon gibiydi.

Kalkan olmasaydı, o ve adamları rahatlıkla Doğu Geçidi köprüsündeki McCloud savaşçılarını öldürebilir veya geçidin dibine kadar yürüyebilir, ya da kendi köprülerini inşa edebilirlerdi. Orayı aşabilecekleri binlerce yol geliyordu aklına. Ama bunu geçmişte bir dolunay döngüsü boyunca, akla hayale gelebilecek her yolu denedikleri zamanı hatırladı. Her seferinde, eşikten geçer

Copyrighted material

geçmez enerji kalkanı içleri boşalmış, adamlarını anında öldürmüş ve diğer tarafa geçecek bir yol bırakmamıştı.

Bu sefer, her şey daha farklı olacaktı.

"Onu bana getirin," diye hırladı Andronicus başını çevirmeden elini öne uzatıp üç uzun pençesini ortaya çıkararak.

Birkaç saniye sonra, adamları hızla öne çıktı ve Andronicus elleri kolları bağlı, bakışları korku saçan McCloud esirini gördü; askerler onu Andronicus'un erişebileceği bir mesafeye ittiler. Andronicus uzanıp üç pençesiyle onu gömleğinden kavradı kendisine doğru çekti.

"Karşına bir fırsat çıktı, insan," dedi. "Bize Kanyon'u nasıl aşacağımızı göstermeye yemin etmiştin. Şimdi buradayız. Nasıl aşacağız?"

İnsan gözleri fal taşı gibi açılmış titrer bir halde, Andronicus'tan Kanyon'un derinliklerine baktı. Andronicus bir terslik olduğunu fark etti ve bu his hiç hoşuna gitmedi.

"Özür dilerim," deyiverdi insan. "Yalan söyledim! Nasıl aşılacağına dair hiçbir fikrim yok. Sadece hapisten kurtulmak istedim. Beni o kadar uzun seneler boyunca orada tuttunuz ki, buna artık tahammül edemedim. Çaresizdim. Her şeyi söyleyebilirdim. Özür dilerim!" dedi ağlayarak. "Özür dilerim!"

Andronicus karşısındaki insan şaşkınlıkla baktı; sonra, şaşkınlığı yerini öfkeye, hayatında hiç hissetmediği kadar muazzam bir öfkeye dönüştü. Oyuna gelmişti. Bir insan tarafından. Tüm ordusunu oraya götürmüş, Ambrek denizini aşmış, o anı dört gözle beklemiş ve bunu düşünerek mest olmuştu… Tüm bunları acınası küçük bir insan ona yalan söyledi diye yaşamıştı.

Andronicus tüyler ürpertici bir çığlık attı, uzanıp insanı başının üstüne kaldırdı ve inanılmaz gücünü kuşanarak onu ikiye ayırdı. Her yere, Andronicus'a başına ve suratına, göğsüne kanlar sıçrarken, ikiye ayrılan insan cıyak cıyak cıyakladı. Hala canlıydı; Andronicus geriye uzanıp adamın parçalarını Kanyon'un derinliklerine fırlatırken, insanın iki parçası hala kıvranıyordu.

İkiye bölünmüş parçaları döne döne boşluğa giderken, insan çığlıklar atmaya devam etti, anıa enerji kalkanının görünmez çizgisini geçince ortalık sessizleşti. İnsan yanıp küle dönüşmüştü.

Andronicus başını geriye atıp çığlık attı; çaresizlik ve öfke dolu, Halka'nın tüm krallığını titreten bir çığlıktı. Hayatta

Copyrighted material

yapacağı son şey de olsa, oraya girmenin bir yolunu bulacaktı.

Copyrighted material

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Thor Gwendolyn'le birlikte Kraliyet Sarayı'ndan ileriye uzanan yolda ilerleyip kemerli Kuzey Kapısı'ndan geçerken ve Kovian Kayalıkları'na giden yola çıkarken, Krolın Mutlu Mutlu yanlarında yürüyordu. Silahlar Salonu'ndan çıktıklarından beri her şey bir fırtına gibi geçmişti ve Thor hala olanları idrak etmeye çalışıyordu. Gareth'ın sadece ona sadık olacak yeni savaş gücünün şoku; Gümüş'ün parçalanışının ve sıradan asker baraklarında kalmak zorunda oluşunun şoku; krallıkta giderek daha da büyüdüğünü hissettiği ayırım; hain Forg; Gareth tahttan indirilebildiği takdirde Gwen'in bir sonraki hükümdar olacağı ve en çok da Gwen'i kaçırmaya çalışan Nevarunlar. Thor kendisi ve adamları onlar geldiklerinde orada olmasaydı neler olabileceğini bile düşünmek istemiyordu. Gwen o sırada yanında olmaz mıydı? Erkek kardeşi Gareth onu oradan uzaklaştırmak için daha ne kadar alçalabilirdi?

Thor onları durdurmak için orada olduğuna ve asker dostlarının desteğini aldığına çok minnettardı. Herkesin Gwen'in hükümdarlığına onay vermesinde dolayı onunla çok gurur duyuyordu ve kendisi de ondan daha iyi bir hükümdar olmayacağını düşünüyordu.

Ama bir yandan da birlikte geçirdikleri vaktin artık değerli olduğunu düşünüyordu, çünkü Lejyon McCloud baskınında yerle bir olmuş kasabaların yeniden inşası için tekrar farklı yerlere yollanacaktı. Diğerleriyle birlikte bir yere yollanmasının an meselesi olduğunu biliyor, her dakikasını Gwen'le geçirmek istiyordu.

En çok da hala zihninin önünü ve ardını yakan soru vardı: Gwen onunla evlenecek miydi? Tarlaların arasında ele ele ilerlerken ve ağır ağır kayalıkların yanından geçerken, Thor'un kalbi gümbür gümbür atıyordu ve ağzının kuruduğunu hissediyordu. Ona sormaya hazırdı, sormak da istiyordu; dahası, her bir köşeyi döndüklerinde, hayatlarını sonsuza dek değiştirecek olan soruyu sormak için bir yer mi diye düşünüyordu. Ona verebileceği bir mücevher, yüzük ya da değerli bir şey olmadığı için utanıyordu; verebileceği tek şey aşkıydı. Hala hayır diyebileceğinden korkuyordu. Sonra, ilişkilerine ne olurdu?

Copyrighted material

Kendisini fazla mı büyütüyordu? Gwen hala onun bir şekilde onun altıdan olduğunu düşünüyor muydu? Buna gerçekten inandığı bir zaman olmuş muydu?

Thor onun buna inanmadığını, evet diyeceğini düşündüğüne inanmayı istiyordu, ama bir yanı hala emin değildi.

Yine de, soruyu sormanın zamanı gelmişti ve her köşeyi döndüklerinden sormayı istiyordu. Ama o kusursuz anın ne zaman olması gerektiğine bir türlü karar veremiyordu.

"Dalgın gözüküyorsun," dedi Gwen yürürlerken.

Thor düşüncelerinden sıyrıldı.

"Öyle mi?" dedi.

"Evet, öyle".

"Özür dilerim," dedi Thor. "Bana beni nereye götürdüğünü söyle".

"Söylemiştim ya?" dedi Gwen hafifçe gülümseyerek. "Gerçekten de aklın başka yerde, değil mi?"

Thor'un suratı kızardı.

"Özür dilerim. Bir kere daha söyle, lütfen".

"Seni benim için önemli olan bir yere getirmek istedim. Beni daha iyi tanımak istediğini söylemiştin. Burası hakkımda her şeyi anlatıyor. Sen yokken, zamanımın büyük bir kısmını burada geçiriyorum. Benim için her şeyden çok daha önemli. Seninle paylaşmak istedim".

"Şeref duydum," dedi Thor. "Neresi?"

Gwen daha da gülümsedi.

"Oraya vardığımızda görürsün".

Thor'un elini daha sıkı sıkı tutu ve yanlarında kesik kesik havlayan Krohn'la tarlalarda ve çiçeklerle kaplı geniş bir tepenin giderek dikleşen bölgesinde yürürlerken, adımlarını hızlandırdılar.

"Vaktimiz kısıtlı," dedi Thor hafifçe öksürüp, evlenme teklifine hazırlanırken terleyerek. "Çok yakında, beni de Lejyon'un geri kalanıyla birlikte kasabaların yeniden inşası için bir yere yollayacaklar".

"Biliyorum," dedi Gwen ifadesi daha keyifli hale gelerek. "Ama kasabaların yeniden inşası çok uzun sürmez. Birkaç güne kalmaz dönersin".

"Döndüğümde işlerin değişeceğini umuyorum," dedi Thor kekeleyerek.

"Nasıl yani?"

Copyrighted material

Thor birkaç kere öksürdü, suratı kızardı. O kadar utandığı ve bu konuda korktuğu için kendini aptal gibi hissetti.

"Sana sormak istediğim bir soru vardı," diyebildi en sonunda.

Gwen'in gülümsemesi tüm suratına yayıldı.

"Ve?" dedi. "Ne olabilir bu soru?"

Thor birkaç kere konuşmak üzere ağzını açtı, ama her seferinde boğazı kurdu. Suratı kızardı ve utandı. Daha önceden hiçbir kıza evlenme teklif etmemişti ve bunun nasıl doğru yapılabileceğini bilmiyordu.

"Şey..." dedi tekrar tekrar. "Şey... Düşünüyordum da..."

Gwen nihayet gülmeye başladı.

"Seninle tanıştığımdan beri bir şey söylemek için hiç bu kadar zorlandığını görmemiştim," dedi gülmeye devam ederek.

Thor'un suratı daha da kızardı ve lafa nasıl devam edeceğini bilmedi. O anı çoktan mahvettiğini düşünüyordu.

Tam o sırada, tepenin zirvesine vardılar ve karşılarına bir bina çıktı. Her ikisi de durup binaya baktılar; Thor hayretler içinde kalmıştı. Hayatında gördüğü en güzel yapılardan biriydi. Yere laçka bir biçimde, kusursuz bir daire biçiminde inşa edilmişti ve olsa olsa on iki fit yüksekliğindeydi; eski, yıpranmış ve parlak beyaz taşlardan yapılmıştı. Çatısı tamamıyla dümdüzdü, güneşte parıldayan parlak altın bir plakayla kaplıydı. Kapısı alçak ve kemerliydi, aynı parıltılı altından yapılmıştı.

"Çok güzel," dedi Thor. "Nedir burası?"

"Buraya hiç gelmedin mi?"

Thor kendisini cahil hissedip utandı ve başını salladı.

"Âlimler Evi," dedi Gwen. "Krallığımızın en değerli ve nadir bulunan ciltleri burada muhafaza edilir. Kraliyet Kütüphanesi buradadır ki bana göre krallığımızın en büyük hazineleri bunlar".

Gwen onu elinden tutup kapıya götürdü ve o bunu yaparken, Thor ona o soruyu sorma vaktinin geçtiğini anladı. Kendisine çok kızdı; ona sonra sorması gerektiğini biliyordu.

Binaya vardılar ve Gwen adeta orası ona aitmiş gibi gayet doğal bir biçimde kapıyı açtı. Thor peşinde Krohn'la içeri girdi.

İçeri girerlerken, Thor hayretler içinde kaldı. Binanın dış cephesi sadece taştan inşa edilmişken, iç duvarı tamamıyla camdı ve içeride daire biçiminde çimli bir avlu, ortasında da nadir bulunan çiçekli tek bir meyve ağacı duruyordu. Gün ışığı camlardan içeri doluyor, iç avludan aydınlatıyordu.

Copyrighted material

İç duvarlar boyunca, Gözün alabildiğince kitap sırtları gözüküyordu… Bunlar eski, büyük, kalın, deri ve gümüş ve altın ciltleri olan, Thor'un hayatında gördüğü en egzotik ve değerli kitaplardı. Kitaplar parıldıyor, birer sanat eseri gibi gözüküyordu.

"Burası muhteşem," dedi Thor. "Tüm bu kitapları okudun mu?" diye sordu şaşkınlıkla

Gwen başını geriye atıp güldü.

"Keşke," dedi. ""kesinlikle denedim. Günlerimin büyük bir bölümünü burada geçiririm. Kardeşlerim bir kitap kurdu olduğum için hep benimle dalga geçmişlerdir. Ama hayatımın büyük bir kısmı bundan ibaret".

Birden, Thor'un aklına bir şey geldi.

"Baban bu yüzden hükümdar olmanı istedi," dedi. "Çocukları arasında en zekileri olduğunu düşündü".

Gwen bunu ilk defa düşünmüş gibi gözlerini kırpıştırarak ona döndü. Omuzlarını silkti.

"Bilmiyorum. Kardeşlerim de oldukça zekidir".

Ama Thor onun mütevazı davrandığını görebiliyordu. Onu orada gayet rahat bir tavırla gezerken görünce, farklı bir gözle görmüştü; ne kadar eğitimli olduğunu, gözlerinin zekâyla parıldadığını ilk kez görmüştü ve parçalar yerine oturmuştu. Gwendolyn'in kendi güç kaynağına sahip olduğunu görebiliyordu. Bilgi. Thor'un hayatı boyunca edinmek isteyebileceğinin ötesinde bir bilgelik. İlham verici bir durumdu. Çok güzel olduğu için öyle olmasını asla beklemezdi; dahası, kadınlara o krallıkta nadiren o kadar bilimsel bir eğitim verilirdi.

"Bugünün dersine geç kaldın," dedi birisi.

Thor arkasına bakınca, suratı kırış kırış, başı gri saçlarla kaplı, Kraliyet Konseyi'nin asil mor ve yeşil cüppesini giymiş bir adamın onlara doğru yürüdüğünü gördü. Adam topallıyordu, sırtı biraz kamburdu ve dengesini sağlamak için altın ucu zemine vurduğunda yankılanan bir baston kullanıyordu. Adam Gwen'e sevecen bir ifadeyle gülümseyince, suratında milyon tane kırışıklık belirdi.

Gwen hafifçe öksürdü.

"Thor, bu Aberthol. Kraliyet Âlimidir. Babam ve onun babasına danışmanlık etmişti."

"Büyükbabasına da," dedi Aberthol çatlak bir sesle gülümseyerek. "Ama yeni MacGil kralına değil," dedi

Copyrighted material

ciddileşerek. “Daha doğrusu, artık değil”.

Gwen şok içinde ona baktı.

“Sahi mi?” dedi.

Adam evet der gibi başını salladı.

“Dünden beri. Artık dayanılmaz gel geldi. Küçük düşürücü davranışlarına daha fazla dayanamadım. Zaten etrafına yeni bir Konsey toplamış. Genç insanlar. Hepsi de ona yanlış tavsiyeler veriyor gibi. Hala konsey toplantılarına katılıyorum, âmâ artık sadece bir formalite”.

Aberthol hüzünle başını salladı.

“Babam mezarında dönüyordur,” dedi. “Bu iş Halka için iyiye işaret değil. Hem de hiç değil. Bilgi ve bilgelik cehaletle ve kibirle yer değiştirince, sarayın çökmesi, krallığı da beraberinde götürmesi an meselesi haline geliyor. Ne de olsa, bilginin ve bilgeliğin üstüne inşa edilmemiş bir saray ve krallık nedir ki? Her şey, silahlar, askerleri zenginlik ve güç ondan sonra gelir. Bilgelik her krallığın temelidir. Bunu asla Gwendolyn.

Gwendolyn tamam der gibi başını sallayınca, Aberthol dikkatle ona baktı.

“Tahta geçeceğini duydum,” dedi.

Gwen’in gözleri şaşkınlıkla irileşti.

“Bunu nereden duydunuz?” dedi

Aberthol gülümsedi.

“Yaşlı bir adam olabilirim, ama benim de kaynaklarım var,” dedi. “Kraliyet Sarayı’nda haberler çabuk yayılır. Fazlasıyla çabuk. Ama bu konuda, beni Mutlu eden bir haber oldu. Her zaman muhteşem bir hükümdar olacağını biliyordum. Babandan bile”.

Gwen’in yanakları kızardı ve bakışlarını önüne eğdi.

“Henüz bir yerin hükümdarı değilim,” dedi. “Hala ağabeyim tahtta. Tahttan ineceğine dair hiçbir işaret de yok”.

Aberthol omuzlarını silkti.

“Çürük bir çekirdeği olan bir elma fazla dayanmaz,” dedi. “Ya önce tahttan inecek, ya da krallık yıkılacak. Her ikisi de dayanamaz. Mütevazılığı bir kenara bırak. Hazırlık yapmaya başla. Halkamızın sana ihtiyacı var. Bu, alçal gönüllüğünün zamanı değil. Bir güç gösterisi yapma zamanı. Rolünü kucakla. Halkının senden güç bulmasına izin ver. Babanın senden istediğini yap. Artık mesele seninle ilgili değil. *Onlarla* ilgili. İnsanlarla. Bir hükümdarı olmayanlarla ilgili”.

Copyrighted material

Gwen tamam der gibi başını salladı.

“Halkımıza yardım etmek için elimden geleni yapacağım”.

Aberthol dönüp Thor’a baktı. Ağır gözkapaklarını ona dikkatle bakabilmek için biraz açtı.

“Sen yeni gelen kişisin,” dedi. “MacGil seni sevdi. Nedenini anlayabiliyorum. Bakışların zeka dolu. İşine yarayacak. Bunu sakın unutma. Sadece silahlarına güvenebileceğini sanma. Ya da büyüye. Belkemiğin *zekâ*”.

Thor başını eğdi.

“Evet, efendim,” dedi sakin bir sesle.

“Dezavantajlısın,” dedi Aberthol ona. “Kraliyet Kütüphanesi’ne erişimi olmayan bir köylü olarak yetiştirildin. Ama zaten Halka’daki çok az insanın buraya erişimi vardır. Gwen’den öğret. Bırak sana öğretsin. Sunacaklarını kabullen. Hayatının daha sonraki bir zamanında değil, burayı şimdi bulduğun için şanlısın. Buradaki tüm bilgileri düşün. Halka’nın tarihini öğren ve iyi bil. Bilgi olmadan, tarih olmadan, boş bir kabuktan fazlası olamazsın”.

Aberthol bunları söyledikten sonra, bastonunu yere vura vura yanlarından geçip gitti.

“Sakın unutma, Gwendolyn,” dedi arkasına bakmadan yürümeye devam ederken. “Bu kitaplar seni kurtaracak”.

Thor dönüp hayretle Gwen’e baktı. Gwen de ona parıldayan gözlerle bakıyordu.

Aberthol onları duyamayacağı kadar uzaklaştıktan sonra, Gwen alçak sesle “Kusura bakma,” dedi. “Bazen sert konuşabiliyor. Önemsiz şeylerle vakit harcamaz. Asla öyle yapmamıştır”.

“Özür dilemene gerek yok,” dedi Thor. “Beni bir ömür boyu düşündürecek kadar çok şeyi sadece birkaç dakikada söyledi”.

Gwen gülüp Thor’un elini tutu ve ona koridorda yön gösterdi. Onu geniş dairenin etrafından dolaştırdı, istif istif kitabın yanından geçirip binanın ta derinlerine inen daire biçimindeki taş yeraltı basamaklarına götürdü.

Thor yeraltında ayrı bir hikâye olduğuna hayret ederek peşinden gitti. Birlikte inerlerken basamaklar devam ettikçe etti ve büyük bir ihtimalle rahat on kat daha kitaplarla dolu katlardan daha da derinlere indiler. Thor çok şaşırmıştı. Orası inanılmayacak kadar büyüktü. Bir labirenti andırıyordu.

Copyrighted material

“Tüm bu kitaplar,” dedi Thor Gwen evindeymiş gibi basamaklardan sekerek inerken soluklanıp ona yetişmeye çalışarak. “Sadece ilk kattaki kitaplar bile beni hayrete düşürmüştü. Ama kat sayısı sona ermeyecek gibi”.

Gwen güldü.

“Evet, çok büyük bir kütüphane. Ama unutma, burada yedi yüz senelik MacGil Kralları söz konusu. Buradaki bilgi aile tarihi, Halka kadar geniş ve derin. Bu binada ayrıca İmparatorluğun dört bir yanından gelen, bizlerim muhafızlık ettiği binlerce senelik eski metinler de var. Bizler eski gerçeklerin muhafızlarıyız. İmparatorluğun bizi ezmeye çalışmasının nedenlerinden biri de bu. Tarihi silmek istiyorlar. Yeniden yazmak istiyorlar. Ama bunu burada koruduğumuz sürece, bunu asla yapamazlar”.

En son kara vardılar ve Thor Gwen’in peşinden her birkaç adımda bir meşaleler tarafından aydınlatılan taş bir koridorda ilerledi. Gwen meşalelerden birini duvardan aldı ve birkaç farklı koridorda köşeleri döndükten sonra ufak bir arka odaya vardılar.

İçeri girerlerken, ufak, şirin oda aydınlanana dek duvarlardaki birkaç meşaleyi yaktı. Elindeki meşaleyi duvara taktı ve Thor’u üstü gelişigüzel öbek öbek kitaplarla kaplı, odanın ortasındaki meşe masanın oradaki iki kişinin sığabileceği kadar büyük bir koltuğa götürdü. Thor etrafa bakınmadan edemiyordu. Sadece o masanın üstünde ona bir hayat boyu yetecek kadar kitap vardı ve Gwen’in bunları düzenlemeye başlamasından hepsini bildiği belliydi.

Gwen uzanıp içinde eski haritalar olan kocaman bir kitabı açtı. Thor yanından kitaba eğildi ve parmağını nehir yollarını ve dağları kabarık mürekkeple gösteren kaliteli, kırışık sayfalarda gezdirmeye koyuldu. Harita bir sanat eserini andırıyordu.

“Eski dili bilir misin?” diye sordu Gwen. “Halka’nın unutulmuş dilini”.

Thor utanıp başını salladı.

“Kendini kötü hissetme,” dedi Gwen. “Kötü hissetmen için bir neden yok. Birçok kişi bilmez. Kraliyet ailesine doğal olarak öğretilir. Onun haricinde, genellikle âlimlerin ve kralların konusudur. Öğrenmek istersen sana öğretebilirim”.

“Çok isterim,” dedi Thor buna heyecanla. Thor bilgiyi her zaman çok severdi, ama mütevazı köyünde asla buna erişimi olmamıştı; özellikle de yüzlerce senedir Kralların dili olduğunu

Copyrighted material

bildiği eski dil gibi bir şeye erişimi olmamıştı. Bunu öğrenme fikri onu heyecanlandırdı.

"Çok iyi, çünkü kitapların çoğu eski dilde. Bu dili bilmeden birkaç yüz sene gerisine gitmek zor. Karşına çıkardığı hazineler sonsuz," dedi Gwen.

Bir başka haritaya gelene dek ağır sayfaları çevirdi. Bu harita daha da ayrıntılıydı, farklı renklerde çizilmişti ve işaretler sayfadan fırlayacak gibiydi. Belirlediği topraklar çok güzel gözüküyordu. Thor hayatında hiç o kadar güzel bir kitap görmemişti.

"Burası neresi?" diye sordu.

"Gecen gece, bana annenden söz ettiğinde meraklandım," dedi Gwen. "Bilmeceleri çözmeden edemem; her zaman bir işin aslını bilmem gerekir. Bana onu hiç tanımadığını, kim olduğunu ya da nerede yaşadığını bilmediğini söylediğinde, merakım kabardı. Senin için Druidler Diyarı konusunda Araştırma yaptım".

Thor haritaya daha yakından bakmak için eğildiğinde kalbi duracak gibi oldu.

"Bu eski haritaları buldum," dedi Gwen. "Sanırım, annenin yaşadığı diyar burası".

Thor Masaya yaklaştı ve haritalara hayranlıkla, yeni bir anlam katarak baktı. Eski harfleri gördü ve eski dili anlamadığı halde bunların Druidler Diyarını tarif ettiğini düşündü. Parmağını her çizginin, okyanusun mavisinin, yamaçların kırmızılığının üstünde gezdirdi. Haritada bir yamacın tepesinde, etrafında engine ve boş denizle çevrili masmavi parıldayan bir kale gördü. Etrafı boşlukla çevrili, kaleye tırmanan uzun bir taş geçit vardı. Thor oradan büyünün yayıldığını hissetti.

"Lira Kalesi," dedi Gwen. "Eski ve kutsal bir yer olduğu söylenir. Druidler Diyarının tam merkezindedir. Bence annen orada yaşıyor".

Thor parmağını kalenin üstünde gezdirdi ve koluna müthiş bir enerjinin aktığını hissetti; aniden Gwen'in haklı olduğunu anladı. Annesinin gerçekten de orada yaşadığını tüm benliğiyle hissedebiliyordu. Onunla tanışmak için eskisinden de güçlü, içini kavuran bir istek hissetti. Onunla *mutlaka* tanışmalıydı.

"Druidlerle ilgili neler diyor?" diye sordu heyecanla.

Gwen bir başka kitabı önlerine çekti. Bu kitap daha kısa ve kalındı ve içinde hiç resim yoktu. Ağır ve kırışık sayfaları çevirip

Copyrighted material

Thor'un anlamadığı bir metni okudu ve yarısında durup sayfaları parmağını kenarlarından iterek Thor'u şaşırtacak kadar hızlı çevirdi ve en sonunda durdu.

"Druidler iyi yürekli ve nazik insanlardır," diye okumaya başladı Yüksek sesle. "Ama vahşi de olabilirler. Güçlerini silahlardan veya zırhlardan değil, büyüden alırlar. Ancak Druidler diğer büyücülerden farklıdır. Güçleri daha gizemli ve ayrıdır. Doğayla birdirler. Bir Druid'in kendisi için bir arkadaştan öte olacak her çeşit hayvanı çekmesi olağandır. Hayvanlar Druidlerin bir uzantısı gibidir. Uyumla ve doğayla bir olduklarından, daha ileri seviyeli Druidler doğayı kontrol edebilir, hayvanlara, böceklere v etraflarındaki tüm doğa güçlerine hükmedebilirler".

Gwen bunları okurken, Thor elektrik akımına kapılmış gibi oldu; McCloudlara karşı yaptıkları savaşı, arıları istemeden de olsa nasıl çağırdığını düşündü. Gwen'in okuduklarında bir gerçeklik payı hissetti.

"Usta bir Druid'in gücü neredeyse sonsuzdur. Bir Druid gücünün doruk noktasında ne doğada ne de dünyada hiçbir şey ya da kimse tarafından durdurulamaz. Ancak çok az sayıda Druid bu güç seviyesine ulaşabilir".

Thor bunu düşündü ve gücünün kusursuz olmadığını fark etti. Bu güç her istediğinde gelmiyor, her zaman işe yaramıyordu. Kullandıktan sonra da hemen yoruluyor gibiydi. Bunun insan da olmasından mı kaynaklanıyor olabileceğini düşündü. Bu yüzden kusurları mı vardı? Öyle olduğunu hissediyordu.

Gwen kitabı kapatırken, Thor kim ya da ne olduğundan, dünyadaki yerinden artık emin hissedemiyordu. Bir Druid miydi? Bir insan mıydı? İki dünya, belki de iki tür arasına sıkışmış gibi hissediyordu; ne gerçek bir Druid'di, ne de gerçek bir insandı. Gwen bu yüzden onu küçümsüyor mudur diye merak etti.

"Umarım farklı olduğumu düşünmüyorsundur," dedi.

Gwen başını salladı.

"Hayır, tabii ki düşünmüyorum," dedi Gwen alçak sesle.

"Çünkü istediğim tek şey senin gibi olmak," dedi Thor. "İnsan olmak. Normal olmak. Sahip olduğum güçlere minnettarım, ama bunlara asla sahip olmayı istemedim. Tıpkı diğer savaşçılar gibi adilane ve düzgün bir biçimde savaşmak istiyorum. Sadece Eğitim görmek ve kendi çabalarımla muhteşem olmak istiyorum. Bir gücü çağırdığımda, insanları kandırıyormuşum gibi hissediyorum".

Copyrighted material

Gwen başını salladı.

"Hiçbir şeyi yanlış yapmıyorsun," dedi. "Sen busun. Bir nedeni olduğu için olduğun kişisin. Tüm kaderin bir amacı vardır. Kim olduğunu tamamıyla kabullenmek değil… Bu, yanlış olurdu. Kaderleri reddetmek olurdu. Hepimiz bir neden yüzünden kendimize özgü özel güçlerimizle dünyaya geliriz. Yine bir neden yüzünden kısıtlamalarımızla dünyaya geliriz. Bunlar bizi daha güçlü kılar".

Gwen uzanıp bir diğer kitap aldı; üstünde bir altın ve gümüş plaka olan, çok güzel bu kalın kitabı Thor'a itti. Thor kitabı iki eliyle aldı, üstündeki muhteşem el işçiliğine, MacGil ailesinin simgesi olan şahin amblemine baktı ve bundan müthiş bir enerji yayıldığını hissetti.

"Bu nedir?" diye sordu.

"*Halka Tarihi*," dedi Gwen. "Neredeyse bin sene önce yazılmış. Sadece MacGillerin tarihini yazmıyor, aynı zamanda Büyük Ayırımın da öyküsünü anlatıyor. Halka'nın tek bir krallık olduğu zamanlardan söz ediyor. Yüksek Topraklar'dan, McCloudlar'dan öncesinden. Hatta Kanyon'dan öncesine kadar gidiyor. İmparatorluğun tek olduğu zamanlara. Ayırım olmadığı zamanlara".

Thor hayretle kitaba baktı.

"Ana ileri, geleceğe doğru da gidiyor. Bunun âlimlerden, mistiklerden ve büyücülerden oluşan bir konsey tarafından yazıldığı söyleniyor. Bu konsey her şeyi bilir ve her şeyi görürmüş. Bunları bu kitaba yazmışlar. Bugün bile meydana gelen şeylerden söz ediyorlar. Birkaç nesil MacGil kralından söz ediyorlar. Yedinci kralın Halka'ya büyük bir kötülük getireceğini öngörüyorlar. Gareth'tan isim olarak söz etmiyorlar, ama yaptıklarını anlatıyorlar".

Thor kitaba daha da büyük bir saygıyla baktı. Ağır kapağını kaldırdı ve sayfaları kırıştırarak çevirirken elini anlamadığı o eski ve el yazısı metnin üstünde gezdirdi.

"Başka ne diyor?" dedi.

"Sekizinci MacGil hükümdarından da söz ediyor," dedi Gwen. "Halka'ya hiç olmadığı kadar büyük bir yıkım getireceğini söylüyor. Bir yandan da büyük bir değişim yaratıp Büyük Barış'ı da sağlayacağından söz ediliyor. Gizemli bir kehanet. Tüm diğer kehanetler gayet açık, ama bu muğlak. Anlayamıyorum. Aberthol

Copyrighted material

da öyle. Argon anlıyorsa bile bize söylemiyor. Tüm kaynakları kontrol ettim ama anlayamadım. Tek tahminimiz kitabın natamam olduğu".

Gwen uzanıp kitabı kapattı ve derin derin, hiç olmadığı kadar dikkatle Thor'un gözlerine baktı. Gözlerinden bilgi fışkırıyordu.

"Bunun ne anlama geldiğini anlıyor musun?" dedi. "Tahta ben geçersem, sekizinci MacGil hükümdarı olacağım. O, benim. Ama yıkım yaratan kişi olmayı istemiyorum. Bu kehanet beni korkutuyor. Ne kadar çaba sarf etsem de, bir kader tekerleğinde bir dişli olduğumu, halkıma büyük bir felaket getireceğimi düşünmeden edemiyorum. Tabii öldürülmezsem ve sekizinci MacGil hükümdarı başkası olmazsa".

Thor orada oturmuş Gwen'in kıvrak zekâsını, kitaplar arasındaki hiç şahit olmadığı bir kıvraklıkla gidip gelişini, derin bilgilerini izlemeye çalışıyordu. Tüm bunları idrak etmeye çalıştı. Tam ona biraz daha soru soracakken, binanın en üst katında bir gümbürtü koptu ve helezoni basamaklardan aşağı yankılanarak bulundukları odaya kadar geldi.

Gwen birden telaşla ayağa fırladı.

"Aberthol," dedi, "durum acil olmadığı ve birisi beni görmeye gelmediği takdirde asla borazanı çalmaz".

Gwen hızla odadan dışarı fırladı ve ikisi birlikte helezoni merdivenlerin basamakları tırmanarak yukarı kadar çıktılar; sonra da koridordan peşlerinde Krohn'la birlikte ön kapıdan çıktılar.

Thor keskin günışığına karşı ellerini kaldırıp gözlerini kısınca, karşısındaki kişileri gördü. Arkadaşları Reece, O'Connor, Elden ve ikizlerin yanı sıra birkaç Lejyon üyesini at sırtında onu beklerken görünce şaşırdı.

"İşinizi böldüğüm için özür dilerim," dedi Reece, "ama Kolk'un emir üstüne geldik. Gitmemiz gerek. Lejyon yeniden inşa çalışmaları için yollanacak. Süvari taburları ayrılmaya başladı bile. Dahası, komutan artık sensin. Sensiz gitmezler".

Thor Gwen'i geride bırakacağını düşününce içinin karardığını hissetti, ama diğerlerine tamam der gibi başını salladı.

"Hemen geliyorum," dedi. "Siz önden gidin".

Reece olur anlamında başını salladı ve diğerlerine işaret verdikten sonra hep birlikte dönüp dörtnala tepeden aşağı ilerlemeye başladılar.

Copyrighted material

Thor Gwen'e bakınca, gözlerindeki endişeyi gördü. Gitmeden önceki son anlarıydı. Ona soruyu sorması gerekiyordu. Her zamankinden daha çok sorması gerekiyordu. Ama bakışlarındaki hüznü gördü ve o anın doğru olmadığını düşündü.

"Burada tek başına güvende olacak mısın?" diye sordu Thor.

Gwen keyifsizce evet der gibi başını salladı.

"İdare ederim," dedi. "Benim için endişelenme".

"Ama kalede kalamazsın," dedi Thor endişeyle. "Gareth oradayken olmaz. Güvenli değil".

Gwen başını salladı.

"Annemin kalesinde kalırım. Orayı kimse bilmiyor. Dönüşünü orada beklerim".

"Döndüğümde, Gareth'tan kurtulmanın bir yolunu bulamamış olursan, birlikte buradan kaçarız. Seni daha güvenli bir yere götürürüm".

"Endişelenecek bir şey yok," dedi Gwen. "Gareth beni buradan yollamaya çalıştı, ama başarılı olamadı. Artık bana hiçbir şekilde zarar veremez. Çok fazla asker ihanetinden haberdar. Bana bir şey olmaz. Hem sen de kısa sürede geri döneceksin".

"En azından, bırak da Krohn'u yanında bırakayım".

Yanında duran Krolın hafifçe havlayıp Gwen'in üstüne atladı ve onu yalamaya koyuldu.

"Yokluğumda sana göz kulak olur," dedi Thor. "Geri döndüğümde de birlikte olacağız. Bu sefer, sonsuza dek".

Thor eğilip onu öptü, Gwen de ona karşılık verdi. Thor o öpücükle birlikte başka bir dünyaya gittiğini hissettiği ve uzatabildiği kadar uzattı. Serin bir esinti üstlerinden geçti; Thor o anın sonsuza dek sürmesini istedi.

Yavaş yavaş geri çekildi. Gwen'in gözleri dolmuştu.

"Seni seviyorum," dedi Thor.

"Ben de seni seviyorum," dedi Gwen.

Copyrighted material

YİRMİNCİ BÖLÜM

Gwen orada, Âlimler Evi'nin önünde durdu ve Thor'un bir kez daha Lejyon üyeleriyle birlikte ufukta gözden kayboluşunu izledi. Bir kez daha midesinde bir boşluk hissetti. Thor'un Yüzler için gittiği zamanki gibi çaresizlik hissetmedi; bu his farklıydı, çünkü en azından bu sefer yakında geri dönecekti ve hayatını tehlikeli bir yerde riske atmayacak, sadece yakın civarlarda köylerin yeniden inşasına yardım edecekti. Ayrıca, etrafında sadık dostları da olacaktı ve Gwen onun güvende olacağından emindi. Kendisininse Krohn yanındaydı, gizlenmek için annesinin kalesi ve artık en azından Gareth'ın ihanetinin boyutlarından haberdar olan diğer askerler de arkasındaydı.

Yine de bir hüzün ve hasret hissetmeden edemiyordu. Bazı açılardan, bu ayrılık bu sefer daha zordu. Onu daha çok seviyordu. Hayatında hiç kimseyi sevmediği kadar seviyordu. Açıklaması güç, kendisinin bile anlamadığı bir aşkla seviyordu onu. Thor öylesine iyi yürekli, hassas, sadık, koruyucu ve gururluydu ki. Yokluğunda Gwen'in içi acıyordu. Sürekli olarak yanında olmasını arzuluyordu. Elini karnına götürüp yokladı ve bir kez daha onun çocuğunu taşıdığını hissetti. Attığı her adımda, yaptığı her harekette bedeni farklı hissediyordu. İçinde sürekli olarak bir enerjinin büyüdüğünü hissediyordu. Huzurlu hissediyordu. Bu yüzden de onu daha da çok özlüyordu.

Thor barış dolu bir misyona gittiği halde, zor zamanlardı ve kimse eve yakında yerlerde bile barışçıl bir görevde neler olabileceğini bilmiyordu. Bir yanı onun için korkuyordu. Bir yanı da kendisi için hala endişeliydi: Nevarunlar tarafından götürülmesine ramak kalmıştı ve bu olay onu sarsmıştı. Gareth'ın ihanetleri onu asla şaşırtmıyordu, ama Gümüş'ün ve Kral'ın adamlarının silahlı güçlerinin destek verdiğini hissettiği halde ağabeyinden korkuyordu. Orada hala tehlikedeydi. Annesinin kalesinde kalmak şimdilik ona biraz güvenlik sağlayabilirdi, ama uzun vadede bu da mümkün değildi. Onun ve Godfrey'in yakıdan Gareth'ı tahttan indirmenin bir yolunu bulması gerekiyordu, yoksa oradan temelli olarak gitmesi gerektiğinin farkındaydı.

Gwen'in her zamankinden de çok Argon'u görmesi, gelecekte onu neler beklediğini öğrenmesi gerekiyordu, ama onu aramanın

Copyrighted material

boşa vakit harcamak olacağını da biliyordu. Argon istediği vakit ve ortaya çıkmayı isterse gelirdi ve istemediği takdirde, Gwen onu asla bulamazdı.

Böylece, Gwen tepeye tırmandı ve Thor'un giderek daha da uzaklaşışını ve gözden kayboluşunu izledi. Krohn yanında hafifçe inleyip bacağına sürtünürken resmen ona yapışmış gibiydi; Gwen ona bakıp gülümseyince, başını okşadığı Krohn elini yaladı. Krohn'un yanında olmasından dolayı kelimelerin ifade edemeyeceği bir güven hissediyordu; Thor'un bir parçası adeta yanındaymış gibiydi. Krohn giderek yetişkin bir leopara dönüşüyordu ve Gwen'in gözünde hala bir kedi yavrusu gibi olmasına rağmen, başkalarının korku dolu bakışlarından onu vahşi bir hayvan gibi gördüklerini anlayabiliyordu.

Tekrar ileriye baktı ve Thor'un birliğinin ufukta gözden kayboluşunu, bir toz bulutunun arasında kalışını izlerken bir damla gözyaşını sildi.

"Bir silinmiş rüyalar ufku," dedi birisi.

Gwen'in bunu kimin söylediğini anlamak için sesin geldiğini yere bakması gerekmiyordu. Derin bir oh çekti. Argon'du.

Ağır ağır arkasına döndü ve Argon'un sadece birkaç adım ötede üstünde cüppesiyle, elinde asasıyla yanında durduğunu ve Thor'un gidişini onunla birlikte izlermiş gibi ufka baktığını gördü; onun nasıl oraya geldiğini bilemedi. Argon onun için büyük bir gizemdi. Ama orada oluşundan dolayı da rahatlamıştı.

Tekrar önüne dönüp onunla birlikte ufku izledi ve gülümsedi.

"Burada olduğun için teşekkür ederim," dedi. "Seni görmek istediğimi hissetmiş olmalısın".

"Bir Kral beni çağırdığında, her zaman yanıt veririm," dedi Argon. "Gerçek bir çağırışsa. Ayrıca, beni çağıran gerçek bir kralsa".

Gwen bu sözlere afallayarak ona baktı, ama Argon ifadesiz bir halde ufku izlemeye devam etti.

"Tahta benim geçeceğimi mi söylüyorsun?" dedi Gwen.

"Bunun yanıtını biliyorsun," diye yanıt verdi Argon.

"Ya ağabeyim Gareth?" dedi Gwen ısrarla.

Argon'un ifadesi keyifsizleşti ve dudaklarını hafifçe büktü.

"Hükümdarlığı sonsuza dek sürecek gibi gözüküyor. Ama öyle olmayacak. Tahtı her kim kanla ele geçirirse, bunun bedelini de kanıyla öder. Her şeyin bir bedeli vardır".

Copyrighted material

Argon dönüp dikkatle ona bakınca, gözlerindeki yoğun ifade Gwen'i başka yöne bakmaya zorladı.

"O yemini ettiğin zamanı hatırlıyor musun?" diye sordu Argon. "Thor'un hayatına karşılık kendi hayatını vermek için ettiğin yemin".

Gözlerinin kenarında yeni yaşlar biriken Gwen evet anlamında başını salladı. O sırada ölmek istemiyordu. O anda ölemezdi.

"Yeminlerin bedeli ağırdır," diye bir hatırlatma yaptı Argon. "Bedeli ödemeden önce, çok şeyin olup bitmesi gerekir. Seni harika bir gelecek bekliyor. Ama önce ufak bir ölümün gerçekleşmesi gerek," dedi. "Kendini buna hazırlar ve güçlü ol. Şu anda güçlü olman gerekiyor. Hayatında hiç olmadığın kadar. Olacakları aşabilirsen, her şeyi aşabilirsin".

Gwen içinin titrediğini, teninin buz kestiğini hissetti.

"Sözlerin beni korkutuyor," dedi.

"Ama korkmayı öğrenmen gerek," dedi Argon. "Hükümdarların korkusuz olması gerekir. Ama korkmaları da gerekir".

"Lütfen," diye yalvardı Gwen, "neden korkmam gerektiğini söyle. Bana bir uyarı ver".

"Bunu yaparsam, kaderin değişir. Mümkün değil. Senin iyiliğin için bunu yapamam. Halka'nın iyiliği için de öyle. Tarihini biliyorsun. Sana hatırlatmam mı gerekiyor? Yedi güneş döngüsü. Yedi ay hizalanması. Bu olay her bin senede bir meydana gelir. Bir sonraki ne zaman?" diye sordu Argon.

Gwen zihnini zorlayıp okuduğu onca tarih cildini, eski kehanetleri düşünmeye çalıştı.

"Sözünü ettiğin güneş ve ay olayı bir sonraki güneş döngüsünde meydana gelecek," dedi. "Ama buna haftalar var".

Argon memnuniyetle evet der gibi başını salladı.

"Evet, çok iyi. Gerçekten de çok iyi. Babandan çok daha bilge bir hükümdar olacaksın. Hatta MacGillerin senin gibi bir hükümdarı olduğundan beri aradan nesiller geçti. O halde, neler olacağını biliyorsun".

Gwen kaşlarını çattı.

"Ama bu eski kehanetlerin sadece mesel, eğretileme olduğunu sanıyordum. Oldukları gibi kabul edilmeleri gerektiğini düşünmüyordum. Yoruma açık olduklarını sanıyordum".

"Hangisinin doğru olduğunu kim söylebilir ki?" dedi Argon.

Copyrighted material

Gwen'in gözleri irileşti.

"Hepsinin doğru olduğunu mu söylüyorsun? Halka birkaç hafta içinde sona mı erecek? O eski kehanetler gerçek mi olacak?"

Argon döndü ve uzunca bir süre ufka baktıktan sonra iç çekti.

"Halka düşündüğümüz şekilde sona erecek. Büyük bir değişim zamanında yaşıyoruz. Aklının alabileceğinden çok daha büyük bir değişim. Bildiğin her şey daha farklı olacak. Müthiş bir karanlık dönemi yaşanacak. Bunun ardından da müthiş bir aydınlık zamanı gelecek. Ama ancak insanlar o karanlığı atlatabilirlerse".

Gwen Argon'un sözlerinin önemini idrak etmeye çalışırken zihnindeki düşünceler dönüp durdu.

"Halkının karanlığı aşması için yön göstermek sana bağlı olacak," dedi. "Kendini bu göreve hazırla".

Argon gitmek üzere arkasını döndü ve Gwen uzanıp omzunu tuttu.

"Bekle!" diye seslendi.

Ama elinin yandığını hissedince, Argon'dan tahammül edemeyeceği kadar müthiş bir enerji gelince derhal geri çekti.

"Lütfen! Gitmeden önce, bana tek bir şeyi söyle".

Argon dönüp dikkatle ona baktı.

"Yanıt evet," dedi daha Gwen ağzını bile açamadan. "Thor'un çocuğunu taşıyorsun. Bu olay hayatını değiştirecek".

Gwen daha fazla soru sormaya fırsat bulamadan, Argon aniden gözden kayboldu.

Gwen onu bulabilmek için her yöne bakındı, ama hiçbir şey görmedi; gördüğü tek şey, cıyaklayarak göğe yükselen, giderek uzaklara uçan bir kuş oldu.

Dönüp boşluğa, Halka'nın engin alanına baktı ve düşündü. Elini karnına götürüp yokladı.

Thor'un çocuğu.

Gerçekti.

Copyrighted material

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Thor iyi kaplanmış bir yolda bir düzine kadar Lejyon askeriyle ilerliyordu ve çoktan Kraliyet Sarayı'ndan yarım günlük mesafe uzaklaşmıştı. Yanında at sırtında Reece, O'Connor, Elden, ikizler ve Thor'un daha yeni tanıştığı yarım düzine kadar Lejyon askeri vardı. Askerler Kolk tarafından Kraliyet Sarayı civarındaki köyleri yeniden inşa etmek üzere görevlendirilmişti ve Lejyon on kişilik gruplara ayrılmış, Thor'un bu birliği McCloud baskınında büyük zarar gören, güneye doğru at sırtında bir günlük mesafeden yakın olan Sulpa köyüne götürmesi istenmişti.

Thor'un aynı zamanda kendi köyüne giden o tanıdık yolda gerisin geriye gidiyor olması tuhaf bir histi. Gwen'le annesi hakkında yaptığı konuşmadan sonra o yolda ilerliyor olmak daha da ürkütücüydü. Evren ona bir işaret mi veriyor acaba diye düşündü.

Büyük bir kavşağa, yolda bir çatala vardılar ve Thor adamlarını sola, kendi köyüne giden yolun ters istikametine yönlendirdi. Kader onu farklı bir yöne götürüyordu. Sulpa'ya doğru döndüklerinde, Thor geriye, o eski ve tanıdık yola bakmadan edemedi. Köyünü, babasının orada o sırada ne yaptığını düşündü. Onu özleyip özlemediğini merak etti. Muhtemelen, özlememişti. Büyük bir ihtimalle, diğer üç oğlunu el üstünde tutuyordu; Lejyon'un yıldızları olduklarını düşünüyor olmalıydı. Thor'un ne denli başarılı olduğunu duysa çok şaşırırdı. Thor onun buna inanıp inanmayacağından bile emin değildi.

Thor bu düşünceyi aklından attı, Gwendolyn'i düşünmeye koyuldu. Gwen'in dokunuşunu hala hissediyordu ve sadece saatler önce birbirlerinden ayrıldıkları halde, Gwen hala yanındaymış gibiydi. Dikkati dağılmıştı ve başka bir şey düşünmekte zorlanıyordu. Onu orada bırakmak içini acıtmıştı; ayrıca, onu bulduğu günden beri ayrılmadığı Krohn'un yokluğunu da hissediyordu. Thor adeta kraliyet Sarayı'nda büyük bir parçasını bırakmış gibiydi. Krolın Gwendolyn'in yanında olduğu halde, onun güvende olup olmadığı konusunda endişe hissetmeden edemiyordu. Görevini bir an önce tamamlayıp, elinden geldiğince kısa sürede onun yanına dönmeye kararlıydı.

Thor ona o soruyu soracak cesareti toplayamadığı için

Copyrighted material

kendisine çok kızıyordu. Neden bu kadar zordu? Geri döndüğünde, zamanlama doğru olsun olmasın, şartlar ne olursa olsun, o sormaya karar verdi. Kendisini bunu yapmaya zorlaması gerekiyordu. Kusursuz bir an diye bir şeyin olmadığını anlamaya başlamıştı. Gwen hayır derse de yapacak bir şey yoktu. Ama en azından denemiş olacak, korkusuyla yüzleşecekti.

"Burasının ismi ne demiştin?" diye seslendi O'Connor yolda ilerlerlerken.

Thor düşüncelerinden sıyrıldı.

"Kolk Sulpa olduğunu söyledi," dedi Thor. "Ufak bir köy, ama vadiler arasında stratejik bir konumda".

"Belli ki çok hasar görmüş," dedi Reece.

"Gidip köyü neden toparlamamız gerektiğini anlamıyorum," dedi Elden. "Yapacak kesinlikle daha iyi işlerimiz var. Eğitim gibi mesela".

"Her kasaba zincirdeki bir halkadır," dedi Reece. "Zayıf halka olmasını istemiyoruz. Hem bunlar bizim halkımız. Bunu onlara borçluyuz".

"Hayır, borçlu değiliz," dedi Conval. "Bizler savaşçıyız. İnşaatçı değil. Sadece krallığa onu tehditlerden korumayı borçluyuz. Bir de saldırganları öldürmeyi".

"Krallığı korumanın bir kısmı da onu güçlü tutmakla ilgilidir," dedi Reece. "Saldırganları savuşturarak değil, saldırılara karşı kasabalarımızı güçlendirerek koruyabiliriz".

Genç adamlar bir süre sessizce at sırtında ilerlediler; bu sırada, arazi değişmeye başladı. Güzelim yeşillik tepeler yerini çorak ve to9lzu bir alana bıraktı. Bir çölde yürüyor gibiydiler. İki arazi arasındaki fark çok çarpıcıydı. On fit yüksekliğe ulaşan dikenli çalılıklar rüzgârda yuvarlanıyor, her şeye takılıyordu. Yol tozdan silikleşmişti ve nereye gittiklerini görmeleri de zorlaşmıştı. Thor bu manzaradan hiç hoşlanmamıştı.

"Köye bir tek buradan mı gidiliyor?" dedi O'Connor.

Thor Kolk'un ona verdiği haritayı alıp bir kez daha dikkatle inceledi.

"Harita öyle gösteriyor," dedi. "Kolk bizi uyardı. Çorak bir alanla karşılaşacağımızı söyledi. Köyün etrafı çölle çevrili. Sonra, tekrar verimli hale geliyor".

Thor birbirinden uzakta ilerleyen etrafındaki kardeşlerinin tereddütlü ifadelerine baktı ve bir lider olarak rolüne

Copyrighted material

bürünmesinin, onlara kendinden emin bir biçimde yol gösterdiğini hissettirmenin ve rahatlatmanın vaktinin geldiğini fark etti.

"Birbirinizden ayrılmazsanız sorun çıkmaz," dedi Thor. "kimse bu bölgelerde bize neyin saldıracağını bilemez".

Thor'un emrine saygı duyan diğer askerler ona derhal itaat ettiler ve birbirlerine yaklaşarak daha sıkı bir dizilim oluşturdular. Engin çölde tiz bir rüzgâr uğuldarken, hepsi daha da dikkat kesildi, tetiğe geçti. Thor bu çorak bölgeyle ilgili öyküler duymuştu. Adamlarının bunun bir diğer kurbanı olmasını istemiyordu.

Saatlerce konuşmadan ilerlediler ve ikinci güneş gökte uzunlaşırken, ufukta bir kez daha verimli bir bölgeyi andıran ilk manzara belirdi. Thor derin bir oh çekti. Sağ salim oraya varabilmişlerdi.

"Durmamın bir sakıncası var mı?" dedi Reece.

Diğerleri dönüp ona baktılar; Reece bomboş alanda kocaman bir kayalığın arasındaki ufak bir mağarayı işaret etti.

"Rahatlamam gerek," dedi. "Daha fazla tutamıyorum".

Thor omuzlarını silkti.

"Ne yapman gerekiyorsa yap," diye yanıt verdi.

Thor arında kavurucu sıcakta sabırsızlıkla beklerken, kocaman, dikenli bir kuru çalılık yüksek bir hışırtı sesi çıkarak yanından yuvarlandı. Thor irkildi. Sinirleri fazlasıyla gerilmişti. O bölge onu ürkütüyordu. Etrafındaki adamları da silahları çekmiş, dikkat kesilmişlerdi. Temkinli davranan tek kişinin kendisi olmadığını görmek onu rahatlattı.

"Sence Halka'ya ne olacak?" diye sordu Elden ona. "Sence Gareth'ın adamları…"

Derken, tiz bir çığlık sessizliği böldü ve Thor derhal diğerleriyle birlikte atından indi, kılıcını çekip mağaraya koşmaya başladı. Tiz çığlık içeriden gelmişti. Reece bağırmıştı.

Reece can havliyle mağaradan dışarı fırladı; o koşarken, Thor Reece'in koluna tuhaf bir yaratığın yapışmış olduğunu gördü. Reece çığlıklar atarak ve ellerini kollarını sallayarak koştu; Thor yaratığın ne olduğunu en sonunda anladı: Bir Forsyth'tı; Halka'daki en iri ve ölümcül örümceklerden biriydi. Siyah renkli, tüylü ve kırmızı benekli örümceğin on iki bacağı vardı ve gövdesi Reece'in bileğinden omzuna kadar tüm kolunu kaplıyordu. Reece'in ondan kurtulmak için çaresizlikle çaba sarf etmesine rağmen, ona yapılmıştı ve bir türlü bırakmıyordu.

Copyrighted material

Thor Reece'in yanına koştu ve iki eliyle devasa örümceği yakalayıp var gücüyle kıllı bacaklarını çekip arkadaşını kurtarmaya çalıştı. Ama bunun hiçbir faydası olmadı.

Thor hançerini çekip yaratığın kafasına sapladı.

Forsyth cıyakladı, bunun ardından korkunç bir tıslama sesi çıkardı ve bacaklarından biriyle Thor'un elini kavramaya çalıştı. Thor hançerini tekrar tekrar yaratığa saplarken, asker dostları yanına geldi ve onlar da örümceğe darbeler indirmeye koyuldu. En sonunda, örümcek Reece'i bırakıp diğerlerine döndü ve ufak ağzını açıp onlara bir sıvı püskürttü.

Thor sıvıdan sıyrıldı, ama örümceğin püskürttüğü zehir Lejyon'daki kardeşlerinden birinin koluna geldi; asker çığlıklar atarak kolunu tutarken, zehrin asidinin erittiği kolundan dumanlar çıkmaya başladı.

Yaratık çölün zeminine atlayıp telaşla kaçtı. Birkaç Lejyon askeri ardından hançerlerini fırlattılar, ama örümcek isabet ettiremeyecekleri kadar hızlıydı. Birkaç saniye içinde gözden kayboldu.

Reece kolunu tutarak acı içinde iki büklüm oldu; Thor kolunu arkadaşının omzuna attı.

"İyi misin?" diye sordu.

Reece dudağını ısırıp başını salladı. "Sanmıyorum," dedi.

Thor koluna bakınca yarayı gördü ve afalladı. Reece'in kolunda derin mi derin, içinden çoktan yeşil renkli irin ve kan akmaya başlamış iri ve daire biçimindeki bir leke gördü. Yanında duran O'Connor gömleğinden dişleriyle bir parça kumaş kopardı ve kanamayı durdurmak için bunu Reece'in koluna sardı.

"Bir Forsyth'ın zehri toksiktir," dedi Elden kasvetli bir tavırla yarayı incelerken. "Sistemine yayılıp onu felç edecek. Ona hemen yardım edemezsek işi biter".

Thor giderek suratı solan ve titremeye başlayan Reece'e baktı.

Thor daha bir şey yapmaya fırsat bulamadan, belirgin bir klik sesi geldi; diğerleriyle birlikte sesin geldiği yöne bakınca, kalbi duracak gibi oldu.

Mağaradan bir başka Forsyth çıktı, girişte durdu, sonra da ağır ağrı onlara doğru ilerlemeye koyuldu.

Thor ve kardeşleri her seferinde birer adım atarak gerilerken, Thor Reece'e yardım etti.

Copyrighted material

“Atlarınıza!” diye bir emir verdi Thor. “Gidelim buradan. Hemen!”

Thor ilk defa Lejyon askerlerine bir emir vermişti ve tuhaf bir biçimde bunu doğal bir biçimde yapmıştı. Bir liderlik rolü üstlenmeyi özellikle istememişti, ama bu görevi rahatlıkla yerine getiriyor, korkudan donakalmış olan diğer askerlere onlara liderlik ederek yardım edebileceğini hissediyordu.

Örümcek onlara yaklaşırken, askerler atlarının sırtına bindiler. Geriye bir tek kişi kaldı. Thor’dan birkaç yaş büyük, Thor’un tanımadığı, koluna zehir isabet eden bir Lejyon askeriydi. Thor’un emirlerine karşı gelmiş ve olduğu yerde kalmıştı.

“Bu örümcekten kaçmayacağım!” diye bağırdı.

Belinden kısa bir mızrak çıkardı ve yaratığa fırlatmaya yeltendi.

Ama daha bunu yapmaya fırsat bulamadan, Forsyth harekete geçti. Thor’un hayatında gördüğü en hızlı şeydi; göz açıp kapayıncaya kadar havaya sıçramış genç askere yönelmişti.

Neyse ki genç asker de hızlı tepki verdi; Yüzler'deki eğitimi devreye girmiş olmalıydı. Yaratık bacağına atladığı anda atının üstüne sıçradı; örümcek onu yakalayamadı, ama uçmaya devam ederek atının bacağına yapıştı.

Örümcek bacağının etrafına dolanıp sıkıca ona yapışırken, at kişneyip yeri eşeledi ve bacaklarını savurdu.

Birkaç saniye sonra, attan korkunç bir çığlık yükseldi, sonra kaskatı kesildi ve üstündeki askerle birlikte yana devrildi.

Genç asker debelendi, ama attan vaktinde inemedi; atla birlikte devrilince, at üstüne düşüp bacağının kırılmasına neden oldu. Asker acı içinde haykırdı.

Thor derhal atından inip, elindeki hançeri Forsyth’a saplamaya hazırlandı, ama ona varamadan yanından havada bir ok süzüldü ve yaratığın tam ortasına saplandı. Örümcek nahoş bir çığlık atıp her yere asit saçtı; neyse ki atın asidin askere erişmesini engelledi. Asit atın postunu bir anda eritiverdi.

Thor arkasına bakınca, O’Connor’ın elindeki yayı gördü.

“İyi atıştı,” dedi Thor. “Bana yardım edin!”

Diğer askerler yanına koşup acı içinde inleyen genç askeri atından altından çıkarmasına yardım ettiler. Conven onu omzuna attı, sonra da kendi atının üstüne yatırdı.

Copyrighted material

Hepsi tekrar atlarına binmeden önce, birden bir gürültü oldu; Thor mağaranın girişinde bir düzine kadar daha o yaratıklardan belirdiğini görünce kalbi duracak gibi oldu. Örümceklerin hepsi önce duraksadı, sonra yavaş yavaş onlara doğru gelmeye başladı.

Thor bir emir daha veremeden, Elden bir savaş çığlığı attı ve harekete geçti. Korkusuzca öne, dosdoğru mağaranın girişine atıldı. Thor onun ne yaptığını merak etti; buna düpedüz intihar denirdi. Sonra, onun iri savaş çekicini iki eliyle başının üstünde kaldırdığını ve mağaranın girişinin üstündeki iri kayaya fırlatıp kayayı parçaladığını gördü.

Muazzam bir gümbürtüden sonra, kayalar yuvarlandı ve mağaranın girişini tıkarken birkaç Forsyth'ı ezip diğerlerini içeri hapsetti.

Herkes minnetle ve gururla Elden'a baktı.

"İyi iş başardın," dedi Thor. "Hayatımızı kurtardın".

Elden omuzlarını silkti ve çekicini tekrar atının eyerine yerleştirdi.

Thor bir an bile beklemeden baygın halde olan Reece'i atının arkasına yatırdı; herkes tekrar atına bindi ve Reece'e yardım bulmak ve oradan mümkün olduğunca uzaklaşmak üzere ilerlemeye koyuldu.

*

Thor ve birliği dörtnala Sulpa'ya girdiklerinde, keyifli yolculukları artık zamana karşı bir yarışa dönüşmüştü. Aradan geçen her saniyeyle birlikte, Thor atının arkasında oturan ve güçsüzce Thor'un omuzlarına tutunan Reece için giderek daha fazla paniğe kapılıyordu. Thor elleri o ana dek buz kesmiş olan en iyi arkadaşı için geç kalmamış olmaları için dua ediyordu. Reece arkasında tir tir titriyordu; Thor zehrin ne kadar toksik olduğunu, arkadaşının sistemine yayıldığını biliyordu. Tüm benliğiyle o köyde ona yardımcı olabilecek ilacı olan birileri olmasını umuyordu.

Atlarının sırtında ilerlerken, çöl arazisi yerini ufak bir vahaya bıraktı: Bir kez daha yuvarlak ve yeşil tepelere varmışlardı, kumlar yerini çimlerle kaplı tarlalara bırakmıştı; onları gürül gürül akan bir ırmağa götüren düzgün bir yola çıktılar ve muhafızsız, ufak bir açılır kapanır köprüden ufak bir köye girdiler. Köy taş bir

Copyrighted material

duvarla çevriliydi ve yer yer McCloud baskınında yıkılmıştı; birkaç düzine kulübeden oluşan köyse sadece birkaç yüz kişiyi barındıracak kadar büyük gözüküyordu. Bulundukları yerden binaların çoğunun hasar almış olduğunu görebiliyorlardı. Sokaklar molozla doluydu ve bir, iki evin üstünden hala aheste aheste dumanlar yükseliyordu.

Köyün açık duran ve menteşelerinden çıkmış kapılarından içeri girerlerken hiç muhafız görmediler ve doğrudan kasaba meydanına girdiler. Ama bu köy çok güzeldi: Etrafını çevreleyen çorak alana kıyasla, canlı yemyeşil çimlerle, gürül gürül akan ırmaklarla ve muhteşem meyve bahçeleriyle doluydu. Sulpa engin ve acımasız bir arazinin tam ortasında bulunan cennet gibi bir vahaydı. Thor o güne dek çok yere gitmemişti; bu tür yerlerin Halka'da var olduğundan bile habersizdi.

Kasaba meydanına hızla girdiklerinde, kasabanın bir düzine kadar büyüğü onları karşılamak için telaşla ve endişeli ifadelerle dışarı çıktı. Zeki insanlardı; Thor daha atını durdurmadan ve bir şey söylemesine gerek kalmadan Reece'in durumunu fark etmişlerdi. Kasvetli bakışlarını ona diktiler ve sorunun ne olduğunu derhal anlamış gibiydiler.

"Ne kadar süre önce ısırıldı?" diye seslendi büyüklerden biri.

"Henüz on dakika bile olmadı," diye yanıt verdi Thor.

"Hala vakit olabilir. Derhal şifacının evine götürülmesi gerek. Bizi izleyin".

Büyükler döndüler ve daracık sokaklarda koşmaya başladılar; Thor ve diğerleri de peşlerinden gitti. Köy ufaktı ve birkaç sokak sonra adamları eski taşlardan inşa edilmiş, kemerli bir kapısı olan ufak bir kulübenin önünde durdular. Büyükler kapıyı sertçe çalarken, Thor atından indi ve Reece'i kucaklayıp kapıya götürdü. Reece tamamıyla baygın haldeydi; Thor onun bu kadar kısa sürede nasıl o kadar hastalandığına inanamıyordu.

Kapı açıldı ve olsa olsa on altı yaşlarında, üstünde beyaz renkli bol bir elbise olan, düz siyah saçlı ve parıldayan mavi gözleri olan çok güzel bir genç kız karşılarında belirdi. Kızın bakışları derhal Reece'e çevrildi ve endişeyle ışıldadı; hiçbir şey demeden yanına koştu.

Uzanıp avucunu Reece'in alnına koydu, gövdesine baktı ve kolundaki kanlı irin akan yarayı gördü.

"İçeri girin!" dedi telaşla.

Copyrighted material

Arkasını dönüp hızla içeri girdi; Thor da kollarında Reece'le peşinden gitti. Onun ardından diğer Lejyon askerleri kapının yanında pozisyon aldılar, çünkü kulübe herkesin giremeyeceği kadar ufaktı.

"Onu şuraya yatırın!" dedi kız telaşla odanın köşesindeki bir öbek samanı işaret ederek. Thor hızla Reece'i oraya yatırdı ve bunu yapar yapmaz kız elinde keskin bir bıçakla yanlarına geldi.

"Kollarını tutun!" dedi kız gayet otoriter bir sesle emir verir gibi; kızın ses tonu Thor'u şaşırttı. "Bileklerini tutun!" dedi. "Sıkıca kavrayın! Anladınız mı? Size karşı koyacak. Bu kadar güçsüzken bile direnecek. SAKIN kıpırdamasına izin vermeyin. Anladınız mı?"

Thor evet der endişeyle gibi başını sallayınca, kız hiç vakit kaybetmedi. Öne eğildi, bıçağı aldı ve tek bir hızlı hareketle yarısı kararmış, irin akan yarayı derince kesti. Yaranın tam ortasındaki ufak bir alanı keserken, Reece birden çığlık attı ve doğrulmaya çalıştı. Çılgınlar gibi debelenirken, Thor onu sabit tutmak için ter içinde elinden geleni yaptı. Thor var gücüyle onu tutmaya çalıştı. Arkadaşını hiç o halde görmemişti.

Genç kız Reece'in kolunun altına bir kâse tuttu ve yaradan akan siyah renkli bir sıvı kâsenin neredeyse tamamını doldurdu. Yavaş yavaş irinin alması kesildi ve Reece kesik kesik nefes alıp acı içinde inlerken sakinleşmeye başladı.

Şifacı kız siyah irinle dolu kâseyi açık bir pencereden dışarı boşalttı, bıçağı bir kenara bırakıp telaşla bir tezgâhtan kırmızı renkli bir merhem aldı ve bunu hızla yaraya sürdü. Merhem yarayla temas edince tıs diye bir ses çıktı ve Reece yine çığlık attı. Thor onu yerinde tutabilmek için elinden geleni yaptı, ama kolay değildi.

Kız birkaç kere Reece'in yarasının etrafına temiz bir bandaj doladı, sonra avucunu göğsüne dayayıp onu rahatlatan sözler söyleyerek sakinleştirmeye çalıştı ve ağır ağır sırt üstü çevirdi.

Kız avucunu Reece'in alnına dayadı, iki gözkapağını açtı ve gözbebeklerini kontrol etti. Elini çekince, Reece'in gözleri kapandı. Kız sabırla bekledi ve birkaç saniye sonra, Reece'in gözlerini kırpıştırarak açtı. Thor şok içinde kalmıştı: Reece bitkin bir haldeydi, ama bilinci yerindeydi.

"Daha iyi hissediyorum," dedi Reece cılız ve boğuk bir sesle.

Copyrighted material

“Zehir bedeninden çıkıyor,” dedi kız. “Tam vaktinde yakalamış olabiliriz”.

Reece çatlamış kuru dudaklarını yaladı.

“Hayal mi görüyorum yoksa sen dünyanın en güzel kızı mısın?” dedi Reece adeta sayıklar gibi.

Kızın yanakları kızardı ve bakışlarını başka yöne çevirdi.

“Hayal görüyorsun,” dedi. “Ya öyle, ya da dalga geçiyorsun”.

Reece’in ifadesi ciddileşti.

“Yemin ederim ki dalga geçmiyorum, leydim,” dedi gözlerinde daha dikkatli bir ifadeyle ona telaşla bakarak. “İsmini öğrenmem gerek. Sanırım, sana âşık oldum”.

Kız uzanıp sıvıyla dolu ufak bir şişe aldı, Reece’in ağzını açıp ona içirdi.

“İsmim Selese,” dedi. “Bana âşık değilsin. İlacıma âşık oldun. Şimdi, iç ve tüm bunları unut”.

Reece sıvıyı içti ve bir saniye sonra gözleri kapanıp uykuya daldı.

Selese Thor’a baktı.

“Sanırım, arkadaşınız yaşayacak,” dedi. “Ama olanların büyük bir kısmını hatırlayacağını sanmam. Sayıklıyordu”.

Ama Thor farklı düşünüyordu. Reece’i hiç öyle âşık görmemişti ve onun aşkı hafife alan birisi olmadığını biliyordu. Geçirdiği rahatsızlığa rağmen, Reece’in kız karşı hislerinin samimi olduğunu hissetti.

“Ben olsam o kadar emin olmazdım,” dedi Thor. “Arkadaşım boş yere konuşmaz. Hayatının aşkını bulmuş olmasına şaşırmazdım”.

Copyrighted material

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Godfrey Akorth'la ve Fulton'la birlikte Kraliyet Sarayı'nın arka sokaklarında temkinle yürüyor, elini gevşekçe kemerindeki hançere dayamış ilerliyordu. Etrafa bakındı ve o hafta meydana gelen olaylar yüzünden giderek daha da paranoyaya kapıldı. Godfrey artık ağabeyinin yapabileceği zorbalıkları hafife almıyordu ve her an birisi onu öldürebilirmiş gibi hissediyordu. Akorth'la ve Fulton'la her zamankinden daha yakın yakın olmuştu ve kurtarılmasına yardım ettikleri için onlara minnettardı; iki adam savaşçı sayılmazdı, ama en azından iki fazladan beden ve tetikte olabilmek için fazladan iki çift göz anlamına geliyorlardı.

Godfrey köşeyi döndü ve eski meyhanesinin eğri tabelasının öğleden sonra vaktinde sallandığını, meyhaneden içkiler aktığını gördü ve tiksindi. İçini bir endişe dalgası kapladı. Artık orada olmak onu rahatlatmıyordu; meyhane onun için artık ölümle burun buruna geldiği bir yerdi. Kendisine meyhanenin kapısından içeri bir daha asla girmeyeceğini söylemişti.

Ama korkularına rağmen ilerledi ve açık kapıdan içeri girdi, çünkü kararlıydı. Gareth'ı bedeli her ne olursa olsun, kendisini ne denli tehlikeye atacak olursa olsun alt etmeye kararlıydı. Artık kaybedeceği çok şey söz konusuydu ve çok kan dökülmüştü. Bu meselenin peşini bırakıp, sessizce geceleyin ortadan kaybolamazdı. Onu kimin zehirlemeye çalıştığını öğrenmeliydi… Hem de sırf kendisi için değil, herkesin iyiliği için. Suikast planını ortaya çıkarabilirse, o zaman Konsey'in Gareth'ı tahttan indirmesi için yeteri kadar yasal kanıt olacaktı. İhtiyacı olan tek şey bir görgü tanığıydı. Sözüne güvenilir bir görgü tanığı.

Ama kasanın o bölgesinde, güvenirlik nadiren bulunan bir özellikti.

Godfrey ve arkadaşları meyhaneye girince, birkaç eski hemşerisi durup onlara baktılar. Suratlarındaki ifade onu canlı gördüklerine şaşırdıklarını gösteriyordu; adamlar yürüyen bir hayalete bakıyormuş gibiydi. Onlara hak vermemek elde değildi. Önceki gece, kendisi de kesin kes öleceğini sanmıştı ve hayatta kalmış olması bir mucizeydi.

Yavaş yavaş meyhane tekrar canlandı ve Godfrey Akorth ve Fulton peşinde bara gitti; üç arkadaş bardaki eski taburelerine

Copyrighted material

Meyhaneci geriye çekilip çenesini ovuşturdu.

“Söylemesi zor. Burası tıklım tıklımdı. Bir sürü suratı hatırlayamıyorum. Buraya öylesine hızlı bir biçimde girip çıkıyorlar ki, çoğu zaman sırtım kapıya öndük oluyor. Birisi yanına gizlice geldiyse bile, bunu muhtemelen kaçırmışımdır”.

“Çocuğu unutuyorsun,” dedi birisi.

Godfrey arkasına döndü ve barın en sonunda tek başına omuzlarını sarkıtıp oturmuş, dikkatle onlara bakan sarhoş ve yaşlı bir adam gördü.

“Bir şey mi dedin?” dedi Godfrey.

Adam bir süre sessiz kaldı, tekrar bara baktı ve kendi kendine bir şeyler mırıldandı. Godfrey adamın bir daha konuşmayacağını düşündü. Ama sonra, adam en sonunda onlara bakmadan konuşmaya başladı.

“Bir çocuk vardı. Farklı bir çocuk. Büyük bir hızla içeri girip çıktı”.

Godfrey yaşlı sarhoş adamı tanımıştı; meyhanenin sürekli müşterilerinden biriydi. Senelerce aynı meyhanede içmişler, ama daha önceden birbirlerine tek kelime etmemişlerdi.

Godfrey, Akorth ve Fulton merakla birbirilerine baktılar, sonra ayağa kalkıp barın sonuna doğru yürüdüler. Yaşlı adamın iki yanına oturdular; adam başını kaldırıp onlara bakmaya tenezzül etmedi.

“Biraz daha anlat,” dedi Godfrey.

Yaşlı adam ona bakıp suratını buruşturdu.

“Neden anlatayım ki?” dedi ters ters. “Neden burnumu belalı bir işe sokayım? Bana ne faydası olur?”

Godfrey belinden içi kocaman altın paralarla dolu bir kese çıkarıp bara koydu.

“Sana çok faydası olabilir,” dedi.

Yaşlı adam şüpheli bir tavırla tek parmağını kaldırdı, bara uzattı ve keseyi açtı. Kesenin içindeki muhtemelen hayatında gördüğünden çok daha fazla miktardaki paralara bakıp ıslık çaldı.

“Yüksek bir ücret. Ama başım gövdemde kalmazsa, bana bir faydası olmaz. Ağabeyinin adamlarını buraya yollayıp beni de zehirlemeyeceğini nereden bileyim?”

Godfrey uzanıp altın paralarla dolu ikinci bir keseyi ilkinin yanına koydu. Yaşlı adamın gözleri ilk kez gerçek bir şaşkınlık ifadesiyle irileşti.

Copyrighted material

“Sana ne o çocuktan?” dedi adam ters bir tavırla.

Godfrey belinden altın dolu bir kese çıkarıp adamın eline tutuşturdu. Adam keseyi eliyle tarttı, ama hala Godfrey’in gözlerine bakmıyordu.

“Hafif gibi,” dedi.

Godfrey adamın eline bir kese daha tutuşturdu ve adam nihayet sırıttı.

“Altınlar için teşekkürler. Çocuk öldü. Dün gece, kanalizasyondan akanların arasında sokakta cesedini buldum. Birisi onu öldürmüş. Kim olduğunu bilmiyorum. Nedenini de bilmiyorum. Beni ilgilendirmiyor”.

Godfrey Akortlı’la Fulton’la şaşkınlıkla bakıştı. Birisi onu öldürmesi için yollanan çocuğu öldürmüştü. Bunu yapan kişi hiç şüphesiz izlerini örtmeye çalışan Gareth’tı. Godfrey hayal kırıklığı hissetti. Bir başka çıkmaz sokakla karşılaşmışlardı. Bir şeyler bulabilmek için kafa patlattı.

“Ceset nerede?” diye sordu Godfrey adamın yalan söylemediğinden emin olmak için.

“Diğer yoksullarla birlikte,” dedi adam. “Onu iş yerimin önünde görmek istemedim. Arka tarafı kontrol edebilirsiniz, ama vaktinizi boşa harcıyorsunuz”. Adam birden kahkahalara boğuldu. “Bildiğiniz ölü”.

Üç arkadaş dönüp hızla kumarhaneden çıktılar; Godfrey adamdan ve oradan bir an önce uzaklaşmak istiyordu. Derhal arka kapıdan dışarı çıktılar ve yoksullar mezarlığına varana dek sokakta ilerlediler.

Godfrey düzinelerce yeni kazılmış toprak öbeğini, insanların dua ettikleri tüm farklı tanrıların biçimindeki değnekleri ve işaretleyicileri taradı. En taze olanını aradı, ama mezarlardan birçoğu yeni kazılmış gibiydi. Kraliyet Sarayı’nda her gün o kadar çok insan mı ölüyordu? İnanılmazdı.

Godfrey yürürken, bir sıra mezarın arasında ilerlerken, bunlardan birinin önünde diz çökmüş ufak bir çocuk gördü. Çocuğun önündeki mezar birçoğundan daha yeni kazılmış gibiydi. Godfrey oraya yaklaşırken, olsa olsa sekiz yaşlarındaki çocuk dönüp ona baktı; sonra, aniden ayağa fırladı ve korku dolu bakışlarla kaçmaya koyuldu.

Godfrey şaşkınlıkla arkadaşlarına baktı. Çocuğun kim olduğunu veya orada ne yaptığını bilmiyordu, ama bir şeyden

Copyrighted material

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Thor Lejyon'daki asker kardeşleriyle birlikte Sulpa'nın ortasına yakılan kocaman bir ateşin etrafında oturmuştu ve kasları uzun bir çalışma gününün ardından sızlıyordu. Tüm günü köylülerin her şeyi yeniden inşa etmesine yardım ederek geçirmişler, kollarını sıyırmışlar ve Selese'nin kulübesinden çıkar çıkmaz işe koyulmuşlardı. Reece henüz onlara katılacak kadar güç kazanmadığından, günü Selese'nin kulübesinde uyuyarak ve iyileşerek geçirmişti. Onuncu Lejyon üyesi de ezilen bacağı yüzünden kendi kendine dinlenip iyileşmeye çalışmıştı. Böylece, geriye Thor, O'Connor, Elden, ikizler ve birkaç asker daha kalmıştı; ikinci Güneş gökte uzayana dek o köyün tüm basit savunmalarını güçlendirmeye yardım etmişleri duvarları yeniden örmüşler, çatıları onarmışlar, molozları temizlemişler, yangınları söndürmüşler ve kapıları sağlamlaştırmışlardı. Thor'a çok iş gibi gelmemişti, ama Bunun o köylüler için çok büyük bir iş olduğunu görebiliyordu. İnsanların minnet dolu ifadelerini gördükçe daha büyük bir tatmin hissediyordu; adamların birçoğu rahatça evlerine en sonunda geri dönebilmişti.

Önündeki ateş çıtırdıyordu; Thor etrafına bakınınca, kardeşlerinin hepsinin onun gibi yorgun olduğunu gördü. Bir parça bitkin olsa da iyileşmeye başlayan ve keyfi yerine gelen Reece'in yanında oturmasından çok mutluydu. O gün iyileşme süreci iyi geçmişti ve eski haline geri dönmüş gibiydi. Ölümden kıl payı kurtulmuştu.

"Uyandığımda, kız çoktan gitmişti," dedi Reece Thor'a. "Benden hoşlanmıyor demek, değil mi?"

Thor iç çekti. Reece kulübeden ayrıldığından beri Selese'den söz edip duruyordu. Thor arkadaşını hiç öyle görmemişti; Reece kıza kafayı takmıştı ve başka bir şeyden söz etmiyordu.

"Bilemiyorum," dedi Thor. "Kesinlikle senden hoşlanmamış gibi değildi. Daha ziyade… Seni komik bulmuş gibiydi".

"'Komik' mi?" dedi Reece savunmaya geçerek. "Bu da ne demek şimdi? Olumlu bir şeymiş gibi gelmiyor kulağa".

"Hayır, öyle demek istemedim," dedi Thor açıklama yapmaya çalışarak. "Ama itiraf etmen gerek, sayıklıyordun… Kızı hiç tanımadığın halde, ona âşık olduğunu söyledin".

Ateşin etrafında onları dinlemekte olan O'Connor, Elden ve

Copyrighted material

ikizler kıs kıs güldüler. Reece'in suratı kızardı. Thor da Bunun üstüne kendisini kötü hissetti. Arkadaşını utandırmak istememişti; sadece gördüklerini olduğu gibi söylemişti.

"Bak, dostum," dedi Thor elini arkadaşının omzuna koyup. "Senden hoşlanmadığını düşünmek için hiçbir neden yok. Belki de biraz fazla atılgan davranmışsındır ve şimdi hakkında ne düşüneceğini bilemiyordur. Belki de samimi olmadığını düşünmüştür. Belki sabah ona gidip nasıl tepki vereceğine bir bakmalısın".

Reece toprak zemine bakıp ayağıyla eşeledi.

"Fırsatı berbat ettim galiba," dedi.

"Asla çok geç değildir," diye yanıt verdi Thor.

"Dalga mı geçiyorsun?" dedi Elden. "Resmen bir hiçliğin ortasındayız. Hangi kasabalı kız buradan götürülmek istemez?"

"Bazı insanlar köylerini severler," dedi O'Connor.

"Burası gayet güzel bir yer," dedi Conven, "ama Kraliyet Sarayı değil. Eminim ki seninle gitmek isteyecektir".

"Onu götürmek istediğine emin misin?" diye sordu Conven. "Esas soru bu. Onu henüz tanımıyorsun bile".

"Yeteri kadar iyi tanıyorum," dedi Reece. "Hayatımı kurtardı. Hayatımda gördüğüm en güzel kız".

Diğerleri birbirlerine kaçamak bakışlar fırlattılar.

"İlaç yüzündendi," dedi Elden. "Eminim ki onunla başka şartlar altıdan karşılaşsaydın, dönüp bir daha bakmazdın".

"Bu doğru değil," dedi Reece suratı kızararak ve kararlılıkla öfkelenerek.

Grup sessizleşti; Thor Reece'in gözlerinde hiç görmediği kadar büyük bir kararlılık gördü. Bu da onu şaşırttı. Arkadaşı hakkında her şeyi bildiğini sanıyordu, ama bu yanına hiç şahit olmamıştı. Gerçi sürekli olarak eğitimde olduklarından, pek kızların etrafında olma fırsatı da ellerine geçmemişti.

"Belki hayatında başka birisi vardır," dedi Reece alçak sesle ve keyifsizce Thor'a. "Benim hakkımda başka bir şey dedi mi? Ben uyuduktan sonra yani?"

Thor artık konuşmaya tahammül edemeyecek hale gelmişti.

"Özür dilerim," dedi Thor konuşmayı sonlandırabilmek için sesine bir kesinlik katarak. "Keşke ona daha fazlasını sorsaydım. Ama yeniden inşa çalışmalarına katılmak üzere aceleyle gittim. Onu o zamandan beri de görmedim. Sabahleyin ona git. Eminim ki

Copyrighted material

tüm sorularına yanıt verecektir. Nasıl vermez ki? Ne de olsa, sen kraliyet ailesindensin. Seni gerçekten de geri çevireceğini mi sanıyorsun?"

Reece yere bakıp omuzlarını silkti. Thor onun bakışlarındaki korkuyu ve tereddüdü görebiliyordu; Reece'in gergin olduğunu fark etti. Gwendolyn'le ilk konuştuğu zamanı düşününce, onun neler hissettiğini anladı. Reece'in bir şeyden korktuğuna hiç şahit olmamıştı, ama o anda ona bakarken acaba Reece sabah onunla konuşacak cesareti toparlayabilecek mi diye düşünmeden edemedi.

Thor durumu gayet iyi anlıyordu. Kendisi de pek konuşkan birisi değildi. Gwendolyn'le evlenme teklifi edebilecek kadar cesaretini toparlayamamıştı. Bazı açılardan, savaşa atılmak için gerekli olan cesaretin sevdiğiniz kızın size reddetmesiyle yüzleşmek için gerekli olan cesarete kıyasla hiçbir şey olduğunu fark etti.

Daha fazla köylü geldi ve uzun çubukların ucuna iliştirilmiş kırmızı renkli kıvamlı bir nesne olan goko çubuklarından dağıttılar; Thor ve diğerleri bunları ateşe tuttular. Ateşin üstüne tuttukları çubuklar tısladı, kor gibi kesildi, sonra da çabucak yandı. Thor kendi çubuğuna üfledi ve ucundaki maddeyi yedi. Tatlı ve lezzetli bir şeydi. O köylülere yardım etmişlerdi, ama köylüler de onlara karşılık olarak çok iyi davranmışlardı. Thor hala onlara daha önceki saatlerde verdikleri kocaman yemeği hazmedememişti.

Grubu tatmin olmuş bir biçimde sessizleşirken, Thor tek dirseğinin üstüne yaslandı ve gökte çok uzaklardaki kırmızı ve sarı parıltılı yıldızlara baktı. Yine annesini, haritayı, Druidlerin diyarını düşündü. Oraya hiç gidip gidemeyeceğini düşündü. Neden annesiyle kendisi arasında deniz olması gerektiğini, neden onunla asla tanışmadığını merak etti. Yine kaderini düşündü.

Thor parmaklarının ucunda bir gizem olduğunu, biraz daha zihnini zorlasa bunu bilebileceğini düşündü. İşin aslını anlamaya çalışırken, annesini, babasın, nasıl yetiştirildiğini, Druidleri düşünürken düşünceleri dönüp durdu. Ama uzun, çok uzun bir gün olmuştu ve zihni bitkinliğe yenik düşüyordu; buna karşı gelmeye çalıştığı halde, serin sonbahar esintileri onu uykuya davet ediyordu. Daha fazla düşünmesine fırsat kalmadan, gözleri kendiliğinden kapandı.

Copyrighted material

şafağın sökmek üzere olduğunu, ilk güneşin göğü sarıya ve mora boyadığını gördü.

Rüyasını düşünürken, ayağa kalkıp alnındaki teri sildi. Her şey o kadar canlıydı ki; kalbi hala gümbür gümbür atıyordu. Gerçekten de annesiyle karşılaşmış gibi hissediyordu. Kadının sözleriyse zihninde dönüp duruyordu. Bunlar bir mesaj gibiydi. Aslında, bir mesajdan fazlasıydı; bir emir gibiydi.

Evine geri dön.

Thor bir aciliyet hissetti; onu köyünde bekleyen büyük bir mesaj olduğunu düşündü. Büyük bir sır ortaya çıkmak üzereydi. Kim olduğunun ardındaki sır. Annesinin kim olduğunun ardındaki sır.

Gürül gürül akan ırmağın kenarına gidip çömeldi ve bu düşüncelerden kurtulmaya çalışarak suratına soğuk su çarptı. Ama başarılı olamadı. Oraya mutlaka gitmesi gerektiği hissi onu bir türlü bırakmadı. Bunları hayal mi etmişti? Öyle olmasını mı ummuştu? Güzel bir rüyadan mı ibaretti? Neyin bir rüya, neyin bir mesaj olduğunu bilmesi son derece zordu. Ne zamandan beri bilinçaltı bir mesajı açık seçik görmesini engelliyordu?"

"Bazen rüyalar rüyalardan daha fazlasıdır," dedi birisi.

Thor bu sesi tanıyordu; tüyleri diken diken oldu.

Yavaş yavaş arkasına bakınca, Argon'un elinde asası, üstünde beyaz elbisesiyle orada durmuş sökmekte olan şafağa baktığını gördü. Argon Thor'a bakmadı bile.

Thor onu gördüğüne çok rahatlamıştı; tıpkı eski bir dostu görmek gibiydi.

"Argon," dedi Thor. "Lütfen, söyle bana. Gördüklerim gerçek miydi? Rüyayı diyorum. Annem beni mi bekliyor?"

"Evet ve hayır," dedi Argon.

Thor Bunun ne anlama geldiğini düşündü.

"Köyüme dönmeli miyim?" diye sordu ısrarla.

"Yanıtı biliyorsun".

Biliyordu. Bunu hissediyordu. Gitmeliydi.

"Ama şu anda beni orada bekliyor mu? Oraya nasıl gitti? Orada ne yapıyor?"

"Bazı şeyleri tek başına öğrenmelisin," dedi Argon. "Yolculuğu yapıp yapmamak senin kararın".

Birden, Argon gözden kayboluverdi. Thor etrafına bakınıp nerede olduğunu görmeye çalıştı, ama Argon gitmişti. Thor birkaç

Copyrighted material

kez suratını ovuşturup hayal görüp görmediğini düşündü.

Ama hayal görmediğine emindi. İlk önce o rüyayı görmüştü. Sonra da Argon gelmişti. Thor Bunun artık göz ardı edemeyeceği bir işaret olduğunu hissetti. Köyünü terk edip, ilk Kraliyet Sarayı'na gittiği o kaderini belirleyen günkü gibi hissetti. Evren ona bir şey söylüyordu. Köyüne geri dönmeliydi. Orada onu bir şey bekliyordu. Bir sırrın açığa çıkarılması gerekiyordu. Kader Thor'u o yüzden mi oraya, kendi köyüyle aynı yolu paylaşan o tenha köye yollamıştı? diye düşündü. Evren ta başından beri ona bir takım işaretler mi veriyordu?

Thor doğruldu, ıslak ellerini saçlarının arasında gezdirip karar verdi. Gitmeliydi. Yanıtları öğrenmeliydi. Köyü oradan at sırtında bir günlük mesafeden bile kısaydı ve Güneş batmadan gidip geri dönebilirdi. Lejyon'daki kardeşleri bir gün onsuz idare edebilirlerdi. Bu, riskli bir işti, çünkü görev başından ayrılacaktı ve Lejyon komutanları bunu öğrenecek olursa ona ceza verirlerdi. Ama o gün köyde hafif tadilat işlerinden başka yapacak bir şey de kalmamıştı. Hem savaşta da değillerdi; Thor arkadaşlarının güvende olacağına emindi.

Arkasını dönüp atına yöneldi ve Güneş daha da tepeye yükselmeden gitmeye hazırlandı.

Birden, bir ses duydu.

"Nereye gidiyorsun?"

Sesin geldiği yere bakınca, Reece'in daha iyileşmiş ve giyinmiş bir halde orada durduğunu gördü. Thor durup ona döndü.

"Reece," dedi. "İyi gözüküyorsun. Daha iyi hissettiğini gördüğüme sevindim".

"Öyleyim," dedi enerjisini geri kazanmış olan Reece. "Çok daha iyiyim. Hatta şimdi ban ayardım eden kızı ziyaret edeceğim".

Thor gülümsedi.

"Hiç vakit kaybetmiyorsun, değil mi?" dedi Thor şafağa bakarak. "İyi yapıyorsun".

Thor onun cesaretini takdir etmişti. Bunun zor olduğunu biliyordu.

Reece çekingen bir ifadeyle gülümsedi.

"Ya sen?" dedi Thor'un atına bakarak. "Bir yere gidiyor gibisin".

Thor hafifçe öksürdü ve ne kadarını söylemesi gerektiğini düşündü. Reece'e herkesten fazla güvenebileceğinden, ona

Copyrighted material

söylemeye karar verdi.

“Bir rüya gördüm,” dedi Thor. “Bir işaret gibiydi. Köyüme gitmem gerek. İkinci Güneş batmadan geri döneceğim. Beni idare eder misin?”

Reece ciddiyetle evet der gibi başını salladı.

“Kaderler sana ne diyorsa onu yap,” dedi.

Reece öne çıkıp Thor’un kolunu sıkıca tutu.

“Dün hayatımı kurtardın. Bunu asla unutmayacağım”.

Birbirlerinin kolunu sıkarken, Thor Reece’in gerçekten de kardeşi olduğunu eskisinden de fazla hissetti; hayatında tanıdığı herkesten daha yakındı. Köyüne, ondan nefret eden üç ağabeyiyle birlikte büyüdüğü yere geri döneceğini düşününce, Reece’in tahmin bile edemeyeceği kadar minnettar hissetti.

Copyrighted material

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Luanda kol ve ayak bilekleri demir prangaların arasında, McCloud zindanındaki taş bir duvara zincirlenmişti. Bedeni yorgunluktan, korkudan ve açlıktan titriyordu. Kendisi gibi soylu bir prensesin, MacGil çocuklarının ilk dünyaya gelen kızının kendisini nasıl o durumda bulduğunu, nasıl öyle alçaldığını düşünüyordu. Bunları aklı almıyordu. Daha aylar önce, hayatın çok mutlu geçeceğini düşünmüştü. Bir McCloud prensiyle evleneceğini, McCloud krallığının kraliçesi olacağını hayal etmişti. Ama o anda kendi sarayında bir mahkûmdu ve sıradan bir suçlu muamelesi görüyordu. Daha da kötü bir muamele görüyordu.

Büyük McCloud kötü yürekli bir yaratıktı, insanoğlunun en alçak örneğiydi. Hayatında hiç o kadar kaba, alçak ve vahşi bir adamla karşılaşmamıştı. Adam etrafındaki herkesi ve her şeyi kırıp geçiriyordu; şansını deneyip başarısız olduğu ve kendisini zindanda bulduğu halde, kendi şehrinde onu öldürmeye çalıştığından, o zavallı kızı saldırıdan kurtarmaya gayret ettiğinden pişman değildi. Bronson'ın onu uyardığı gibi, onu öldürebileceğini düşünmesi bir hata olmuştu. Olanları düşününce, aptalca da olduğunu fark etti. Yine de, pişman değildi.

Luanda gözlerini yumdu ve gözlerinin önüne Bronson'ın babası tarafından nasıl saldırıya uğradığına, onun hayatını kurtarmak için elini kaybedişini izlediğine dair o korkunç manzaralar geçti. İçini büyük bir suçluluk hissi kapladı. Bronson'ı her zamankinden çok seviyor, babasına en sonunda karşı geldiği için hayranlık duyuyor ve fedakârlığını onun asal bilemeyeceği kadar takdir ediyordu. Ayrıca, babası için de hiç olmadığı kadar müthiş bir tiksinti hissediyordu.

O zindan kurtulmalı ve infaz edilecek olan Bronson'ı babası tarafından öldürülmeden kurtarması gerekiyordu. Onları o şehirden, McCloud bölgesinden çıkarıp bir şekilde Yüksek Topraklara, MacGil tarafının güvenli kollarına götürmeliydi. Babasının sarayına dönmeli ve onu geri alacaklarını ummalıydı.

Ama o sırada, bunları yapması imkânsız gibiydi. Bronson çoktan ölmüş olabilirdi; prangalanmış bir halde orada dururken, gardiyanların kaçması da mümkün değilmiş gibi gözüküyordu. Hatta aklından daha da acil meseleler geçiyordu: ona gece boyunca işkence yapmış olan o iki pislik gardiyanı. Adamlardan biri

Copyrighted material

“Tam olarak ne tür zevkler?” dedi adamlardan biri; adam ona o kadar yaklaştı ki, boğazına bir bıçak tutarken Luanda leş gibi nefesini hissetti.

“Bugüne dek hiçbir kadının yaşatmadığı zevkler,” dedi ikna edici bir ses tonuyla konuşmak için elinden geleni yaparak.

“Bundan etkilenmedim,” dedi diğer adam. “Tüm hayatım kerhanelerde geçti. Sıradan bir fahişenin yapamayacağı bir şey mi gösterebileceğini sanıyorsun?”

İki adam yine kahkahalara boğuldular; biri metal bir çubuk aldı ve ucu turuncu bir parıltı saçana dek kızgın ateşe tutu.

“Hem sana işkence etmeyi tercih ederim,” dedi adam ona dönerek. “Bundan çok daha büyük bir keyif alıyorum. Kral bize seninle dilediğimizi yapabileceğimizi söyledi. Bunu kesinlikle yapacağız!”

Kızgın demir çubuk suratına yaklaşırken, Gwen’in gözleri irileşti; demir o kadar kızgındı ki, bir adım öteden bile terlemesine neden oluyordu. Adamın suratındaki nahoş gülümsemeyi görünce, bir saniye sonra suratında sonsuza dek bir iz kalacağını anladı.

“Bekleyin!” diye bağırdı. “Size sadece zevk vermeyi teklif etmiyorum! Para da vereceğim! Unutmuş olabilirsiniz, ama ben bir kralın kızıyım! Size aklınızın alamayacağı kadar çok para vereceğim! Kesinlikle bir McCloud verebileceğin çok daha fazla olacak!”

Gardiyanlar ilk kez meraklanıp durdular.

“Tam olarak ne kadar?” dedi adam.

“Taşıyamayacağınız kadar. Variller dolusu. Dilerseniz, bir ev dolusu”.

“Bunu nasıl yapacaksın peki?” dedi diğer adam öne çıkarak.

“Babama haber yollayacağım. Bana istediğim miktarı yollar. Düğünümüzü görmemiş miydiniz? Üstümdeki mücevherleri görmediniz mi?”

Gardiyanlar tereddütle birbirlerine baktılar.

“Baban öldü,” dedi adamlardan biri.

“Ama sarayı ayakta,” dedi Luanda hiç vakit kaybetmeden. “Annem hala hayatta. Kardeşlerim de öyle. Bir mektup yazabilirsem, size dilediğiniz serveti yollarlar”.

Adamlardan biri ona birazda ha yaklaştı ve elindeki bıçağı boğazına biraz daha dayadı.

Copyrighted material

“Neden seni öldürüp mektubu senin adına yazmıyoruz ve serveti almıyoruz?” dedi ağır ağır.

“Çünkü yazımı taklit edemezsiniz,” dedi Luanda daha da hızlı düşünerek. “Benim yazım olmazsa, buna asla inanmazlar! Bu durumda, elinize hiç bir şey geçmez! Eminim ki ölmemdense, tüm o altınlara sahip olmanız daha değerli!”

Adamlar birbirlerine bakıp tartışmaya koyuldular.

“Mektubu sana zorla yazdırıp neden seni öldüremiyoruz? Böylece, hem altınları alırız, hem de sana işkence edip öldürebiliriz!”

Luanda dehşet içinde onlara baktı. Derhal bir şeyler düşünmeye çalıştı ve bir çözüm buldu.

“Ne isterseniz yapacağım,” dedi. “Kendimi merhametinize teslim edeceğim. Ama ellerim prangalıyken yazamam. Zincirlerimi çözüp bana tüylü bir kalem ve parşömen getirin. Sonra, bana ne yapacağınıza karar verirsiniz”.

İki adam birbirlerine baktılar; sonra, biri diğerine başını sallayıp dudaklarını yaladı.

“Düşündüğümden de aptalmışsın,” dedi biri birkaç adım arkasına gelerek ve taş duvara bağlı prangalarını bir anahtarla açarak.

“Çünkü şimdi mektubunu alacağız, sonra seni tekrar prangalayıp bütün gece tecavüz edeceğim ve işkence edeceğim!”

İki adam kahkahalara boğuldu.

Adam ikinci prangasını da açar açmaz, Luanda harekete geçti. Her pranga üç adımlık demir zincirle duvara bağlıydı; bir pranga bileklerindeydi, diğeriyse duvardaydı. Gardiyan duvardaki açarken ve kol bileği hala prangalıyken ve zincire bağlıyken, Luanda tek bir şansı olduğunu biliyordu.

Hala prangalı olan bileğinin çevirip döndü ve ağır demir zinciri havaya savurdu; sonra da var gücüyle kayıtsızca yanına yaklaşan adamın suratına indirdi.

Onu hafife almışlardı. O tür bir güce sahip olduğunu, bunu nasıl kullanabileceğini bildiğini, bir kralın kızının bilgisine ve kurnazlığına sahip olduğunu, hayatı boyunca Kral’ın en iyi savaşçıları tarafından eğitildiğini beklemiyorlardı.

Bu, adamların son hatası oldu.

Luanda sahip olduğu tüm becerileri, içinde kalan cesaretin her zerresini kullanıp zinciri savurdu ve gardiyanın suratına indirdi.

Copyrighted material

Adamın suratına indirmek için nişan aldı ve hedefi yerini buldu.

Ucunda ağır demir pranga olan zincir uçarak doğrudan gardiyanın burnunun üstüne indi. Kusursuz bir hamleydi; Luanda zinciri sert bir biçimde indirip adamın burnunun ucunu hedef almıştı; adam bu darbeyle birlikte acı içinde bağırarak birkaç adım geriledi ve yere yığıldı. Elindeki kızgın demiri bırakıp ellerini suratına götürdü.

Luanda hiç tereddüt etmeden diğer elini savurdu ve sırtına ona dönüp arkadaşına bakmak gibi bir hata yapan diğer gardiyanın boğazına indirdi. Zincir düzgünce adamın boğazına sarıldı; Luanda derhal diğer eliyle zincirin diğer ucunu kavrayıp sıkılaştırdı.

Adam çılgınlar gibi debelendi; adam direnirken Luanda var gücüyle onu tuttu ve zinciri daha da sıktı. Kurtulmak için elinden geleni yaptı, ama Luanda var gücüyle onu boğmaya devam etti. Adam elini kaldırıp tekrar tekrar zinciri boğazından çekmeye çalıştı, ama Luanda'nın elleri çok güçlüydü. Hayatı buna bağlıymış gibi zinciri sıkıyordu. Bağlıydı da.

Diğer adam ağır ağır yerde kendine geldi, yavaşça elleriyle dizlerinin ütünde doğruldu; Luanda diğer adam yanına gelmeden, önündeki adamı boğup öldürebileceğini umdu ve dua etti.

Adam çığlık atarken, boğulurken, debelenirken ve vahşi bir hayvan gibi çırpınırken, Luanda boğazını daha da sıktı. Bir noktada, adam geriye uzanıp Luanda'nın karnına bir dirsek bile attı.

Canı yandı, ama adamı bırakmadı ve onu boğmaya devam etti. Kaybedeceği çok şey vardı.

Diğer adam nihayet ayağa kalktı, uzanıp kızgın demir çubuğu aldı ve ona saldırdı. Luanda'nın yeteri kadar vakti yoktu. Diğer adam hala canlıydı, ellerinin altında kıvranıyordu. Bir türlü ölmüyordu.

Onu bırakıp kendini koruyamazdı. Bir strateji bulabilmek için kafa patlattı.

Diğer adam elindeki kızgın demirle ona saldırırken, Luanda son saniyeye kadar bekledi, sonra yana çekilip sürünerek önünden kaçtı; boğduğu diğer adamı önüne çekti ve onu canlı bir kalkan olarak kullandı.

Bu strateji işe yaradı. Adam Luanda yerine arkadaşını deldi, Luanda onu boğmaya devam ederken kızgın demiri çığlıklar atan arkadaşının ta kalbine kadar soktu.

Copyrighted material

Diğer adam afallamış bir halde, arkadaşının cesedine bakarak orada kalakaldı.

Luanda hiç vakit kaybetmedi. Cesedi bıraktı ve aynı anda hızla arkasına dönerek kolunu havaya kaldırdı; sonra, diğer saldırganın suratına demir prangayı ikinci kez indirdi. Bir kez daha hedefi yerini buldu; bu sefer, adamın burnunu kırdı, sırt üstü yere serdi ve acı içinde, inler halde bıraktı.

İşini şansa bırakmadı. Uzanıp demir çubuğu ölü adamın göğsünden çıkardı; sonra da elini havaya kaldırdı, eğildi ve diğer adamın göğsüne sapladı.

Adam çığlıklar arasında, ağzından kanlar saça saça, olanlara inanamıyormuş gibi irileşmiş gözleriyle tavana bakarak doğruldu.

Birkaç saniye sonra, kaskatı kesildi ve yere yığılıp öldü.

Luanda dizlerinin üstüne çöktü, adamın kemerini yokladı, anahtarı buldu ve önce ayak sonra da kol bileklerindeki prangaları açtı. Hayatında hiç olmadığı kadar tutulan, prangaların değdiği yerlerde koyu renkli çürükler kalan bileklerini ovuşturdu.

Kanlar içinde berbat bir biçimde ölen iki gardiyanına baktı. İçi öfkeyle dolarak, her ikisine de tükürdü.

Eğilip adamlardan birinin hançerini aldı. Her nereye gidecekse, buna ihtiyacı olacaktı. Oradan kocası olmadan gitmesi mümkün değildi. Hayatı pahasına da olsa, onu özgür bırakacaktı.

Copyrighted material

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Thor tek başına çorak çölde ilerliyor, Güneş yükselirken atını dörtnala batıya sürüyordu; kalbi muazzam bir beklenti hissiyle dolup kabarmıştı. Saatlerdir yol almış, kardeşlerini geride bıraktığı için suçluluk da hissetmişti, ama eskisinden de çok önemli bir yolculuğa çıktığını, kaderine doğru ilerlediğini hissediyordu. Gördüğü rüyadan ve Argon'la karşılaşmasından sonra, köyünde onu büyük bir sırrın beklediğini hissediyordu; atının sırtında ilerlerken, bedeninde bir ürperti hissetti ve büyük bir keşifte bulunacağını düşündü.

Thor aynı zamanda dehşete de kapılmış durumdaydı. Kaderini belirleyen o gün, tartıştıktan sonra babasını bir daha hiç görmemiş, köyüne asla geri dönmemişti. Babası onun hakkında ne düşünüyordur diye merak etti. Vicdan azabı mı çekiyor olacaktı? Thor'a o kadar sert davrandığı için pişmanlık mı duyuyordu? Ağabeylerini kayırdığı için pişmanlık duyuyor muydu? Thor'un orada olmasını özlüyor muydu? Thor geri döndüğünde ondan özür dileyecek miydi? Kalmasını isteyecek miydi? Tüm zorluklara rağmen, Thor'un dönüştüğü savaşçıyı, başarılarını görünce onunla gurur duyacak mıydı?

Yoksa eskisi gibi nefret dolu ve kin tutan babası mı olacaktı? Onunla her daim rekabet eden, ağabeylerini her zaman kayıran kişi mi olacaktı? Thor'un kişiliğini, olumlu yönlerini, ona has becerilerini kabullenmeyi reddeden kişi mi olacaktı? Her fırsatta Thor'u engellemeye çalışan kişi mi olacaktı? Her zaman bildiği baba böyle birisiydi. Nefret ettiği baba öyleydi.

Thor birçok kere onu sevmeye, onunla yakınlaşmaya çalışmıştı, ama babası sürekli olarak onu kendinden uzaklaştırmış, aralarına engeller koymanın yollarını aramıştı. Nihayet, Thor pes etmişti.

Thor bunları düşünürken, yokluğunun babasını muhtemelen pek değiştirmediğini, hatta hiç değiştirmemiş olabileceği sonucuna vardı. Büyük bir ihtimalle, eskisi gibi kindar, inatçı ve hain bir adamdı. Muhtemelen, Thor'u bir daha gördüğüne Mutlu da olmayacaktı. Onu her zamanki gibi üç ağabeyiyle kıyaslayacak, daha uzun boylarının ve daha iri bendelerini ondan üstün

Copyrighted material

olduklarına kanıt olarak görecekti. Babası öyleydi ve hiçbir şey bunu değiştiremezdi. Thor'un sevgisi bile.

Babası kendi kişiliğinin kurbanıydı. Ama bu bir mazeret değildi: babasının en azından Thor'a iyi davranmak için kendi kişiliğini aşacak kadar güçlü olmuş olması gerekirdi. Thor bir noktada babasını kişiliği yüzünden ancak belirli oradan affedebileceğini fark etti. Belir bir noktadan sonra, babasının kişisel sorumluluklar üstlenmesi gerekiyordu.

Çorak bölgeden daha düzgün yollara ve yeşil ovalara çıkarken, bir zamanlar yuvası olarak bildiği yere doğru yaklaşırken Thor atını daha da sert tekmeledi. Oraya, o tanıdık yola geri dönmek ve köyüne doğru gitmek tuhaf bir histi; bu sefer, köyündeki tüm savaşçıların, yetişkin adamların atlarından çok daha üstün olan kendi atıyla oraya gidiyordu. Üstün silahlarını ve kendi zırhını, en çok da Lejyon armasını taşıması da muhteşemdi. Göğsündeki güneşin altıdan parıldayan ufak ve siyah renkli şahin iğnesi, Thor'un takmaktan en gurur duyduğu şeydi. Bir yanı oraya zaferler kazanmış bir kahraman, çocukken ayrılıp bir erkek olarak döndüğünü hissediyordu. Babasının dengiydi. Ama tabii, babası bunu asla kabul etmeyecekti.

Thor tanıdık yollara saptı ve orada olduğuna hayret etti. Oradan ayrıldığı gün, hiçbir koşulda geri dönmeyeceğini düşünmüştü. Orada yaşadığı zamanlarda, ayrılabileceğine Orada olma deneyiminin tamamı gerçeküstüydü.

Thor ufak köyüne giden geniş ve açık yola saptı; orayı avucu gibi hatırlıyordu. Karşısındaki kasabayı incelerken, hiçbir şeyin değişmediğine şaşırdı. Kazanlarının üstüne eğilmiş akşam yemeklerini pişiren yaşlı kadınlar oradaydı. Etrafta koşuşturan köpekler, tavuklar ve koyunlar... Sanki kimse yerinden kıpırdamamıştı. Suratları, aynı yaşlı kadınları, aynı yaşlı adamları, aynı çocukları tanımıştı; herkes aynı günlük işlerine devam ediyordu. Sanki orada olmadığı aylar boyunca, dünyada bu insanlar için hiçbir şey değişmemişti. Bunu düşünmek bile zordu. Çünkü kendisi çok fazla ve çok hızlı değişmişti.

Thor oradan ayrıldığından beri o kadar çok yere gitmiş, o kadar çok yeni deneyim edinmişti ki, bakış açısı değişmişti: Eskiden gözüne kocaman ve önemli gelen köyü artık ona ufak ve tuhaf gözüküyordu. Hatta önemsiz gözüküyordu. Eskiden orayı

Copyrighted material

önemsediğine bile inanamıyordu. Eskiden tanıdık ve rahatlatıcı olan o yer artık boğucuydu.

Thor dünyanın ne kadar büyük olduğunu artık takdir ediyordu ve en nihayet kendi köyünü olduğu gibi görebiliyordu: Orası Kraliyet Sarayı'nın etrafındaki önemsiz bir çiftçilik alanıydı. Oradan geçerken, boğuluyormuş gibi hissetti; içinden derhal gitmek geldi ve bütün öğleden sonra boyunca orada kalmayı hayal bile edemedi.

Thor ayrıca orada oluşundan dolayı öfke hissediyor, hatta intikam almak istiyordu. O köyde her zaman babasının en genç, en zayıf ve en az hırsa sahip çocuğu olarak tanınmıştı; en az sevilen ve istenen, köyde kalıp koyunlara bakması gereken kişi olarak biliniyordu. Oradaki kimse tarafından bir kere bile ciddiye alınmamıştı. Kimse de oradan ayrılmasını beklememişti. Orada olmak onu ufak, kendisinden daha az iyi özelliğe sahip birisi gibi hissettiriyordu. Kraliyet Sarayı'nda olmanın, Lejyon'un ona hissettirdiğinin tam tersiydi. Artık oraya yeni bir bakış açısıyla bakabildiğinden, derin bir nefret beslediğini hissetti.

Atını yavaşlatıp köylülerin meraklı bakışları altında ana yola çıktı. Ona baktıklarını hissedebiliyordu, ama kimseyle konuşmak için durmadı ve kimseyle göz göze gelmedi. Bunları yapmak yerine, köyün ortasından gururla geçti ve yerini o çok iyi hatırladığı evinin sokağına saptı. Rüyalarında gördüğü ev. Kâbuslarında da.

Thor kendisini eski evinin kapısının önünde buldu; atından indi, mahmuzları çın çın öterken atını bağladı ve belindeki silahları tıngırdarken kapıya yöneldi. Thor evinin kapısının ardına kadar açık olduğunu fark etti; bunu görmek ürkütücüydü. Kapıyı öyle görünce, rüyasının her ayrıntısını hatırladı. Bedenine müthiş bir sıcaklığın dolduğunu hissetti; bu durum ona çok önemli bir şey olacağını haber veriyordu.

Thor demir kapı tomağına uzandı, ama tam o sırada evin arka tarafından tangır tungur sesler geldiğini duydu ve bu sesin en olduğunu anladı: Babası demir ocağında bir şey yapıyor, muhtemelen sık sık yaptığı gibi atlardan birinin nallarını tamir ediyordu. Ses düzenli aralıklar geliyordu ve kesinlikle babasının işçiliğine aitti.

Thor dönüp evin arka tarafına yürüdü ve babasını tekrar göreceği için cesaretini topladı. Kalbi gümbür gümbür atıyordu.

Copyrighted material

Savaştığı zamanlardan bile daha gergin hissediyordu. Bir yanı onu görmek, onunla gurur duyup duymadığını görmek için can atıyor, bunların olacağını ummaktan kendisini alıkoyamıyordu; ama diğer yanı onu göreceği için dehşet içindeydi ve en kötü ihtimalleri düşünüp korkuyordu.

Thor köşeyi döndü ve onu gördü: babası oradaydı. Demir ocağının üstüne eğilmişti, Thor'un oradan ayrıldığı günkü giysilerini giymişti ve dünyanın en önemli işiymiş gibi bir at nalını tamir ediyordu. Thor endişeden buz kesmiş bir halde babasına bakarak, son karşılaşmalarını düşünerek kalakaldı. Babasının onu görünce ne tepki vereceğini düşünürken, kalbi hızla atmaya başladı.

Thor sabırla, babasının işini bölmek istemeyerek orada bekledi. Bir parçası onu ne aradığından gerçekten de emin değildi. Oraya girmesi bir hata mı olmuştu? Rüyasını dikkate alarak aptallık mı etmişti?

En sonunda, babası bir mola verdi. Elindeki örsü bırakıp öne eğildi ve elinin tersiyle alnında biriken terleri sildi. Sonra, arkasına döndü ve bunu yapar yapmaz donakaldı. Thor'u görünce irkildi ve gözleri şok içinde irileşti.

Thor bir an için umutla ve beklentiyle doldu. Bu sefer her şey farklı mı olacaktı? Bir yanı öyle olmasını umuyordu. Belki her şeye baştan başlayabilirlerdi.

Ama babasına bakarken, surat ifadesinin değiştiğini ve kaşlarını derin derin çattığını gördü.

Bu asık surat ifadesi Thor'a bilmesi gereken her şeyi anlattı. Babası pişman değildi. Onu affetmemişti. Her şeye yeniden başlamayı istemiyordu. Eski babasıydı.

"Bakın kimler sürünerek geri dönmüş?" dedi babası pis bir ifadeyle Thor'u bir böcekmiş gibi tepeden tırnağa süzerek. "Üstüne de gösterişli zırhlar geçişmişsin ha? Beni etkileyebileceğini mi sandın?"

Thor içinin titremeye başladığını hissetti. Babasının ne kadar zalim ve kırıcı olabileceğini unutmuştu; bu şekilde karşılaşmayı istememişti.

"Eh, beni *etkilemiyor*," dedi babası. "Hem de hiç. Buradan gittiğin gün benim için öldün. Ne cüretle geri geliyorsun?"

Thor babasının sert sözleri yüzünden nefesinin kesildiğini hissetti. Hayatındaki yeni baba figürlerinin, MacGil'in,

Copyrighted material

Kendrick'in ve Erec'in ona kıyasla ne kadar iyi yürekli olduklarını fark etti. Hiçbiri akrabası değildi, ama hepsi Thor'a çok daha iyi davranmıştı. En sonunda, özellikle de diğer babalara kıyasla babasının ne kadar gaddar ve ufak bir adam olduğunu ve onun oğlu olarak ne kadar şanssız olduğunu fark etti. Bu da Thor'a tuhaf geldi, çünkü hayatının büyük bir bölümünde babasını idolleştirmiş, onun dünyanın en büyük ve önemli adamı olduğunu düşünmüştü. Ama artık orada yaşamıyordu, diğerleriyle tanışmıştı; böylece, bu düşüncesinin sadece bir yanılsama olduğunu fark etti.

İçine yepyeni bir his çökmüştü: babası artık onun gözünde bir hiçti. Tekrar karşılaşmaktan hiç hoşnut olmadığı uzak bir akraba gibiydi.

"Sana geri gelmedim, baba," dedi Thor buz gibi bir sesle ve sakin bir tavırla; içi titriyordu, ama her zamanki gibi saygılıydı. "Buraya kalıcı olarak geri dönmedim".

"Ne için geldin o zaman?" dedi babası ters ters. "Burada bir şey mi unuttun? Ağabeylerine bir haber vermek için mi geldin? Kötü bir haber olmasa iyi olur. Onlar senin asla olamayacağın kadar muhteşem adamlar".

Thor sükûnetini korumaya ve cesur kalmaya çalıştı. Her zamanki gibi, babasının etrafında gergindi ve önceki kadar net düşünemiyordu. Ona karşı çıkmayı her zaman zor bulmuştu, bir olay anında kendisini ifade etmekte zorlanmıştı. Ama bu sefer her şeyi farklı gitmesi için kararlıydı.

"Hayır, sevgili oğullarına bir haber vermeye gelmedim," dedi Thor. Bu sözleri söylemek ona iyi gelmişti; sesinde babasıyla konuşurken hiç hissetmediği yeni bir güç duydu. Bağımsız, tek başına olabilecek birisinin gücüydü.

Babası da bunu hissetmiş olmalıydı, çünkü asabi bir tavırla ayağa kalktı, sırtını Thor'a döndü ve Thor orada değilmiş gibi aletleriyle oynamaya başladı.

"Ne için geldin o zaman?" dedi aksi bir sesle Thor'a bakmadan. "Çünkü seni affetmemi istemek için geldiysen, bu olmayacak. Buradan gittiğin gün, babanı kaybettin. Affedilecek bir şey değil. Lejyon'a zorla girdiğini duydum. Bunun seni bir erkek mi yaptığını sanıyorsun? Pozisyonunu hileyle elde ettin. Şansın yaver gitti. Bunu hak etmedin. Kendini bir savaşçı sanıyor

Copyrighted material

olabilirsin. Ama sen bir hiçsin. Anlıyor musun?" dedi babası suratı kıpkırmızı kesilerek ve Thor'a öfkeyle bakarak.

Thor istifini bozmadı, içinin öfkeyle dolduğunu hissetti. Bu karşılaşmanın çok daha farklı olacağını düşünmüştü. Babasına bazı sorular sormayı planlayarak oraya gitmişti, ama o anda tüm o sorular aklından uçup gitmişti. Bunlar yerine aklına başka bir soru geldi.

"Benden neden nefret ediyorsun?" diye sordu sakince; bu soruyu soracak cesareti bulduğuna şaştı.

Babası durdu ve onu tanıdığında beri ilk kez ne diyeceğini bilemedi. Gözlerini kısarak Thor'a baktı.

"Ne biçim bir soru bu?" dedi. "Senden nefret ettiğimi de kim söyledi? Size Lejyon'da bunları mı öğretiyorlar? Senden nefret etmiyorum. Dediğim gibi, artık benim için bir hiçsin".

"Ama beni sevmiyorsun," dedi Thor ısrarla.

"Neden seveyim ki?" dedi babası ters ters. "Sevgimi hak etmek için ne yaptın ki?"

"Ben oğlunum," dedi Thor. "Yeterli değil mi?"

Babası uzun uzun, dikkatle ona baktı, ama en sonunda başını çevirdi. Babası bunu yapmadan önce, Thor daha önceden hiç görmediği farklı bir ifade görür gibi oldu. Kafa karışıklığı ifadesiydi.

"Oğullar sırf oğul olduklarını için sevilmeyi hak etmezler," dedi babası. "Bunu hak etmeleri gerekir. Bu dünyadaki her şeyin hak edilmesi gerekir".

"Öyle mi?" dedi Thor ters bir ifadeyle konuyu değiştirmeyerek. Geçmişte, her zaman babasıyla yaptığı tartışmalarda, onun bir konuşmayı bir anda kesmesine, son sözü söylemesine ve onu kesinlikle dinlemeyişine razı gelirdi. Ama bu sefer öyle yapmayacaktı. "Peki, bir oğul babasının sevgisini kazanmak için tam olarak ne yapmalı?"

Babasının suratı o kadar kıpkırmızı kesildi ki öfkeden patlamak üzereydi; Söyleyecek bir şey bulamamış, sabrı taşmıştı. Thor'a dönüp üstüne yürüdü, daha önceden pek çok kez yaptığı gibi nasırlı ve güçlü elleriyle Thor'u omuzlarından tutu.

"Burada ne işin var?" diye bağırdı Thor'un suratına. "Benden ne istiyorsun?"

Thor babasının öfkesinin ellerinden omuzlarına yayıldığını hissedebiliyordu.

Copyrighted material

Ama Thor'un omuzları oradan ayrıldığı zamankinden daha iri ve genişti; elleri ve kolları da eski haline kıyasla çok çok daha güçlü ve kuvvetliydi. Babası hep Thor'u omuzlarından tutup sallayarak, öfkesini ona bulaştırarak bir tartışmayı sonlandırabileceğini düşünürdü, ama artık öyle olmayacaktı. Babasının elleri omuzlarını kavrar kavramaz, Thor ellerini kaldırıp babasının ellerinin arasına koydu ve itti; sonra, bunu yaptığı anda ellerinin dibiyle babasını göğsünden beş adım kadar geriye itti ve dengesini yitirmesine ve neredeyse yere düşmesine neden oldu.

Babası şok içinde onun kim olduğunu düşünürmüş gibi Thor'a baktı. Bir yılan onu ısırmış gibi bakıyordu. Suratı öfkeden hala kıpkırmızıydı, ama bu sefer istifini bozmadı ve güvenli bir mesafede durup Thor'a yaklaşmaya cesaret edemedi. Bu da Thor'un hayatında ilk kez gördüğü bir şeydi.

"Sakın bana bir daha elini sürme," dedi Thor sakince ve kararlı bir tavırla. "bu, bir uyarı değil".

Thor samimiydi. İçindeki bir şey bu davranışlara artık tahammül etmeyecekti; içindeki o his babası ona bir daha el sürerse, tepkisini kontrol edemeyeceği konusunda onu uyarıyordu. Aralarında sözsüz bir konuşma geçer gibi oldu ve babası onu anladı. Orada dikildi ve bir daha bir şey yapmayacağını Thor'un anlayabileceği kadar omuzlarını azıcık sarkıttı.

"Buraya beni taciz etmeye mi geldin o zaman?" diye sordu babası; o anda, sesi yıkılmış ve yaşlı çıktı.

"Hayır," dedi Thor en sonunda esas meseleyi hatırlayarak. "Buraya sorularıma yanıt bulmak için geldim. Sadece senin verebileceğin yanıtları".

Babası dikkatle ona bakmaya devam edince, Thor içine derin bir nefes çekti.

"Annem kimdi?" diye sordu Thor. "*Gerçek* annem".

"Annen mi?" dedi babası boş bulunarak. "Neden bunu bilmek istiyorsun ki?"

"Neden bilmek *istemeyeyim*?" dedi Thor.

Babası bakışlarını yere çevirdi ve surat ifadesi yumuşadı.

"Annen seni dünyaya getirirken ödü. Bunu sana zaten söylemiştim".

Ama babası bunları söylerken, Thor'un gözlerinin içine bakmadı ve Thor onun doğruyu söylemediğini hissetti. Thor artık

Copyrighted material

Thor öfkeyle titreyerek ona bakarken, babasının ne dediğini anlamaya çalıştı.

Bu sözler, bir zamanlar babası olduğunu düşündüğü adamın sözlerini idrak ederken, kalbi göğsünde gümbür gümbür atıyordu. Dünyanın dört bir yanında sallandığını hissetti. Birden, her şey mantıklı halle geldi. Hayatında ilk kez, her şey daha mantıklıydı.

Bu adam babası değildi.

"Kim o zaman?" diye sordu.

"Gerçekten de bilmiyorum," dedi adam. "Onunla hiç karşılaşmadım. Annenle de sadece bir kere karşılaştım. Çok kısa bir sure. Seni bir bebekken kollarıma bıraktı. O sırada, dağın tepesinde sürüyü otlatıyordunı. Birden, seninle birlikte annen belirdi. Seni benim büyüteceğim, muhteşem bir kaderin olduğunu ve sana bakan kişi olmam gerektiğini söyledi. Hayatımda gördüğüm en güzel ve güçlü kadındı. Bu dünyaya ait değildi. Onu görünce dizlerimin bağı çözüldü. Benden istediği her şeyi yapabilirdim. Seni kollarıma aldım. Sonra, gözden kayboldu.

"Sen kollarımda, dağın başında kalakaldım; annen gider gitmez seni neden aldığımı düşündüm. Annen gittikten sonra, zihnim berraklaştı. Ama bana kalmıştın".

Bu sözleri duymak, Thor'u çok incitti, ama bir yandan da hayatında her şey yerine oturmuştu.

Ama tüm bunlar yine de gerçek babasının kim olduğunu açıklamıyordu. Ya da neden bu adamın onu yetiştirmesi için seçildiğini.

"Annen gitmeden önce, bana tek bir emir verdi. Onun hakkında gerçekleri öğrendiğin gün, sana bir şey vermemi istedi".

Adam dönüp ufak avludaki bir barakaya gitti; Thor da peşinden içeri girdi.

Adam ahşap zemine eğildi, iri eliyle üstündeki tozları temizledi ve gizli bir bölmeyi ortaya çıkardı. Tozlara üfleyince bir kapı mandalı belirdi; bunu döndürüp var gücüyle çekti. Bir adım kalınlığındaki mandalı ağır ağır kaldırdı ve bölmeden içeri sıkışıp kalmış durgun havayla birlikte ufak bir toz bulutu çıktı. Senelerdir açılmamış gibiydi.

Kolunu dirseğine kadar bölmeye soktu, bir şeyler aradı, sonra bir şeyi tutup yukarı çekti. Thor karşısına çömeldi; adamın elinde tozla kaplı ufak deri bir kese vardı. Buna üfleyip Thor'a uzattı.

Copyrighted material

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Reece Selese'yi görmek için Sulpa isimli ufak köyde yürürken, kalbi çılgınlar gibi atıyordu. Terli ellerini yine pantolonuna sildi ve uzun süredir hiç o kadar gergin olmadığını fark etti. Sabahın büyük bir bölümünde onu görmekten kaçınmış, kasaba kapısını onarmaları için kardeşlerine yardım etmişti. İlk Güneş tepeye yükselirken, kendisini zincirleme ilerleyen hatta kaybetmiş, iri iri taş parçalarını yanındakilere geçirmiş, sonra da kardeşlerinin bunları duvara harçla yapıştırmasına yardım etmişti. İkinci güneç de tepeye yükseldiğinde, duvar çabaları sayesinde neredeyse dört adım yüksekliğine erişmişti; en sonunda hep birlikte mola verdiklerinde, vaktin geldiğini fark etti. Bunu daha fazla erteleyemezdi. Çalıştığı sürece boyunca Selese aklından çıkmamıştı ve artık korkusuyla yüzleşmeliydi.

Reece nihayet gruptan ayrıldı ve köyün tozlu sokaklarında ilerlerken ve onun kulübesine yaklaşırken elleri ter içinde kaldı. Selese işini ustaca yapmıştı; omzundaki yara artık acımıyordu ve hiç zehirlenmemiş gibi hissediyordu. Ama ona yaklaşmak için bir mazeret bulmalıydı ve belki de bunu kullanabilirdi. Ne de olsa, kontrole geldiğini söyleyebilirdi. İşler umduğu gibi gitmezse de gitmek için bir bahanesi olurdu.

Reece içine derin bir nefes çekip adımlarını hızlandırdı ve daha da kararlı davranmaya çalıştı. Korkacak bir şey olmaması gerektiğini biliyordu. NE de olsa, kendisi bir prensti, bir Kral'ın oğluydu ve Selese Halka'nın eteklerindeki ücra bir köyde sıradan bir kızdı. Onu bu yaklaşımından heyecan duymalıydı. Ama Reece sayıklarken bile onun bakışlarında bir şey sezmişti. İradeli bir kızdı. Asildi. Gururluydu. Bağımsızdı. Dolayısıyla, bir yanı onun nasıl tepki vereceğini merak ediyordu.

Reece kapının önünde durdu ve tereddütle bekledi. İçine derin derin nefes çekti ve terlediğini hissedince yine ellerini sildi. Orada dururken kalbi gümbür gümbür atıyordu ve bir yanı bu işi yapmak istemiyordu. Ama bunu yapmadığı takdirde, başka bir şey düşünemeyeceğini de biliyordu.

Reece kendini hazırladı ve elini uzatıp kapı tokmağını kapıya vurdu. Sokaktan geçen birkaç kişi dönüp ona baktılar; Reece özellikle demir kol fazla Yüksek ses çıkarınca utandı.

Copyrighted material

Orada durdu, olduğu yerde kıpırdandı ve öylece beklerken ne yapacağını bilemedi. Tam Selese'nin evde olmadığına karar verdiğinde, dönüp gideceğinde birden kapı açılıverdi.

Reece'in boğazı kurudu. Selese gururlu, kendinden emin bir ifadeyle orada durmuş ona bakıyor, mavi gözleri ikinci güneşin ışıltısı altında parıldıyordu. Reece nefesinin kesildiğini hissetti. Selese hatırladığından da güzeldi. Siyah saçları suratının iki yanından sarkıyor, suratını çevreliyordu ve elmacık kemikleri çıkık, çenesi gururlu bir tavırla havaya kalktı; soylu bir çevreden birisini andırıyordu. Reece onun gibi bir kızın orada, o mütevazı köyde ne işi olduğunu anlayamıyordu. Selese orası için çok fazla gözüküyordu.

Reece ona bakakaldığını fark etti, hafifçe öksürüp kıpırdandı; Selese'yse ona bakarak bekledi. Suratı ifadeden yoksundu, ama belki bir parça onu komik bulmuş gibiydi. Bu işi onun için kolaylaştırmıyordu.

"Ben... şey... ben," dedi Reece kekeleyerek ve başını önüne eğerek; sonra, başını kaldırdı ve "Seni kontrol etmeye geldim," dedi.

Selese gülmeye başladı.

"*Beni* kontrol etmeye mi?" dedi şaşkınlıkla.

Reece'in suratı kızardı.

"Yani... şey... kendimi kontrol etmeye".

Selese daha da güldü.

"Ne?" dedi. "Buraya kendini kontrol etmeye mi geldin?"

"Şey demek istedim... şey..." dedi Reece suratı daha da kızararak. "Senin beni kontrol etmen için geldim. Yani, yaramı demek istiyorum".

Selese gözleri gülmekten parıldar bir halde, suratında kocaman bir gülümsemeyle ona baktı. Reece kendisini salak gibi hissetti. Çoktan işleri mahvetmişti.

"Öyle mi?" dedi Selese şüpheyle, bunu yutmadığını belli eder bir sesle. "Neden bunu yapasın ki? Sana dün yaranın iyileştiğini söylemiştim".

Reece daha da kızardı, ayağıyla toprağı eşeleyip başını aşağı indirdi ve ne diyeceğini bilemedi. Kraliyet Sarayı'nın merkezinde geçirdiği tüm hayatı boyunca binlerce insanla tanışmıştı ve herkesle rahat rahat konuşmuştu. Kızlar her zaman peşinde olmuş, Reece'in onları hep vazgeçirmek zorunda kalmıştı... Dahası, asla

Copyrighted material

diyeceğini de bilemiyordu. Bu sözler birden bire ağzından çıkıvermişti.

"Eee?" dedi Selese. "Bu neyi değiştirir ki?"

Reece onun ne demek istediğini anlayamadı.

"Bu krallıktaki birçok kadın için bu büyük bir fark yaratır," dedi. "Dünyanın en büyük farkını hem de".

Selese ağır ağır başını salladı.

"Ben birçok kadın değilim," dedi. "Unvanlar, ya da toprak, ya da zenginlikler beni ilgilendirmez. Bunu başka kadınlara bırakıyorum".

Reece dikkatle ona baktı, ne demek istediğini anlamaya çalıştı.

"Seni ne etkiler peki?" diye sordu.

Selese birkaç saniye düşündü.

"Dürüstlük," dedi. "Sadakat. Belki bir de… Sebat etmek".

"Sebat etmek mi?"

Selese bilmiş bilmiş gülümsedi.

"Ya senin aşk hayatın?" dedi.

Reece tereddüt etti.

"Şu anda hiçbir kadınla nişanlı değilim," diye yanıt verdi asil ve düzgün bir tonla konuşmaya çalışarak. "Öyle olsaydım, seninle konuşuyor olmazdım".

"Öyle mi?" dedi Selese gülümseyerek; bu konuşmayı komik buldu7ğu her halinden belliydi. "Peki, bir Kralın oğlu neden sıradan bir köylüyle ilgilensin?"

Reece içine derin bir nefes çekti. Ne hissettiğini söylemenin vakti gelmişti.

"Çünkü gözlerine baktığımda, sıradan bir köylüden fazlasını görüyorum, leydim. Hiçbir kadına karşı hissetmediğin bir şey hissediyorum. Sana baktığımda, bakışlarımı senden alamıyorum. Seni görmek nefesimi kesiyor. Leydim, ben âşık oldum".

Reece kendisine hem çok şaşırmıştı, hem de gurur duyuyordu. Onunla konuşmaya başladığından beri, ilk kez lafı evirip çevirmemiş, içinden geçen her şeyi, gerçekten ne hissettiğini anlatmıştı. Bu sözlerin ağzından çıktığına inanamıyordu. Ama söylediklerinin tamamı gerçekti. Artık bunları söylediğine göre, ne tepki vermek istiyorsa bunu yapma sırası Selese'deydi.

Konuşmalar başladığından beri, Selese ilk kez gafil avlanmış gibiydi. Birkaç kere gözlerini kırpıştırdı, olduğu yerde kıpırdandı ve Reece onun yanaklarının kızardığını gördü.

Copyrighted material

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Godfrey Kraliyet Sarayı'nın en hırpani bölgesinin arka sokaklarında, kalabalığın arasında zikzaklar çizerek çocuğa yetişmeye çalışıyor, mezarlıktan beri koşuyordu. Onun kadar formda olmayan Akorth ve Fulton peşinden geliyor, nefes nefese ona yetişmeye çabalıyorlardı… Godfrey de iyi durumda olmadığından, söylenecek fazla bir şey yoktu. Meyhanede uzun seneler içmek hepsini kötü etkilemişti ve çocuğu kovalamak büyük bir mücadeleye dönüşmüştü. Godfrey güçlükle koşarken, hayatında yeni bir sayfa açmayı, içmeyi sonsuza dek kesmeyi ve forma gitmeyi düşünüyordu. Bu sefer, bunu başarmaya kararlıydı.

Şehrin o bölgesi giderek daha da kötüleşirken, önüne çıkan bir sarhoşu itti, ona haşhaş satmaya çalışan genç bir adamın yanından geçti ve bir sıra fahişenin arasından geçti; daralan ara sokaklar kanalizasyon artıklarıyla ve çamurla kaplıydı. Çocuk hızlıydı ve o sokakları iyi bildiğinden, kestirme yollardan ve sokak satıcılarının etrafından dolanıyordu… Yakınlarda bir yerde yaşadığı belliydi.

Godfrey'in onu yakalaması gerekiyordu. Çocuğun kaçmak için, onu mezarlıkta gördüklerinden beri durmamasının bir nedeni olduğu belliydi. Korkuyordu. Çocuk Godfrey'in suikastçısını bulmak ve ağabeyini tahttan indirebilmek için ihtiyaç duyduğu tek kanıttı.

Çocuk o bölgeyi iyi tanıyordu, ama Godfrey daha da iyi tanıyordu. Hızlı olmayışını zekasıyla telafi ediyordu; neredeyse tüm hayatını o sokaklarda içerek ve fahişelerle haşır neşir olarak geçirmiş, çoğu gece babasının muhafızlarından oraya kaçmıştı; Godfrey o sokakları çocuktan da iyi tanıyordu. Dolayısıyla, çocuk sola sapıp bir ara sokağa girdiğinde, Godfrey sokağın bir daire çizdiğini ve oradan tek bir çıkışın olduğunu hatırladı. Karşısına çıkan fırsatı fark etti: Binaların arasından kestirme bir yol seçti ve çocuğu diğer tarafta karşılamaya hazırlandı.

Godfrey tam çocuğun önünü kesecek biçimde ara sokaktan dışarı fırladı; arkasına bakan çocuk öyle yapacağını bir an bile tahmin etmemişti. Godfrey onu yandan yakaladı ve sert bir biçimde çamurlara devirdi.

Çocuk çığlık atıp debelendi ve Godfrey çocuğun kollarını tutup onu yere mıhladı.

Copyrighted material

“Neden benden kaçıyorsun?” diye sordu ona.

“Beni rahat bırak!” diye bağırdı çocuk. “kalk üstümden. İmdat! İmdat!”

Godfrey gülümedir.

“Nerede olduğumuzu unuttun mu? Etrafta sana yardım edebilecek kimse yok, evlat. O yüzden, bağırıp çağırmayı kes ve bana yanıt ver”.

Çocuk kesik kesik nefes alırken, gözleri fal taşı gibi açılmıştı, ama en azından bağırmayı kesmişti. Korkuyla ama bir yandan da küstahça Godfrey’e baktı.

“Benden ne istiyorsun?” diye sordu kesik kesik aldığı nefesler arasında.

“Neden benden kaçtın?”

“Çünkü kim olduğunu bilmiyordum”.

Godfrey şüpheyle ona baktı.

“Neden o mezarlıktaydın? Öldürülen kimi tanıyorsun? Orada kim gömülü?”

Çocuk önce tereddüt etti, ama sonra pes etti.

“Kardeşim. Ağabeyim”.

Çocuk için üzülen Godfrey ellerini biraz gevşetti, ama çocuğun gitmesine izin verecek kadar değil.

“Eh, senin için üzüldüm,” dedi. “Ama kendim için üzülmedim. Ağabeyin geçen gece beni zehirlemeye çalıştı. Meyhanede”.

Çocuğun gözleri şaşkınlıkla irileşti, ama bir şey demedi.

“Bununla ilgili bir şey bilmiyorum,” dedi.

Godfrey gözlerini kıstı; çocuğun kesin bir şeyler gizlediğini biliyordu.

Akorth ve Fulton arkasından gelirken, Godfrey ayağa kalktı, çocuğu gömleğinden yakalayıp kaldırdı.

“Nerede oturuyorsun, evlat?” diye sordu.

Çocuk bir Godfrey’e, bir Akorth’la Fulton’a baktı ve sessizliğini korudu. Yanıt vermeye korkuyor gibiydi.

“Büyük bir ihtimalle evsiz bir sokak çocuğudur,” dedi Fulton bir tahminde bulunarak. “Eminim ki ailesi de yoktur. Yetim olmalı”.

“Bu, doğru değil!” diye bağırdı çocuk. “Ailem VAR!”

“Muhtemelen, senden nefret ediyor, seninle hiçbir ilgileri olsun istemiyorlardır,” dedi Akorth onu kışkırtarak.

Copyrighted material

“Sen bir YALANCISIN!” diye bağırdı çocuk. “Ailem beni SEVİYOR!”

“Şu ailen gerçekten varsa, nerede yaşıyor?” diye sordu Fulton.

Çocuk sus pus kesildi.

“Bu işi senin için kolaylaştırayım,” dedi Godfrey samimiyetle. “Ya bize nerede oturduğunu söylersin, ya da seni Kralın Kalesi’ne götürürüm ve bir daha serbest bırakmamak üzere zindana zincirlerim”.

Çocuk gözleri korkuyla açılmış bir halde ona baktı; birkaç gergin saniyeden sonra, bakışlarını yere indirdi, kolunu arkasına kaldırıp bir yeri işaret etti.

Godfrey o yöne bakınca, ufak ve eğreti bir ev gördü: Ev daha ziyade bir barakayı andırıyordu ve her an çökebilirmiş gibi bir yana eğrilmişti. Dardı, on adım genişliğine bile değildi ve pencereleri yoktu. Hayatında gördüğü en yoksul yerdi.

Çocuğu kolundan tutu ve evine doğru çekiştirdi.

“Bakalım ebeveynlerin bu davranışların hakkında ne diyecek,” dedi Godfrey.

“Hayır, bayım!” diye bağırdı çocuk. “Lütfen beni onlara şikâyet etmeyin! Ben bir şey yapmadım! Bana kızarlar!”

Godfrey yalvaran ve itiraz eden çocuğu eve kadar götürdü, kapıyı tekmeleyerek açtı ve çocuğu sürükleyerek, peşinde Akorth’la ve Fulton’la içeri girdi.

Barakanın iç kısmı dışarıdan gözüktüğünden de ufaktı. Tek odalı bir evdi ve içeri girerlerken, çocuğun annesiyle babası birkaç adım ötede duruyordu. Onlara dönüp paniğe kapıldılar. Anne örgü örüyordu, baba da bir deri tabaklıyordu. İkisi de yaptıkları işleri bıraktılar, ayağa kalktılar ve endişeyle hem evlerine izinsiz girenlere, hem de çocuklarına baktılar.

Godfrey çocuğu en sonunda bırakınca, çocuk annesinin yanına koşup sıkı sıkı beline sarıldı.

“Blaine!” dedi kadın endişeyle ona sarılıp. “İyi misin?”

“Kimsiniz_” dedi baba öfkeyle onlara doğru bir adım atıp. “Evimize ne hakla gidiyorsunuz? Çocuğumuza ne yaptınız?”

“Çocuğunuza hiçbir şey yapmadım,” dedi Godfrey. “Onu sadece evine getirdim, çünkü bazı yanıtları öğrenmem gerek”.

“Yanıtlar mı?” dedi adam daha da öfkeli ve kafası karışmış bir halde. Tehditkâr bir tavırla ona doğru yürüdü. Yaşlıca, üstü

Copyrighted material

zeminine altın paralar saçıldı ve anneyle baba afallamış bir halde bu manzaraya baktılar.

"Kralın altınları," dedi Godfrey. "En kaliteli olanlardan. Haydi, sayın. Hayatınızın sonuna dek rahatça yaşamanıza ve çalışmanıza gerek kalmayacak kadar çok. Karşılığında bir şey de istemiyorum. Bunlar artık sizin. İstediğim tek şey gerçekler. Oğlunuzun neler gördüğünü bana söylemesi. Onun bir şey bildiğini biliyorum. Sadece ne olduğunu öğrenmek istiyorum. Onu koruyacağım. Söz veriyorum".

Anne oğlunun saçlarını okşadı, yere çömelip alnını öptü.

"Blaine, bir şey görmediysen korkmana gerek yok. Bu altınlara ihtiyacımız yok".

Ama baba ciddi bir ifadeyle yanlarına gitti ve Blaine'i çenesinden tutu.

"Blaine, bu adamlar bir şey bildiğini düşünüyorlar. Bu para ailemizin hayatını sonsuza dek değiştirebilir. Söyleyecek bir şeyin varsa bunu söyle. Unutma, sana her zaman doğruyu söylemeyi öğrettim. Ağabeyin gibi olma. Haydi. Bir erkek gibi davran. Korkacak hiçbir şey yok".

Blaine gergin bir biçimde yutkundu, sonra Godfrey'e baktı.

"Geçen gece, Clayforth'la birlikteydim," dedi. "Daha önceden hiç görmediğimiz bir adam yanına geldi. Clayforth'un kumarhanenin ayak işlerini yaptığını biliyordu; bir kişinin içkisine zehir koyup koymayacağını sordu. İlk önce, ağabeyim hayır dedi. Ama adam ona altınları gösterdi… Buradakinden daha fazla altın vardı. Ağabeyim yine de hayır dedi. Ama adam ona sürekli olarak daha fazla altın göstermeye devam etti. Sonra, ağabeyim pes etti."

Blaine içine derin bir nefes çekti.

"Şunu anlamalısınız," dedi. "Ağabeyim bugüne dek hiç o tür bir şey yapmadı. Ama para… Geri çeviremeyeceği kadar fazlaydı. Bunun hayatımızı sonsuza dek değiştireceğini be şehrin o bölgesine bir daha asla gelmek zorunda kalmayacağını söyledi. Annemle babam temiz ve güvenli bir yerden yeni bir ev almak istiyordu".

"Adamın suratını gördün mü?" diye sordu Godfrey.

Çocuk ağır ağır, evet anlamında başını salladı.

"Uzun boylu bir adamdı. Gördüğüm herkesten daha uzundu. Bir dişi de eksikti".

"Sağ tarafında mı?" dedi Godfrey.

Copyrighted material

Artık her zamankinden de çok onun doğru kadın olduğunu biliyordu. Bu yüzüğün hayatına bir nedeni olduğu için girdiğini, ona vermesi gerektiğini biliyordu. Geri dönüp ona evlenme teklif etmeyi dört gözle bekliyordu... Gwen evet derse, yüzüğü parmağına takmayı da öyle. Gördüğü en güzel yüzüktü ve Gwen bunu kabul edecek olması fikri onu heyecanlandırıyordu.

Thor atını tekmeledi ve ikinci Güneş gökte alçalırken bir an önce Lejyon'daki kardeşlerine ulaşmaya çalıştı. Yeniden inşa işlerini tamamlayıp Kraliyet Sarayı'na dönmeyi ve Gwen'le Krohn'u görmeyi istiyordu. Âlimler Evi'ne geri gidip haritayı daha yakından incelemeyi ve Druidlerin Diyarına nasıl gidebileceğini belirlemek istiyordu. Annesini görmeliydi. Babasının kim olduğunu öğrenmeliydi.

Thor onu yetiştiren adamı düşününce hüzünlendi. Büyüme çağında, onun tüm dünya olduğunu düşünmüştü, ama adam artık onun için bir hiçti. Thor'un o güne ulaşması, en sonunda geçmişini anlaması uzun seneler sürmüştü. Aynı zamanda, yeni bir özdeğer de hissetmeye başlamıştı. O adam babası olmadığından, Thor hakkında ne düşündüğü veya hissettiği de artık önemli değildi. Bir yabancıdan ibaretti. Thor artık kendisiyle ne hissettiğine dair kendi kararlarına varmak konusunda özgür hissediyordu. Bir yandan da gerçek babasını arayabilirdi... O adamın yüce birisi olacağını, Thor'u daha da gururlandıracak birisi olacağını umuyordu. O adam onu gerçekten de olduğu gibi sevebilir, başarılarıyla gurur duyabilirdi.

Thor çorak topraklarda hızla ilerlerken ve köye yaklaşırken, atı aniden onu sola çekip şaşırttı. Thor onu tekrar yola çıkarmaya çalıştı, ama atı ona itaat etmedi. Thor'u yoldan çıkardı ve ufak bir tepenin etrafından dolanırlarken, Thor gürül gürül akan, çorak toprakları bölen, masmavi parıltılı suları sarı çöl zeminiyle tezat oluşturan bir ırmak gördü. At dosdoğru ırmağa gidince ve başını eğip su içmeye başlayınca, Thor'un atının sırtından inmekten başka çaresi kalmadı.

Susamış olmalı, diye düşündü. Yine de, atı tuhaf davranıyordu... Genellikle ona itaat ederdi. Thor atı onu oraya özellikle mi getirdi diye düşünürken, bir ses duydu:

"Bazen gerçek ağır bir yüktür".

Bu sesi tanıyordu; ağır ağır arkasına döndü ve Argon'u bol elbisesiyle, elinde asasıyla ve parıldayan gözlerini ona dikmiş

Copyrighted material

vaziyette görünce rahatladı. Çorak ve ıssız topraklarda neredeyse bir hayalet gibi gözüküyordu.

"O adam babam değildi," dedi Thor. "bunu başından beri biliyordun. Neden bana söylemedin?"

Argon başını salladı.

"Söylemek bana düşmezdi."

"Peki, babam kim?"

Argon yine başını salladı. Bir şey demedi.

"En azından, onun hakkında herhangi bir şey söyleyebilir misin?" dedi Thor ısrarla.

"Çok yüce ve4 çok güçlü bir adam," dedi Argon. "Sana layık birisi. Zamanı gelince, kim olduğunu öğreneceksin".

Thor bunu duyunca içini büyük bir heyecan kapladı. Babası yüce bir adamdı. Bu da onun için çok önemliydi.

"Artık kendimi farklı hissediyorum," dedi. "Gerçekleri öğrendiğimden, annemin mesajını duyduğumdan beri öyle. Kendimi eskisi gibi hissetmiyorum".

"Çünkü eskisi gibi değilsin," dedi Argon. "O genç çok geride kaldı. Artık bir erkeksin. Geri, dönüş yok. Eğitim seni değiştirebilir, ama bilgi de bunu yapabilir. Artık eski Thor değilsin. Artık hazırsın".

Thor şaşkınlıkla ona baktı.

"Ne için hazırım?"

"Gerçek eğitimine başlamaya," dedi Argon. "kılıçlarla, mızraklarla ve kalkanlarla aldığın eğitime değil, asıl önemli olan eğitime hazırsın. İç eğitimin.

"Gözlerini yum," dedi Argon avucunu ve asasını havaya kaldırarak. "Bana ne gördüğünü söyle".

Thor atının onu neden oraya götürdüğünü anladı. Su içmek için değildi. Onu Argon'a, bir hiçliğin orta yerindeki bu alışılmadık eğitim alanına getirmek için oraya yönelmişti. Thor Argon'un yöntemlerini asla anlamayacaktı. En beklenmedik zamanlarda ve en alışılmadık yerlerde oraya çıkıyordu.

Thor gözlerini yumdu, içine derin bir nefes çekti, içine odaklandı ve Argon'un söyleyeceği şeylere kendini hazırladı.

"Halka'nın merkezine bak," dedi Argon emir verir gibi. "Tüm zamanları gör… Geçmiş, şimdiki zaman ve gelecek. Ne görüyorsun?"

Copyrighted material

“Evet,” dedi Argon.

Thor gözlerini yumduğunda, kan kırmızısı bir ayın çorak bölgede yükseldiğini gördü. Gece vaktiydi ve Halka’nın zifiri karanlığında tek bir ateş yanıyordu.

“Bir ateş görüyorum,” dedi. “Çorak bölgede yanıyor”.

“O ateş umut kaynağı,” dedi Argon. “Küllerden yükselecek olan şey o”.

Thor gözlerini kısınca daha fazlasını gördü.

“Bir Kılıç görüyorum,” dedi. “Parıldayan bir kılıç. Güneşte ışıldıyor. Yüz adamı tek bir harekette öldürdüğünü görüyorum”.

“Kader Kılıcı,” dedi Argon.

Thor ejderhaların gökten yere uçtuğunu, Halka’dan geriye kalanlara ateş püskürttüğünü görünce irkildi.

“Bir ejderha sürüsü görüyorum,” dedi titrek bir sesle. “Bir bütün halinde saldırıyorlar”.

Thor’un gözlerini açması gerekti… Bu görüntülere daha fazla dayanamıyordu. Gördükleri fazlasıyla dehşet vericiydi.

Argon’un dikkatle ona baktığını gördü.

“Güçlüsün,” dedi Argon. “Çok şey gördün. İçindeki güç çok Sağlam. Düşündüğümden de Sağlam”.

“Bana bunların ne anlama geldiğini söyle,” dedi Thor üzüntüyle yalvarır gibi. “Hepsi gerçek mi? Halka yok mu olacak? Kraliyet Sarayı ne olacak? Lejyon’a? Gwendolyn’e?”

Argon hüzünle başını salladı.

“Geleceği kontrol edemezsin,” dedi. “Ama hazırlanabilirsin. Hazırlanman *gerek*”.

“Nasıl?”

“Daha güçlü olmalısın. Halka’nın sana ihtiyacı var. İçindeki güçleri geliştirmelisin. Yüce bir Druid olan annenin ve muhteşem bir savaşçı olan babanın güç kaynağını istemelisin. Hepsi senin içinde. Bunun ortaya çıkmasını bir tek sen engelliyorsun. Bunu kabullenmelisin. Serbest bırakmalısın. Sahip çıkmalısın”.

“Ama nasıl?” dedi Thor çaresizlik içinde.

“Buna direnmeyi kes. Kim olduğundan korkmayı kes”.

Argon diğer yöne döndü.

“O ırmak,” dedi. “Gözlerini yum. Gürül gürül aktığını duy. *Gerçekten* duy”.

Thor gözlerini yumdu ve odaklanmaya çalıştı. Suyun kayaların üstünden akarken çıkardığı o narin sesi duydu.

Copyrighted material

“Hissedebiliyor musun?” dedi Argon. “Akımını hissedebiliyor musun?”

Thor ırmağın huzur dolu sesini dinledi, hareket ettiğini, akımını hissetti.

“Güzel,” dedi Argon. “Sen ve su artık bir bütünsünüz. Şimdi, suyun akışını durdur. Yönünü değiştir. Yukarı doğru akmasını sağla”.

Thor suyun adeta içinden geçiyormuş gibi hissettiği akımına odaklandı.

Sonra, yavaş yavaş elini öne, suya doğru uzattı. Irmağın enerji kaynağının avucunun ortasını gıdıkladığını hissetti. Ağır ağır akımın yön değiştirmesini istedi.

İçinde muhteşem bir güç hissetti; suyun avucunda ağırlık yaratan direncini hissetti ve adeta fiziksel bir nesneyi kaldırıyormuş gibi çaba sarf etmek zorunda kaldı. Gözlerini açtı ve ırmağın akışını durduğunu görünce hayretler içinde kaldı. Irmağın ortasında öylesine duran ve bir barajı andıran ufak bir su duvarı oluşturuyor, altındaki kuru ırmak yatağını ortaya çıkarıyordu.

“Güzel,” dedi Argon. “Çok güzel. Şimdi, bırak”.

Thor avucunu geri çekince, sular tekrar büyük bir güçle aşağı indi ve akmaya devam etti.

“Doğanın ufak bir diliminde ustalaştın,” dedi Argon. “Ama doğa sadece topraktan ibaret değildir. Doğa dört bir yanımızdadır. Bir ırmağın suları akar, ama bu sular gökte de akar. Tependeki bulutları hisset. Ne kadar yoğun olduklarını, nemle ne kadar ıslak olduklarını hisset. Hissedebiliyor musun?”

Thor başını kaldırdı ve aklı karıştı. Havada tek bir bulut bile yoktu.

“Ama hiç bulut yok,” dedi.

“Tekrar bak,” dedi Argon asasını kaldırıp.

Thor yukarı bakarken, tepesindeki gök aniden dört bir yandan toplanan kapkara bulutlarla kararardı.

“Şimdi, gözlerini yum,” dedi Argon. “Bulutları hisset”.

Thor gözlerini yumdu ve üstündeki bulutu fiziksel bir şeymiş gibi hissedebildiğini fark edince şaşırdı. Bulut ağır, yoğun ve ıslaktı.

“Aç onu,” dedi Argon. “Bu bulutu aç ve basıncını serbest bırakmasını sağla. Üstümüze nem yağdırmasını sağla. Yağmur yağdırmak istiyor. Ona izin ver”.

Copyrighted material

Argon aniden döndü, avucunu öne uzattı, bir kaya doğrulttu ve elini kaldırdı.

Elli adım ötede, Thor'un on misli büyüklüğünde kocaman bir kaya birden havaya fırladı; Argon bileğini oynatınca büyük bir gümbürtüyle Thor'un birkaç adım ötesine düştü.

Thor kayanın düşüşünün yarattığı darbeyle zemin zangırdarken, toprakta bir çukur açarken ve dört bir yana böcekler fırlarken tökezledi.

Thor hayretle ve korkuyla Argon'a baktı. Onu bir kez daha hafife almıştı.

"Doğanın tamamı birbirine bağlıdır," dedi Argon. "Su, kayalıklar, gökyüzü. Suyun akışına yön verebiliyorsan, her şeye yön verebilirsin. Hayvanlara bile".

Argon göğe baktı.

"Şu kuşu görüyor musun?" dedi.

Thor başını kaldırınca, tepelerinde bir kartalın daireler çizdiğini fark etti.

"Onu bize çağır. Omzuna konmasını sağla".

Thor gözlerini kapattı, uzandı ve tüm gücüyle kuşun enerjisini yönlendirmeye çalıştı. Kuşun yakınlaştığını, ama sonra birden uçup gittiğini hissetmişti. Elinden geldiğince gayret etti, ama onu kontrol edemiyordu. Gözlerini açıp kuşun kayboluşunu görmek istedi. Avcunu indirdi, zihnen ve fiziksel olarak bitap düşmüştü.

"Özür dilerim," dedi Thor. "Onu kontrol edemedim. Bu, çok güçtü."

"Çok güçtü, ama bunun nedeni sadece senin aşırı çaba göstermendi," dedi Argon. "Onun sana gelmesine izin vermedin. Sen hâlâ insancıl iradene bel bağlıyorsun."

"Ama tüm hayvanları nasıl kontrol edebileceğimizi anlamış değilim," dedi Thor.

Argon asasını kaldırdı ve Thor aniden bir kükreme sesi duydu.

Başını döndürünce onlara doğru hızla ilerleyen bir aslan gördü. Argon elini sallayınca, aslan da Argon'un avcunun gittiği yönü takip etti. Argon'a yaklaştı, onun yanına oturdu ve Thor'a bakmaya başladı. Sakindi. İtaatkârdı.

Thor'un nutku tutulmuştu.

"İnanamıyorum," dedi.

"Senin sorunun tam da bu zaten," dedi Argon. "İnanamazsan, yaratamazsın. Görmediğin şeyi ortaya koyamıyorsun. Kendine

Copyrighted material

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Gwendolyn Sonbahar'ın o güzel gününde inişli yokuşlu tepelerde dolaşıyordu. Krohn onun yanında oynuyordu, her tarafta göz alabildiğince uzanan çiçekler vardı. Manzara morlardan, sarılardan ve beyazlardan oluşan çok zengin bir dokuya sahipti. Derin bir soluk çektikten sonra, yayını gererek nişan aldı ve okun uçmasına izin verdi.

Ok bir vızıltıyla havada uçtu ve uzaktaki meşe ağacının üzerindeki hedefi sıyırıp geçti. Gwendolyn kaşlarını çattı. Bu hedefi vurmayı tam dokuzuncu kez denemiş ve her seferinde de ıskalamıştı. Daha gençken, kraliyet okçusundan yıllarca eğitim almıştı ve hedefi hep vururdu. Yayını yıllardır eline almamıştı, buna rağmen yine de hedefi vurabileceğini umuyordu. Ama öyle olmamıştı. Bunun nedeni belki biraz daha yaşlanmış olmasıydı, belki de bir zamanlar sahip olduğu beceri artık onu terk etmişti.

Gwen yayını indirdi ve etrafın güzelliğinden keyif alarak, havayı derin bir şekilde içine çekti. Buraya zihnini rahatlatmak, düşüncelerini Thor'dan uzaklaştırmak için gelmişti. Krohn kesik kesik bağırıyor ve bir tavşanın peşinden giderek tarlarda zıplayıp duruyordu. Bu manzara onu gülümsetti. Thor gittiğinden beri bu hayvan onun gerçek bir yoldaşı olmuştu; ona bakarken sürekli olarak Thor'u hatırlıyordu ve bu da ona bir güven duygusu veriyordu. Krohn'u kendisininmiş gibi seviyordu. Onun koruyuculuğunu hissedebiliyor ve bunun için de içi bir minnet hissiyle doluyordu. Krohn her geçen gün gözlerinin önünde büyüyordu ve artık neredeyse yetişkin bir leopard olma yolundaydı. Bazen ona bakıp korkuyordu, ama hayvan ona baktığında onun gözlerindeki sevgiyi görene kadar…

Gwen güzel sonbahar gününe bir bakış attı, bulutların içinde yer değiştiren ışınları, uzaklarda salınan ağaçları ve rüzgarın renklerini bir oraya, bir buraya iteklerken canlıymış gibi görünen çiçek tarlasını gördü. Ufka bakarken, Thor'u düşündü. Oralarda, o köyde bir yerlerde, bir şeyleri yeniden inşa ediyor olmalıydı. Tam o anda neler yapıyordu acaba? Ona veda ederken yüzüne güçlü bir ifade vermeye çalışmıştı, ama yüreği paramparçaydı. Onu tekrar görmek için dayanılmaz bir arzu duyuyordu, onu tarif edemediği

Copyrighted material

kadar çok özlemişti ve onun şu anda, tam yanında olmasını dünyadaki her şeyden çok istiyordu.

Gwen ayrıca bu yerden ayrılmak için de müthiş bir arzu duyuyordu. Hayatına kastedilen ve Nevarunların onun önünü kesmek için ortaya çıktıkları bu yerde kendisini artık güvende hissetmiyordu. Burada, şatodan uzakta, annesinin yanındayken ve vaktini bu tepelerde diğerlerinden uzakta geçirdiği için az da olsa güvendeydi. Thor'un çok geçmeden geri döneceğini bilmek ve burada Krohn'la birlikte olmak da ona bir miktar güven veriyordu. Onun gelmesini sabırsızlıkla bekliyordu, o vakit ikisi buradan geri dönmemek üzere gidebilirlerdi. Bu arada, Godfrey'in Gareth'ı kesin bir şekilde alaşağı edecek kanıtı bulması için dua ediyordu. Bunu yaptığı takdirde, kaçmasına bile gerek kalmayabilirdi; ama Gareth yenilmez gibi görünüyordu ve onun yerinden etmeyi başarıp başarmayacakları konusunda şüpheleri vardı.

Gwen zihninde Thor'un yüzünü canlandırdı ve ona bir şey sormak istercesine baktığı anı hatırladı. Yüzünden daha sonra korkuya benzer bir ifade geçmişti. Gwen bunun ne olduğunu merak ediyordu. Thor yoksa ona evlenme mi teklif edecekti? Bu düşünce yüreğinin mutlulukla dolmasına neden oldu. Hayatta bundan daha fazla istediği bir şey yoktu. Ama Thor'un bunu neden hâlâ yapmadığını de bir türlü anlayamıyordu. Yoksa onun duyguları kendisininki kadar güçlü değil miydi?

Öyle olmaması için dua etti. Öne doğru eğilerek karnına dokundu, Argon'un söylediklerini hatırladı ve Thor'un çocuğunu taşıdığını bedeninin her bir hücresinde hissederek her geçen gün biraz daha güçlendiğini düşündü. Thor'un gizemli ve güçlü çocuğunu…

Gwendolyn bir ses duyarak döndü ve uzaklarda bir adamın tarlaların arasından aceleyle geçerek ona doğru geldiğini gördü. Ufak tefek, kambur sırtlı ve topalladığı enikonu belli olan bu kişiyi hemen hatırladı: bu Steffen'dı. Hizmetlilerinden birini onu bulması için göndermişti, ama gelip gelmeyeceğini bilmiyordu. Geldiğini görünce içi mutlulukla doldu.

Gwen ona karşı nazik olan kişileri, özellikle de hayatını kurtaranları hiç unutmazdı; o yüzden de Stefan'ın ona yaptığı iyiliğin karşılığını vermek istiyordu. Onun için yaptıklarından sonra, Stefan'ın hizmetçilerin yaşadığı yere tıkılması fikrinden nefret ediyordu. Bu hiç adil olmazdı. Steffen görünüşünden dolayı

Copyrighted material

yanlış algılanan, iyi bir adamdı. Kabul etmeliydi ki, kendisi de ilk bakışta onu yanlış değerlendirmişti.

Steffen yaklaştı, şapkasını çıkararak onu önünde eğildi. Alnı ter içindeydi.

"Leydim," dedi. "Beni çağırdığınızı duyar duymaz geldim."

Krohn da koşarak geldi. Koruyucu bir şekilde Gwen'in yanında durdu ve Steffen'a hırladı.

"Tamam, Krolın," dedi Gwen. "O bizden biri."

Krohn hemen rahatladı. Anlamış gibi kulaklarını indirdi ve tüylerini yatıştırdı. Öne doğru bir adım attı. Stefan'ın ona doğru uzattığı elini yaladı. Sonra zıplayarak Stefan'ın yüzünü de yaladı.

Steffen güldü.

"Bugüne kadar gördüğüm en sevecen leopar yavrusu bu," dedi Steffen.

"Tabii iyi zamanına rastlarsan," diye yanıtladı Gwen. "Geldiğin için teşekkür ederim. Gelip gelmeyeceğini bilemiyordum."

"Neden gelmeyecekmişim ki?"

"Gareth hükümdar olarak kaldıkça, benim yanımda olmak insanlar için tehlike yaratıyor da ondan. Firth'ün başına gelenlere bir baksana. Bundan böyle bu işe karışmaktan korkacağını düşünmüştüm."

Steffen omuzlarını silkti.

"Beni korkutan pek az şey kaldı, Leydim. Dürüst olmak gerekirse, otuz yıl bir bodrumda yatıp kalktıktan sonra kaybedecek fazla bir şeyim yok. Ben krallardan korkmuyorum. Benim korktuğum şey adaletsizlik."

Gwen Stefan'ın yüzünü inceledi. Onun gerçeği söylediğini görebiliyordu. Birlikte ne kadar çok vakit geçirirse, dünyayı kendi istediği şekilde gören bu komik ve ilginç adama karşı o kadar daha büyük bir saygı duyuyordu. Bu adam, onun düşündüğünden çok daha akıllı ve zeki idi. Gwen ona karşı kendisini o kadar borçlu hissediyordu ki... Onu yakın bir dost ve bu sarayda gerçekten güvenebileceği birkaç kişiden biri olarak görüyordu.

"Seni çağırdım, çünkü sana gerektiği gibi teşekkür etme fırsatım hiç olmadı," dedi.

"Bana teşekkür etmenizi gerektiren bir şey yok, Leydim."

"Yine de teşekkür ederim. Ve ben her zaman borcumu öderim. Soylu birisinin hayatını kurtarmışken, senin hâlâ bir hizmetli

Copyrighted material

olarak kalman benim gözümde hiç adil bir şey değil. Sana büyük bir borcum var ve ben bu borcu ödemek istiyorum. Lütfen bana bunu nasıl yapmam gerektiğini söyle. Zenginlik mi istersin? Yoksa yeni bir görev mi?"

Steffen başını olumsuz anlamda salladı.

"Leydim, benim zenginliğe ihtiyacım yok. Genç olsaydım belki olurdu, ama şimdi değil. Evim diyebileceğim bir yere sahip değilim. Hizmetlilerin yaşadığı yere bitişik olan küçük bir odada yatıp kalkıyorum. Bir ailem de yok --- en azından beni kabullenecek birileri… Dünyada hiç bir kimsem ve hiç bir şeyim yok. O yüzden hiç bir şeye de ihtiyacım olmuyor. Bu, hayatım boyunca da hep böyle olmuştur."

Gwendolyn kalbinin parçalandığını hissetti.

"Ama bu hiç adil değil," dedi.

Steffen omuzlarını silkti.

"Dünyanın hali böyle. Bazı insanlar çok şeyle, bazıları ise az şeyle doğar."

"Ama bir şeyler yapmak için hiç bir zaman geç kalmış değiliz," dedi Gwen. "En azından senin konumunu değiştirmek istiyorum. Sana başka bir yerde bir iş vereceğim, daha saygın bir iş."

"Ağabeyiniz kral olarak kaldıkça, onun yakınlarında bir yerlerde olmayı hiç istemem. Bodrum katları benim işimi görür."

"Ama günün birinde yeni bir hükümdar başa geçerse?" diye sordu Gwen.

Steffen onun gözlerinin içine baktı. Onun ne demek istediğini hemen anlamıştı. Gwen'in düşündüğünden daha güçlü algıları vardı bu adamın.

"Leydim, eğer o hükümdar *siz* olursanız ki günün birinde olmanız için duacıyım, o vakit bana vereceğiniz herhangi bir görevi almak bana onur verir. Ama o gün gelene kadar, ben şu anki halimden memnunum."

Gwen onaylar gibi başını salladı. Birden ne yapması gerektiğini anlamıştı.

"O gün gelirse," dedi, "benim birçok danışmana ihtiyacım olacak. Sana güvendiğim ölçüde güvenebileceğim pek fazla danışmanımın olacağını sanmıyorum. Ayrıca, seninle birlikte olmak beni mutlu ediyor."

Copyrighted material

Steffen gülümsedi; Gwen onun gülümsediğini ilk kez görüyordu. Bunu düşünmek ona keder verdi; adamın gözlerinin gerisindeki küçük oğlan çocuğunu görebiliyordu, bir zamanlar sevilmek için can atan, ama sürekli olarak reddedilen… Bu, diye düşündü, onun hayatı boyunca kabul gördüğü veya herhangi bir şeye layık görüldüğü ilk an olabilir.

"Leydim," dedi Steffen tevazuuyla ve gözleri yaşla dolu olarak, "bana hayatta bundan daha fazla hiç bir şey onur veremez."

Aniden öne doğru bir adım attı ve uzanarak Gwen'in yayını aldı.

"Eğer sizin danışmanınız olacaksam," dedi, "bir ok ve yay dersini hemen başlatma cesaretini belki de gösterebilirim."

Gülümseyerek Gwen'e uzaktaki hedefi gösterdi.

"Beni bağışlayın, Leydim, ama hedefinizin biraz düzeltilmeye ihtiyacı olduğunu söylememde bir mahsur var mı acaba?"

Gwen de ona gülümsedi, mutlu bir şaşkınlık yaşıyordu; Stefan'ın görünüşündeki bir kişinin ona bir şeyler öğretebileceğinden şüphe duyuyordu ama ona ayak uydurmaya karar verdi. İlginç bir adamdı bu…

"Fark ettiğin için mutlu oldum," dedi. "Çünkü gerçekten de düzeltilmeye ihtiyacı var. Okçuluk senin becerilerin arasında mı?"

Steffen oku kaldırırken sırıttı ve onu avcunda tarttı. Gwen o güne kadar kimsenin bir oka bu şekilde dokunduğunu görmemişti.

"Benim bu dünyadaki becerilerim pek fazla değil, Leydim," dedi, "ama okçuluk bunlardan biridir. Buna inanmak zor belki, ama sırtımdaki kambur benim ok atmamı kolaylaştırıyor. Her zaman da öyle olmuştur. Yeni edindiğim dostlarım dünyaya yay şeklinde geldiğimi söyleyerek benimle şakalaşırlar. Ama bazen ben bunu iyi bir şey olduğunu düşünüyorum."

Steffen oku aniden yaya geçirdi ve arka teli iyice gerdikten sonra oku bıraktı. Bunları yaparken bir yandan da Gwen'e bakıyor ve gülümsüyordu.

Bir saniye sonra okun hedefe vurma sesi geldi. Gwen nefesi kesilmiş bir şekilde şöyle bir bakınca, adamın hedefi tam on ikiden vurmuş olduğunu gördü.

Yutkundu. Adamın bunu nasıl yapabildiğini anlayamıyordu: oysaki oku bıraktığında hedefe değil, ona bakıyordu. Hayatında kimsenin böyle bir şey yapabildiğine tanık olmamıştı --- kraliyet okçularının bile…

Copyrighted material

Birden gök gürültüsünü andıran bir gümbürtü koptu ve ufukta yeşilli sarılı zırhlar giymiş adamlar tarafınadn sürülen bir düzine kadar at belirdi. Gwen onların im olduğunu derhal anlayınca, kalbi duracak gibi oldu: Nevarunlar. Silahlar Salonu'ndan kovulduktan sonra, sonsuza dek gittiklerini sanmıştı. Ama belli ki, hiç beklemediği bir anı bulabilmek için tetikte beklemişlerdi.

O anda, dosdoğru üstüne geliyorlardı.

Gwen içinden kendisini azarlıyordu; büyük aptallık etmişti. Tek başına tepelerde öyle savunmasız kalmamış olması gerekirdi; özellikle de üstüne atlayıp kaçabileceği atı olmadan. Steffen'ın da atı olmadığından, çaresizlik içinde orada kalmışlardı; Nevarunların yaklaşmasını beklemekten başka yapacak bir şey de kalmamıştı. Kalbi panikle dolarken, birden keşke Thor orada, yanı başında olsaydı diye düşündü.

Ama kalbi bir yandan da güçle doldu ve damarlarından bir küstahlığın yükseldiğini hissetti. Ne de olsa, MacGil kızıydı, bir Kralın kızıydı ve bir kral kadar gururluydu. Babası gibi, o da kimseden kaçmayacaktı.

Gwen bir cıyaklama duydu ve ta yükseklerde Estopheles'in daireler çizerek aşağı pike yaptığını gördü; babasının yanında olduğunu hissetti.

"Leydim, kaçın!" diye bağırdı Steffen.

Steffen öne çıktı, Gwen'in ellerindeki yayı aldı ve Gwen'in bir okçuda hiç görmediği bir hızla eğilip onlara muhtemelen otuz metre yaklaşmış olan gruba üç kere hızla ok fırlattı.

Steffen inanılmaz bir nişancıydı. Üç savaşçıyı da kusursuz bir kesinlikle boğazlarından, köprücük kemiklerinin dibinden vurdu; oklar bir yerden girip diğer taraftan çıktı. Üç savaşçı da yanlamasına atlarından düşüp öldüler.

"Asla!" diye bağırdı Gwen.

Bu arada, Gwen de ikinci bir yayı alıp adamlara ok fırlattı. İl atışı ıskaladı. Sonra, Steffen'ın ona öğrettiği her şeyi hatırladı. Nefes almaya, rahatlamaya çalıştı.

Tekrar nişan alıp oku bıraktı ve bunun havada süzülüp bir savaşçının boğazını parçalayışını hayretle izledi. Adam çığlıklar atarak elini boğazına götürdü; sonra, diğerleri gibi yere düştü.

Nevarunlar artık o kadar yaklaşmışlardı ki, Steffen'ın veya Gwen'in ok fırlatacak vakti kalmamıştı. Atlar üstlerine geldiler ve her ikisi de ezilmemek için son anda yolan çekilebildiler.

Copyrighted material

Askerlerin hepsi atlarından atladı; içlerinden biri Gwen'i, diğeri Steffen'ı yakaladı. Onları yere yıkıp, zırhlarıyla üstlerine oturdular. Wen yere sert bir biçimde düşerken, kaburgaları incindi.

Gwen'in saldırganı zırh eldivenli elini arkaya götürdü ve ona vurmaya hazırlandı; Gwen çenesini parçalayacağını bildiğini darbeye kendisini hazırladı.

Derken, korkunç bir hırlama sesi kulaklarını doldurdu ve Krohn gözlerinin önünde ileri sıçrayıp sivri dişlerini askerin boğazına geçirdi. Krohn adamın kat at zırhı arasında yumuşak bir alan bulup dişlerini geçirirken, onu yere mıhlarken ve bırakmayı reddederken, adam cıyakladı.

Gwen adamın altından yuvarlanarak açtı ve bunu yaparken adamın kemerindeki hançeri de kaptı; saldırıya geçen diğer askere bu hançeri tam vaktinde saplayacağı anda döndü. Adamın karnının alt kısmına sağladı; asker elindeki sopayı Gwen'in kafasına indirmeden cıyakladı ve sopasını düşürdü.

Baygın bir halde Gwen'in üstüne düşünce, Gwen'in canı yandı. Ama Gwen dayandı ve hançeri daha da derinlere itti; çok geçmeden adam debelenmeyi kesti ve öldü.

Gwen onu üstünden itti.

Bir başka asker suratına indirmek üzere bir kırbaçla hücuma geçti, ama Krohn o yöne dönüp ta yükseklere sıçradı ve sivri dişlerini askerin bileğine geçirip, kırbaçla birlikte elini havada koparıverdi. Asker cıyakladı, dizlerinin üstüne düşüp kanlı kolunu tutu.

Steffen nihayet diğer şövalyenin altından sıyrılmayı başardı; bunu yaparken, kılıcını çekti ve elsiz kalan şövalyenin kafasını uçurdu.

Bir asker Gwen'e arkadan saldırıp yakaladı, çekerek ayağa kaldırdı ve boğazına bir hançer dayadı.

"Umarım her zaman sana bu yara izini verdiğimi hatırlarsın, prenses," dedi sıcak nefesini Gwen'in kulağına üfleyerek. Kolunu kaldırıp hançerini Gwen'in yanağına dayadı.

Gwen metalin tenine değdiğini hissedip, kendisini suratının kesilmesine hazırladı; tam o sırada, bir cıyaklama duydu ve göğe bakınca Estopheles'in pençelerini öne çıkarmış dosdoğru ona geldiğini gördü. Wen hemen başını eğdi ve kuş dosdoğru aşağı pike yapıp saldırganının suratını tırmaladı.

Çığlık attı, gözlerini tutu ve hançeri elinden düşürdü.

Copyrighted material

Steffen öne atılıp adamı göğsünden bıçakladı. Sonra, hızla arkasına döndü ve aynı anda bir savaş çekiciyle üstüne gelen bir askerin midesini yardı.

Çürükler içinde olan, titreyen, her yanı kanla kaplı olan Gwen etrafındaki cesetler baktı ve verdikleri zarara inanamadı. Ufak bir savaş alanını andıran alanda, o, Steffen ve Krohn nasıl olduysa hayatta kalmışlardı.

Ama Gwen fazla çabuk rahatladı: Krohn tekrar hırlamaya başladı ve Gwen o yöne dönünce bir başka gümbürtü duydu.

Ufuk her biri sarılı yeşilli Nevarın zırhı giymiş yüzlerce askerle doldu.

Gwen öldürdükleri birkaç şövalyenin sadece bir keşif ekibi olduğunu, olacakların sadece ufak bir kısmı olduğunu fark edince, kalbi duracak gibi oldu. Üstlerine son sürat kocaman bir ordunun tamamı geliyordu. Kendilerini korumaları kesinlikle mümkün değildi, kaçacak yerleri de yoktu.

Steffen öne çıktı, korkusuzca yayı kaldırdı ve oku fırlatmaya hazırlandı. Gwen onun cesaretine, korkusuzluğuna hayran olmuştu, ama bu savaşı kazanamayacaklarını biliyordu.

"Steffen!" diye bağırdı.

Gwen onun bileğini tutarken, Steffen dönüp ona baktı.

"Yapma," dedi Gwen. "Kazanamayız. Sana başka bir yerde ihtiyacım var. Buradan git. Kaç ve Thor'a ve Lejyon'a haber ulaştır. Her neredeysem, beni bulmalarını söyle. İhtiyacım olan şey bu".

"Leydim, size bırakamam," diye itiraz etti Steffen gözlerini fal taşı gibi açarak; ordu giderek yaklaşırken, sesini duyurmak için yükseltti.

"Gitmen gerek!" dedi Gwen ısrarla. "Bunu yapmanı emrediyorum. Beni önemsiyorsan, bunu yaparsın. Sana başka bir yerde ihtiyacım var. Sensiz Thor'a bir mesaj ulaştıramam. Son umudum sensin. Git. GİT!" diye bağırdı Gwen var gücüyle.

Steffen arkasını döndü ve hızla ovalarda koşmaya başladı.

Gwen tek başına, yanında bir tek Krohn'la yaklaşmakta olan orduya döndü ve içi korkudan titrediği halde bunu belli etmemek için direndi. Göğsünü öne çıkardı, çenesini kaldırdı ve kaçmayı reddederek gururla orada durdu. Krohn o adamlara zerre kadar korku belli etmeden hırladı; Gwen onun cesaretinin aynısını

Copyrighted material

sergilemek istiyordu. Ne olacaksa olacaktı. En azından, gururlu bir biçimde ölecekti.

Ordu birkaç saniye içinde ona vardı. İlk olarak, atların toynaklarının gümbürtüsü etrafını sardı; sonra da yüzlerce öfkeli adamın sert ifadeleriyle karşılaştı; adamlar ellerindeki kalın halatlar onu bağlamaya hazırlanarak üstüne yürüdüler. Yılmayan Krolın cesurca zıpladı ve Gwen'e uzanan ilk adamın elini kopardı.

Ama bir başka asker bir sopayı kaldırdı, hızla Krohn'un sırtına indirdi ve Gwen korkunç bir çatlama sesi duydu. Krohn'un kaburgaları kırılmış gibi bir ses çıkmıştı, ama Krohn nasıl yaptıysa arkasına döndü ve saldırganının elini de ısırdı.

Krolın bir diğer askerin ütüne atlayıp sivri dişlerini boğazına geçirdi ve asker çığlıklar atarken onu öylece tutu. Bir başka asker ona bir gürzle ezdi, ama Krohn yine de pes etmedi… Ta I bir başka asker üstüne bir ağ fırlatıp onu bağlayana kadar.

Askerler aynı anda atlarını Gwen'in önünde durdurdular ve bir grup asker inip ona doğru yürüdü. İçlerinden biri öne çıktı ve yürürken vizörünü kaldırdı. Gwen onu Silahlar Salonu'nun dışındaki yüzleşmeden tanıdı. Satıldığı, Gareth tarafından kocası olması için ayarlanan adamdı.

"Sana geri döneceğimi söylemiştim," dedi ifadesiz bir tavırla. "Barış içinde gelme şansın vardı. Şimdi, Nevarunların kudretini zor yoldan öğreneceksin".

Gwendolyn sadece zırhlı eldivenin suratına indiğini belli belirsiz gördü ve o anda metalin kafatasına inerken çıkardığı o korkunç sesi duydu, kulaklarında çınladığını hissetti ve baygın bir halde çiçek tarlasının arasına yığıldığını hissetti.

Copyrighted material

OTUZUNCU BÖLÜM

Luanda McCloud şehrinin arka sokaklarında duvarlara yakın durarak, yakalanmamak için elinden geleni yaparak gizlice ilerliyordu. Şehri çok kısa bir süre gezmişti ve adımlarını geri izlemek, Bronson'ı tuttukları yere geri dönüş yolunu bulabilmek için elinden geleni yapıyordu. Bir direğe bağlı olan bir atın yanından geçti; bir an için durup ufka, gün batımına, engine ovalara baktı ve elindeki hançerle atın bağını kesip üstüne binmekten ve çok çok uzaklara, Yüksek Topraklara ve memleketinin güvenli kollarına geri dönmekten daha çok bir şeyi istemedi.

Ama bunu yapamayacağını biliyordu; yapması gereken bir şey vardı. Ailesi ne kadar aşağılık olursa olsun, Bronson'ı hala seviyordu ve onu kurtarması gerekiyordu. Bunu yapmadığı takdirde, kendisini asla affedemezdi.

Luanda dudağını ısırıp yoluna devam etti. Kalabalığın arasında ilerledi, dar ve kıvrılarak ilerleyen ara sokaklarda yürüdü, meydanlardan, meyhanelerden, kerhanelerden, çamurla ve çöple dolu sokaklardan ve her yerde koşuşturan köpeklerin yanından geçti. Çıplak ayağının üstünden telaşla bir fare geçti… Luanda onu ayağını savurarak fırlattı ve çığlık atmamak için son anda kendisini tuttu. Güçlü olması gerekiyordu. Sadece kocasının hala hayatta olması ve oradan temelli olarak çıkabilmeleri için bir yol bulabilmesi için dua ediyordu.

Apar topar zindana götürülmeden önce, Luanda Bronson'ın şehir meydanında bağlanıp babası tarafınadn halka ibret olsun diye komik duruma düşürüldüğünü izlemek zorunda kalmıştı; onun hala orada olduğunu varsayıyordu. Sokakları birbiri ardına hızla geçerken, yolu hatırlamaya çalışıyor, giderek artan kalabalığı izlerken doğru yönde gittiğini umuyordu. Kalabalıkların her zaman acıya, işkenceye ve gösteriye doğru gittiğine karar vermişti.

Uzaktan bir tezahürat sesi geldi ve şehir merkezine yaklaştığını düşündü. Çok geçmeden, sesler daha belirgin ve kaba hale geldi. Düşündüğü yere yaklaştığını anladı.

Hızla yürüdü, başını önünde tutmaya çalıştı ve kimsenin onu fark etmemesini umdu. Yaşlı bir kadının çeşitli giysilerin asılı olduğu tezgâhından geçti ve kadın köpeğine bakmak için arkasını

Copyrighted material

döndüğü anda, Luanda çaktırmadan uzun ve kahverengi bir cüppe kaptı.

Köşeyi döndü ve hızla cüppeyi giydi; buz kesmiş bedenini ve suratını gizledi. Etrafına bakındı, kimsenin cüppeyi aldığını görmediğinden emin oldu ve kendisini çok daha iyi hissetmeye başladı. Çalmış olduğu hançeri beline soktu ve kalabalığın arasına karışarak yoluna devam etti; zamana karşı yarışıyormuş gibi hissediyordu. Kaçtığını anlamaları an meselesiydi… Bunu fark ettikleri zaman, McCloud'un bütün adamları onu arıyor olacaktı.

Luanda bir başka sokağı daha geçti, seslerin yükseldiğini duydu; sokağa girdiğinde karşısındaki manzara onu rahatlattı: Şehir meydanı. Meydanın merkezîne doğru epeyi kalabalık bir grup akın etti; Luanda nereye baktıklarına bakınca, dehşet içinde kocasının bir darağacında olduğunu, kollarının ve bacaklarının kocaman bir haçın üstüne dört ayrı yönde bağlandığını gördü. Babasının kestiği ellerinden biri yoktu ve kolunun uç kısmı artık sadece yanık etten ibaretti. Başını önüne eğmiş, bedeni gevşek bir halde orada duruyordu. Kalabalık ona sebzeler fırlatıyordu ve Bronson insanlar ona dört bir yandan bir şeyler fırlatırlarken bu aşağılanmayı yaşamaktan başka bir şey yapamıyordu.

Luanda kocasının gördüğü muamele karşısında öfkeden kıpkırmızı kesildi ve onun hayatta olup olmadığını görebilmek için hızla ilerledi, çaresizlik içinde ona yaklaşmaya çalıştı. O mesafeden, bunu anlayamıyordu.

Luanda ona yaklaşırken, onun geldiğini bir yanı anlamış gibi başını bir an için ona doğru azıcık kaldırdığını gördü. Onun hala hayatta olduğunu görünce kalbi büyük bir rahatlık hissiyle doldu. Umut vardı. İhtiyacı olan tek şey de buydu.

Luanda onu kurtarmaya çalışırken büyük bir ihtimalle yakalanacağını ve bu yüzden öleceğini fark etti. Ama umurunda değildi. Denemeliydi. Bu yüzden ölecekse öyle olacaktı. Ne de olsa, Kral MacGil'in ilk çocuğuydu, uzun bir MacGil kralları soyundan geliyordu ve birisini geride bırakmak kişiliğine uygun bir davranış değildi. Özellikle kocasını bırakamazdı; hele ki onu kurtarmaya çalışırken yaralanmışken onu terk edemezdi.

Luanda etrafına bakındı ve çaresizdik içinde bir plan yapmaya çalıştı. Onu karşısında gördüğünde tam olarak ne yapacağına karar vermemişti ve o anda gördüğü ve hayatta olduğunu bildiği için aklından bir sürü şey geçiyordu.

Copyrighted material

Muhafız çığlık atarken, hançerin etine saplanış sesi duyuldu; Luanda hançerin adamın boğazını delip geçişini ve onu atının üstünden arkaya doğru savuruşunu izledi. Ama at peşinden hızla koşmaya devam etti ve Luanda at tekrar harekete geçemeden uzanıp dizginlerini çekti. Sonra, Bronson'ı tüm gücünü kullanarak ayağa kaldırdı ve bedenini ata yatırdı. Atın üstüne atladı, tekmeledi e ikisi böylece yola çıktılar.

Arkasında, biraz geride bir sürü ses duydu, ama kimlerin peşinden geldiğini görme için ne durdu, ne de arkasına baktı. O şehrin kıvrımlı sokaklarında ilerlerken, yakıdan oradan kurtulabilmeyi umdu ve bunun için dua etti.

Duaları gerçekleşti. Birkaç köşeyi daha döndükten sonra, kendini açık bir göğün altında, açık ovalarda hızla Batı'ya, ikinci güneşin batışına ve ilk güneşin doğuşuna doğru ilerlerken buldu. Uzakta Yüksek Topraklar bir gölge gibi gözükünce, yüreği kabardı. O dağların ardında güvende olacaklardı. Başarırsa bir daha McCloud tarafına asla geçmeyeceğine yemin etti.

İnanamıyordu.

Özgürlerdi.

Copyrighted material

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Reece yeni bir günün şafak vaktinde uyandı, ilk uyanan da o olmuştu. Açık havada yakılan ateşin korlarının çevresine bir göz attı ve Lejyon kardeşlerinin açık havada hâlâ uyumakta olduklarını gördü. Thor'un bir önceki gece dönmüş olması onu çok mutlu etmişti ve ikisi gecenin yarısını uyumadan, konuşarak geçirmişlerdi. Bir noktada içleri geçmişti ve Reece'e kötü rüyalar musallat olmuştu. Sürekli olarak Selese'nin yüzünü görüyordu. Rüyalarından birinde onu küçük bir sandala binmiş, denizde akıntıya kapılmış ve hızla yükselen suların içinde ondan uzaklaşırken görmüştü. Bir başka rüyasında da Selese, onun bileğini tutarak bir uçurumun kenarından sarkıyordu. Bu rüyaların tümünde de Selese hep sessizce ondan uzaklaşıyordu. O ise onu kurtarmaya çalışıyor ve her seferinde de geç kalıyordu.

Reece kan ter içinde uyanmış ve çılgın gibi onu aramıştı. Tabii ki, o orada değildi. Bir gün önce onu reddettiğinden beri onunla hiç konuşamamıştı; onu unutmaya çalışmış ve gününün geri kalanını işiyle meşgul olarak ve köylülere inşaat işlerinde yardım ederek geçirmiş ve onu aklından çıkarmaya çalışmıştı.

Yine de yerleştirdiği her taşta ve sarf ettiği her emekte, aklında sadece o vardı. Bir nedenden dolayı onu zihninden silkip atması mümkün olmuyordu. Hiç istememesine rağmen, bu küçük köyü, berrak gökyüzünün altındaki bu basit yeri, onun içinde yaşayan insanları ve oradaki sakin hayatı sever olmuştu. Kraliyet Sarayı'ndan o kadar farklıydı ki burası… İnsanın içini ferahlatıyordu. Yine de buradaki vaktinin bittiğini ve Selese'yi muhtemelen bir daha hiç göremeyeceğini de biliyordu.

Reece günün ilk ışıklarında, içi bu sıkıntılarla dolu olarak bir aşağı bir yukarı yürümeye başladı. Selese bazı şeyleri belirsiz bırakmıştı ve Reece o yüzden onun kendisinden hoşlanmadığından tam olarak emin değildi. Onunla şimdi, son bir kez daha konuşmadığı takdirde, buraya bir daha asla geri dönmeyecek ve şansını denemek için bir fırsat daha yakalayamayacaktı. Kraliyet Sarayı'na şansını bir kez daha denemeden ve bu işe bir son vermeden döndüğü takdirde, hayatı boyunca pişmanlık duyacaktı.

Reece iki dünya arasında sıkıştığını hissediyordu, bir yandan

Copyrighted material

Selese ile konuşma ihtiyacı içindeydi, bir yandan da onun kendisini görmek istememesinden korkuyordu. Kızın kullandığı sözcükler Reece'in aklını karıştırmıştı. Onu reddetmiş gibi görünüyordu, ama öte yandan kapıyı tamamen kapatmamış ve şifreli bir şekilde, sebatlı insanlara karşı duyduğu hayranlıktan bahsetmişti. Gizemli bir kadındı Selese; belki de onu sevmesinin bir nedeni de buydu. Tüm hayatı boyunca, onun gibi birisine rastlamamıştı. Reece bütün dikkat ve enerjisini ona odaklamıştı. Nihayet paraya, pula ve mevkiye önem vermeyen, onun kim olduğunu veya nereden geldiğini umursamayan biriyle karşılaşmıştı. O bugüne kadar gördüğü en saf ve en gerçek kişiydi… Tüm bunlar onu daha da fazla sevmesine neden oluyordu.

Ona neden aklını bu kadar taktığını bilmiyordu. Onu ölüler diyarından geri getirdiği için olabilir miydi? Yoksa başka bir şey daha mı vardı? Onunla çok derin ve kesip atamayacağı bir bağlantısı olduğunu hissediyordu. Böyle bir şey ilk kez başına geliyordu. Bunu yadsıması mümkün değildi. Ne kadar denese de bu hissi göz ardı edemiyor ve için için yanıp tutuşuyordu. Reece daha fazla dayanamadı. Kararını vermişti.

Sonunda dönüp aceleyle küçük köyün sokaklarında ilerlemeye ve Selese'nin küçük evine doğru kararlılıkla ve düzenli adımlarla yürümeye başladı. İçi ona söylemek istediği şeylerle dolup taşıyordu; onu neden geri çevirdiğini ve onun hakkındaki gerçek hislerinin neler olduğunu öğrenmek istiyordu. Onunla yapacağı tüm konuşmayı zihninde tasarlamış ve kapısına gelene ve kapının tokmağını tutana kadar her şeyi ince ince planlamıştı.

Kapı tokmağını bir kaç kez vurdu. O anda köyde duyulan ve boş sokaklarda yankı yapan tek ses buydu. Çıkan sesin çok yüksek olduğunu düşündü ve uzaklardaki bir köpek havlamaya başlayınca dikkatleri üzerine çekmekten ve tüm köyü ayağa kaldırmaktan korktu.

Tokmağı tekrar tekrar vurdu. Nihayet bir ses duydu.

"Tamam, tamam!" dedi kapının arkasındaki uykulu ses.

Reece duraladı. O anda ne yapmakta olduğunun ayırdına varmış, Selese'nin kapısına şafak vaktinde vurmakta olduğunu fark etmişti. İçini bir utanma duygusu kapladı. Şimdi arkasını dönüp buradan kaçmak istiyordu --- ama çok geç kalmıştı.

Copyrighted material

Selese kapıyı hızla açtı ve omuzlarını sıkı sıkı saran şalıyla sabahın bu ilk ışıklarında gözlerini ona dikti. Uykuluydu ve çok rahatsız olmuş gibi görünüyordu.

"Senin neyin var?" diye sordu. "Daha güneş bile doğmadı, buna rağmen buraya doğru bir ordu ilerliyormuş gibi, gelmiş benim kapıma vuruyorsun."

Reece ona bakakaldı, dili tutulmuştu.

"Evet?" diye ısrar etti Selese, rahatsız bir şekilde.

Reece put gibi duruyordu, söylemek istediği her şey zihninden uçup gitmişti.

"Ben, şey…" diye başladı ama sonra durdu.

Selese'nin onun üzerindeki etkisi neden bu kadar güçlüydü?

"Günaydın demek için gelmiştim," dedi.

Selese'nin gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Günaydın mı?" diye tekrarladı, inanmakta güçlük çekiyormuş gibi.

Sonra onun yüzüne karşı bir kahkaha attı.

"Sen aklını mı kaçırdın?" diye ekledi.

Öfkelenme sırası şimdi Reece'e gelmişti.

"Dinle beni," diye başladı. Artık kendisini tutamıyordu. "Şu senin yaptığın hiç doğru bir şey değil. Bu şekilde oyun oynamak yani… Bana karşı dürüst olmanı istiyorum. Artık bunlara bir son vermelisin."

Selese şaşkın bir şekilde ona bakakaldı.

"Nelere son vermeliyim?" diye sordu. "Sen rüya mı görüyorsun?"

"Şu oynadığımız oyunlara. Bana gerçeği söylemelisin."

"Ben seninle oyun filan oynamıyorum," dedi Selese. "Ben seni tanımıyorum bile."

Reece onu inceledi, hayal kırıklığı içindeydi.

"Yani benim sana karşı hissettiklerimi senin bana karşı hissetmediğini mi söylemek istiyorsun?" diye zordu Reece. Hemen sadede gelmişti. Kendi ruh sağlığı açısından bunu bilmek zorundaydı.

Selese gözlerini kırpıştırdı, şaşırmıştı.

"Peki, senin hissettiklerin nelerdir?" diye sordu.

"Bu kadar soru yeter!" diye bağırdı Reece, sabrı taşarak. "Buraya seni sevdiğim için geldim. Anlıyor musun? Ben seni *seviyorum.* Ben hasta filan değilim. Deli de değilim. Tamamen

Copyrighted material

bilinçliyim. Aklım başımda. Nasıl hissettiğimi sana söyledim. İşte bu kadar!" diye haykırdı. Sesi giderek yükseliyordu.

Selese şaşırmış gibi ona baktı, sanki deli olan birisini seyrediyordu; sonra dudaklarının köşesinde yavaşça bir gülümseme belirdi.

"Ama sen beni tanımıyorsun bile," diye yanıt verdi. "Söylediklerinin doğru olduğunu nereden bilebilirim? Böyle bir şey nasıl mümkün olabilir?"

Reece'in yüreği daraldı.

"Yani beni sevmediğini mi söylüyorsun?" diye ısrar etti.

"Bilmiyorum," diye yanıtladı Selese. "Seni sevmediğimi söylemiyorum. Seni sevdiğimi de söylemiyorum. Sevmek benim kolaylıkla kullanabileceğim bir sözcük değil. Özellikle de bir yabancıyla ilgili olarak…"

"Peki, ama bana bir fırsat vermezsen beni nasıl tanıyabilirsin ki?" diye bastırdı Reece.

Kızarma sırası Selese'ye gelmişti şimdi.

"Sen soylusun," dedi Selese. "Ben ise köylü bir kızım. Bu iş yürümez."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" diye sordu Reece. "Bana kalırsa yürür."

Selese ona baktı, bakışlarında ilk kez ciddi bir ifade belirdi. Onun söylediklerini sanki nihayet gerçekten duyuyor gibiydi.

"Senin istediğin nedir?" diye sordu.

Reece derin bir soluk aldı.

"Sana benimle birlikte gel diyorum. Seni buradan alıp götürmek istediğimi söylüyorum. Bize bir şans vermeni istiyorum. Ve bunları söylerken çok ciddiyim. Ben gelip geçen biri değilim. Aşkı çok ciddiye alan bir kişiyim. Ve seninle ilgili olarak nasıl hissettiğimi çok iyi biliyorum. Bütün gece uyanıktım… Başka hiç bir şey düşünemiyorum."

Selese'nin yanakları kıpkırmızı oldu. Kıpırdanmasından bocaladığı belli oluyordu.

"Söyle bana," dedi Reece yatıştırıcı bir tonla. "Beni hiç mi aklına getirmiyorsun?"

Selese başını yere eğdi, kızararak.

"Dün gittiğinden beri senden başka bir şey düşünmedim," dedi alçak sesle. Bunu itiraf etmekten korkar gibi yere doğru bakıyordu.

Copyrighted material

Haberci yakınlara gelince, Thor koşarak onu karşılamaya gitti ve onun kim olduğunu görünce kalbi daha da daraldı. Gelen kişi Gwen'in hayatını kurtaran Steffen adlı kamburdu. Adamın kendisini çok zorladığı belliydi, yüzü kan içindeydi ve her tarafından terler akıyordu. Belli ki tüm gece boyunca at sürmüştü. Thor bulunduğu yerden bile adamın getirdiği haberin çok acil bir durumla ilgili olduğunu sezebiliyordu ve bedenindeki tüm hücreler bir şeylerin ters gittiğini ona söylüyordu.

Thor köy halkından önce koşarak onu köy girişinde karşıladı. Steffen atından indi ve soluk soluğa aceleyle Thor'a doğru geldi.

Onun önünde yarıya kadar eğildi

"Efendim," diye başladı. Güçlükle soluk alıyordu.

"Ona su getirin!" diye emretti Thor. Köylü bir çocuk bir kova suyla birlikte koşarak geldi. Steffen kovayı aldı, geriye doğru yaslanarak hızlı yudumlarla sudan içti. Geri kalanını da başından aşağıya döktü.

Yüzünü elinin tersiyle sildi, birkaç kez derin soluk aldı ve başını kaldırıp Thor'a baktı.

"Efendim, çok korkunç bir şey oldu," diye başladı. "Gwendolyn ile ilgili."

Thor'un kalbi küt küt atmaya başladı.

"Nevarunlar bizi tuzağa düşürdü," diye devam etti. "Önce, sadece bir avuç kadarlardı ve onları öldürmeyi başardık. Ama sonra daha büyük bir ordu halinde geldiler ve bizi ezdiler. Tepenin üzerinde sadece Gwen, ben ve Krohn kaldık. Kimse bizim yardımımıza gelmedi."

Steffen bir anda hıçkırıkları boğuldu.

Thor öne doğru bir adım attı. Tüm benliğini bir panik duygusu sarmıştı. Küçük adamı omuzlarından yakalayıp sarstı.

"Bana neler olduğunu anlat!" diye emretti. "Gwen iyi mi?"

Steffen olumsuz anlamda başını salladı.

"Bana size bulmamı söyledi. Ben sonuna kadar kalıp savaşmak istedim, ama size gelmem için ısrar etti. Ben oradan ayrılırken, onlar Gwen'in etrafını kuşatmış durumdaydılar. Yapabileceğim başka hiç bir şey yoktu. Onun sağ olduğunu bile bilmiyorum."

Steffen ağlıyordu ve Thor kendisini suçlu hissediyordu. Gwen'i orada yalnız başına bıraktığı ve daha önce onun yanına dönmediği için kendisinden nefret ediyordu. Onun savunmasız ve

Copyrighted material

yapayalnız bir şekilde kaçırılmış olması düşüncesine tahammül bile edemiyordu. İçinin paramparça olduğunu hissediyordu.

Ama birden damarlarında yepyeni bir duygunun yükselmekte olduğunu hissetti: intikam ve eğer hâlâ hayattaysa, onu kurtarma arzusu…

Kaybedecek tek bir saniye bile yoktu.

"ATA BİN!" diye bağırdı Thor, çevresini sarmış bir şekilde onun ağzından çıkacak sözü bekleyen Lejyon kardeşlerine.

Thor ve silah arkadaşları bir kaç saniye içinde atlarına atlamışlardı bile. Atı hiç yapmadığı kadar güçlü bir şekilde dürttü. Oradan ayrılarak, sahip olduğu her şeyle birlikte onu boş arazide Kraliyet Sarayı'na doğru sürdü.

Sadece Gwen'in hâlâ hayatta olması için dua ediyordu.

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

Thor, küçük bir gurup Lejyon üyesiyle birlikte Saray'a doğru dörtnala gidiyordu. Hiç durmadan tüm gün boyunca at sürdükleri ve atlarını çok zorladıkları için hepsi bitkin bir durumdaydı. Thor, Saray'a giden açılır kapanır köprüden ve Kraliyet Muhafızlarının önünden hiç yavaşlamadan geçerken, üstlerine doğan ikinci güneş çoktan gökyüzünde belirmişti. Arkadaşları da onun hızına ayak uydurarak tünelin altından diğer tarafa geçmişler ve Saray'a girdiklerinde müthiş bir toz fırtınası yaratmışlardı.

İlerlemeye devam ederek, avluyu boydan boya geçip diğer uçtaki kapıdan dışarı çıktılar. Gwen'in etrafının sarıldığı yere doğru giderken, Steffen onlara rehberlik yapıyordu. Thor'un kalbi küt küt atıyordu. Ümitsiz de olsa, Gwen'i sağ bulabilmek için dua ediyordu. Krohn'u da…

Ama Steffen' in anlattıklarından anladığı kadarıyla, pek fazla şansı yoktu. Gwen ölmüş olabilirdi. Her ikisi de ölmüş olabilirdi.

Thor kendi gözüyle onu görmeliydi. Tüm arkadaşlarının ona destek vermesi ve başka bir yere gitmeyi reddederek onunla birlikte yolculuk etmesi nedeniyle çok minnettardı. İçlerinden bir tanesi bile tereddüt etmemişti, tek bir an bile… Onları artık gerçekten kendi kardeşleri gibi görüyordu.

Atlarını sürmeye devam ettiler, tarlalardan geçtiler, tepelere çıkıp indiler ve muazzam çiçek tarlalarından geçtiler. Bir dönemeçten geçerken Thor, Estopheles'in gökyüzünde turladığını

Copyrighted material

gördü ve gidecekleri yere yaklaştıklarını anladı. Bir tepeyi daha geçtiler. Gördüğü manzara karşısında Thor'un kalbi duracak gibi oldu. Atını ileriye doğru, bir kâbusun içine girer gibi sürmeye devam etti.

Orada, tepenin üzerinde bazı bedenler, Nevarunlara ait olduğunu sandığı, yeşilli sarılı zırhları olan cesetler vardı. Akıtılan kanları Thor oradan bile görebiliyor ve dahası, toprağın dokusunun içinde hissedebiliyordu. Burada korkunç bir felaket meydana gelmişti. Gwen'i korumak için orada olmadığı için kendisinden nefret ediyordu.

Thor ve adamları tepeye doğru saldırdılar. Cesetlere ulaştıklarında hepsi atlarından indi. Thor daha atı durmadan kendisini yere attı ve çaresiz bir şekilde, gözlerinden yaşlar akarak bir tanesinin Gwen olması için dua ederek yerde yatmakta olan bedenleri tek tek incelemeye başladı. Nevarunların kaskatı kesilmiş, boğazlarına ok saplanmış cesetlerine baktı. Her taraf kan içindeydi. Burada ne şiddetli bir savaş yaşandığını görebiliyordu. Bir bakışta Steffen'ın ona anlattıklarının tümüyle doğru olduğunu anlamıştı. Gwen'i korumak için yaptıklarından dolayı ona her zamankinden daha çok minnettardı.

Yerde yatanların yüzlerini çaresizce inceledi. Lejyon kardeşleri de onun gibi bir bedenden diğerine koşuyorlardı; ama Thor'un kalbi ona gerçek olanı söylüyordu: Gwendolyn orada değildi. Kaçırılmıştı.

Bunu idrak etmek onu yıldırımla vurulmuşa döndürdü. Bir yandan onun cesedini bulmadığı için rahat bir nefes almıştı. Bu, en azından onun hayatta olabileceği anlamına geliyordu. Öte yandan, Gwen kaçırılmış ve buralardan uzaklara götürülmüş de olabilirdi. Ona yapabilecekleri kötü şeyleri düşününce, tüm benliği onu kurtarma arzusuyla --- ve aynı zamanda da intikam ateşiyle yanıp tutuşmaya başladı.

Thor kanla kaplı otları tararken, kalbini daraltan bir şeyle karşılaştı: başından kanlar akan Krohn orada hareketsiz ve bir yanına dönmüş bir şekilde yerde yatıyordu. Thor süratle onun yanına gitti, diz çöküp tüylerini okşamaya başladı. Krohn'un belli belirsiz soluk alıp verdiğini görerek rahatladı. Dişlerinde kan vardı, cesetlerin durumuna bakılacak olursa Krohn'un verdiği zarar kolaylıkla görülebiliyordu. Gwen'i koruduğu için, ona çok

Copyrighted material

minnettardı --- ama bu onun bir suçluluk duygusu altında ezilmesini engelleyemiyordu.

"Krohn," dedi Thor yavaşça, onu hafifçe dürterek. Hayvanın bedeni hâlâ sıcaktı, ama tepki vermiyordu.

"Krohn," diye yalvardı Thor, onu sarsarak. "Uyan! Lütfen!"

Thor, Krohn'u giderek daha güçlü bir şekilde sarsmaya başladı. Krohn nihayet bir gözünü biraz araladı. Göz sonra yeniden kapandı. Thor onun ıstırap çektiğini ve kötü bir şekilde yaralanmış olduğunu görebiliyordu. Ona yardım edilmezse kısa süre içinde ölmesinin kaçınılmaz olduğunu hissetti.

Thor hiç vakit kaybetmeden Krohn'u kucakladı. Hayvanın ne kadar ağırlaşmış olduğunu görerek şaşırdı. Onu omzuna aldı ve Steffen'ın atına götürerek onun arkasına yanlardan sarkacak şekilde yerleştirdi. Krohn orada hareketsiz bir şekilde, bir eyer gibi yatıyordu.

Thor, Steffen'a döndü.

"Onu şifacıya götür," dedi. "Hemen şimdi. Vakit kaybetmeden! Onu kurtarmak için elinden ne geliyorsa onu yapmasını söyle ona. GİT!"

Steffen bir an bile kaybetmeden atına atladı. Atın iki yanından sarkan Krohn'la birlikte tepeden aşağıya dörtnala inmeye başladı.

Thor arkasını dönerek, Lejyon üyeleriyle yüz yüze geldi.

"Gwen'i bulmam gerek," dedi yüzünde vahşi bir ifadeyle. "Onun kanı zihnimin içinde dolaşıp duruyor. Bir dakika bile bekleyemem. Eğer hayatta olmasıyla ilgili en küçük bir şans varsa, saniyeler bile önem kazanıyor. Hiç birinizin benimle birlikte gelmenizi beklemiyorum. Tüm Nevarun ordusuna karşı tek başıma da olsam, onlarla baş etmeye çalışacağım."

Reece öne doğru bir adım attı ve kılıcının kabzasını kavradı.

"Az sayıda insanla bir orduya karşı savaşmak benim çok hoşuma gider," dedi.

"Benim de," diye ekledi Elden.

"Benim de," diye araya girdi O'Connor.

"Ve bizim de," dedi ikizler aynı anda.

"Biz seni bir orduya karşı tek başına asla bırakmayız, " dedi Reece. "Üstelik de birlikte yaşadığımız onca şeyden sonra. Gwen, benim de kız kardeşim sayılır. Ve bir gün o senin karın olacak."

"Senin kanın, bizim kanımız," diye ekledi Elden.

Copyrighted material

Kraliyet Sarayı'ndan uzaktayken, vahşi ve acımasız yüz kişiden oluşan Nevarun ordusunun kimden, ne gibi bir korkusu olabilirdi? Muhtemelen atları tırısa kaldıracaklar, hatta yürüme temposuyla ilerleyecekler ve yurtlarına pervasız ve acele etmeden varmaya çalışacaklardı. Gwen'in onlarla birlikte olduğu düşüncesi bile Thor'u sanki canlı canlı yakıyordu; buna dayanması çok zordu. Gareth'tan şimdiye kadar hissetmediği bir şekilde nefret ediyordu. O yüzden, intikam almak için yemin etti.

Thor, Gwendolyn'in güçlü, yırtıcı ve gururlu olduğunu biliyordu. Onun savaş alanında Steffen ile birlikte verdiği zararları görmüştü. Gördükleri onu şaşırtmamış, tam tersine etkilemişti. Onu kaçırdıklarında, aynı güçlü duruşla sakin kalabilmiş ve Thor'un gelip onu kurtaracağı inancını kaybetmemiş olması için dua etti. Saldırganların onu canlı olarak ele geçirmek, ödül olarak kazanılan bir eş yapmak ve MacGillerin burnunu kesin bir şekilde sürtmek istediklerini tahmin ediyordu.

Thor bunu değiştirmek için elinden geleni yapacaktı.

Üstlerine ikinci güneş doğana kadar, bu şekilde at sürmeye devam ettiler. Thor ve adamlarının solukları kesilmişti. Atları da aynı durumdaydı. O güne kadar yapmadıkları uzunlukta bir yolculuktu bu --- nihayet bir tepenin üstündeki bir platoya vardılar. Burası kırsal bölgeleri tepeden, olduğu gibi görebilecekleri bir yerdi. Thor, Halka'nın her bir renkte ince çizgiler halinde uzanan bulutlarla süslü muhteşem bir sonbahar gökyüzünün altındaki tepelerin ve vadilerin tüm renklerdeki ağaçları arasına bir yelpaze gibi yayılmış olan güney eyaletlerinin tamamını görebiliyordu. Ve orada, ufukta, tarlaları boylu boyunca geçerek güneye doğru yol almakta olan Nevarunların muazzam ordusunu gördü. Thor onların hızlarını kestiğini ve atlarını artık tırısta sürdüklerini görerek yeniden cesaret buldu.

İlk kez, onları yakalayabileceklerini düşündü.

Thor atını dürterek bağırdı, ötekiler de onun gibi yaptılar ve hep birlikte tepenin aşağılarına doğru hızla inmeye başladılar. İzleri takip ederken, gözlerini Nevarunlardan ayırmamaya çalışıyorlardı. Thor o güne kadar yapmadığı kadar hızlı bir şekilde tepelerden, toprak yollardan, çayırlardan ve dolambaçlı bir ormandan geçti. Giderek daha çok yaklaşıyorlardı. Nevarunlar artık sadece birkaç yüz metre ötelerindeydi.

Copyrighted material

metre kadar uzunluktaydı ve ordu bu yüz metre boyunca savunmasız olacaktı.

Thor yukarıya, tepelerin yükseklerine doğru baktı ve kenarlarda koca kayaların olduğunu gördü. Zihninde bir ışık yandı.

"Conval, Conven!" diye haykırdı.

İki adam atlarını sürerek onun yanına geldiler.

"Şu kayaların tepelerini görüyor musunuz? Her birinizin o tepelerin her iki tarafına kadar çıkmanızı istiyorum. Size işaret verdiğim vakit, kenarlardaki o kayaları ittireceksiniz. Aşağıdaki adamları bu şekilde ezebiliriz. Bu arada, geri kalanlarımız aşağılara doğru saldıracağız ve guruptan canlı kalanları öldüreceğiz. GİDİN!" diye emretti.

Conval ve Conven guruptan ayrıldılar ve kayaların tepesine doğru giden otlarla kaplı yokuşu tırmanmaya başladılar. Thor geri kalan adamları diğer tarafa doğru aldı. Fark edilmemek için özellikle uzun yolu seçmişti. O taraftan gelecek olan Nevarunları şaşırtmak istiyordu. Koca bir daire çizerek ormanın içindeki yola doğru ilerleyip, ağaçların başladığı hattın kenarında durdular. Adamların tümü durmuş bekliyordu.

Thor, Conval ve Conven'in kayanın tepesinde, hiç bir şeyden şüphelenmeyen Nevarunlardan yüz metre kadar yukarıda, pozisyon almasını izledi. Thor orada atının üzerinde oturup beklemeye başladı. Bir yandan olan biteni izliyor ve sabırlı olmaya çalışıyordu. O kayaların düşmana olabildiğince zayiat verdirmesini umuyordu. O yüzden Nevarunların mümkün olduğu kadar yarığın içinde ilerlemesini beklemeleri gerekiyordu. Yarığın içinde ne kadar ilerlemiş olurlarsa, bir seferde o kadar çok sayıda Nevarun öldürmeleri mümkün olabilirdi. Ama öncelikle Gwen'in öteki tarafa güven içinde geçmiş olmasına dikkat edeceklerdi.

Atı hoplayıp zıplarken, Thor da yarığın karşı tarafını dikkatle izliyor ve kalbi güm güm atarak Gwen'in oradan çıktığını gösteren bir belirtiyi bekliyordu. Adamlarına işaret vermeden önce, Gwen'in yüzünü görmeliydi.

Nihayet, sonsuza dek sürermiş gibi gelen bir süreden sonra, atın üzerindeki düşman ordusunun lideri yavaş yavaş yarığın diğer ucunda belirdi. Gwen onun arkasında oturuyordu --- Thor o anda işareti verdi.

Thor muhteşem bir savaş çığlığı atarak ormandan çıktı ve erkek kardeşleriyle birlikte doğrudan düşmanın üzerine atıldı.

Copyrighted material

beri bu işi yapıyorlarmışçasına savuruyorlardı. Onlar da dehşetengiz savaş çığlıkları atıyorlardı ve iki gurup kısa bir süre sonra kendilerini kulakları sağır eden silah seslerinin ortasında buldular.

Savaş çok şiddetliydi. Liderleri dikkatini bir tek Thor'a odaklamıştı. Doğrudan ona saldırdı ve bir eliyle iki-elle kullanılan savaş baltasını Thor'un tam başına indirmek için savurdu. Thor kendisini savunurken çok dikkatli olmalıydı, çünkü Gwen adamın bindiği aynı atın üzerindeydi. Nevarunların lideri de, doğal olarak, bunu biliyordu, o yüzden keyifli bir şekilde gülümsedi. Thor'un eli kolu bağlıydı.

Thor, Kork'un ona verdiği kılıcı kaldırdı ve bu darbeyi son anda önledi. Bugüne kadar maruz kaldığı en şiddetli darbelerden biriydi bu ve savaşçının silahı tuttuğu yere yansıyan gücünü hissedebiliyordu. Metallerin çarpıştığı anda korkunç bir ses oldu, Thor'un kolu titredi ve hangi maddeden yapıldığını bilmediği bu yeni kılıcını kavrarken gözlerini kapadı ve ikiye bölünmemesi için dua etti.

Kılıç ikiye bölünmeyince rahat bir soluk aldı: baltayı durdurmuştu ama başına sadece birkaç santimetre kala…

Normal olarak Thor'un geriye doğru dönmesi ve kılıcını savurması gerekirdi --- ama Gwen adamın atının arka tarafında oturduğu için bunu riske edemezdi. Atını koşturmayı sürdürmek ve savaşçıyı geçmek zorundaydı. Bunu yaparken bir an için elleri arkadan bağlanmış bir şekilde oturmakta olan Gwen'in gözlerine bir bakış attı ve onların korkudan fal taşı gibi açılmış olduğunu fark etti.

"THOR!" diye bağırdı, çılgın gibi.

Ama Thor'un arkasına bile bakacak vakti yoktu. Gurubun içine daldığında, iki savaşçı daha onun üzerine geldi. Bunlardan bir tanesi tam kaburgalarını nişan alarak bir savaş çekicini yan tarafına doğru salladı. Thor son saniyede arkaya doğru eğildi ve çekiç yanından sıyırarak geçtiği için kaburgalarını kırılmaktan kurtardı; daha sonra da kılıcını kaldırdı ve adamın uzattığı koluna indirdi. Adam bir feryat kopardı ve kopan kol ve çekiç yere düştü.

Diğer asker ise baltasını yanlamasına Thor'un başına savurdu. Balta vızıldayarak geçerken Thor son anda eğilerek başını kurtardı. Sonra kılıcını savurarak askerin başını uçurdu; adamın gövdesi atın üzerinde gitmeye devam ederken, başı yere düşerek

Copyrighted material

yatmakta olan uzun zincirli silahını alarak, yerde yuvarlanarak ayağa kalktı ve zinciri üstüne gelen iki saldırgana doğru fırlattı. Zincir iki adamı birden yakaladı ve atlarından düşürüp, madeni bir tangırtıyla yere yapıştırdı. Thor zinciri başının üzerinde döndürerek bir kez daha savurdu ve adamların ayağa kalkmalarına meydan bırakmadan yeniden yere yıktı.

Thor başının üstünden gelen bir çığlık sesi duydu ve yukarıya doğru bakınca eski dostu Estopheles'i gördü; aynı anda bir asker elindeki mızrağı havaya kaldırarak Thor'a arkadan saldırdı. Estopheles onu görünce aşağıya doğru bir dalış yaptı ve adamın bileğini yakalayıp ısırdı. Asker acıyla bağırdı, mızrağını yere düşürdü ve kendisi de madeni bir ses çıkararak atından düştü; Thor mızrağı yakaladı, geriye doğru bir dönüş yaptı ve onu adamın göğsüne sapladı.

Ama Thor arkadan yeni bir saldırı olunca aniden gücünün kesildiğini hissetti ve yüzükoyun yere yıkıldı. Savaşçılardan biri onun üzerine atladı ve ağır zırhıyla onu ezdi. Thor hızlı bir biçimde dönerek adamla güreşmeye başladı. Uzanarak hançeriyle onun boğazını kesmeye çalışan adama bu fırsatı vermeden onu bileğinden yakaladı. Kolu titreyen hor adamın bileğini kendisinden uzak tutuyordu, sonunda başını kaldırıp adama bir kafa attı ve burnunu kırdı.

Asker can havliyle bağırdı. Thor onu bir atın önüne doğru fırlattı. Adam bir anda atın ayakları altında ezilerek öldü.

Thor inanılmaz bir bitkinlik hissediyor ve nefes almaya çalışıyordu. Bu sırada etrafındaki herkes, altı erkek kardeşi hayatları için mücadele ediyorlardı. Thor onların yenilmek üzere olduklarını görebiliyordu. Nevarunlardan biri pazusunun yan tarafını paralayıp oyluk oluk kan akmaya başlayınca, O'Connor bir çığlık attı; Elden tam omzuna müthiş bir gürz darbesi aldı ve geri geri giderek yere düştü; Reece eğilerek bir kılıç darbesini savuşturdu, ama Thor onun reflekslerinin gerektiği kadar hızlı olmadığını görebiliyordu. Neredeyse hayatını kaybediyordu. Thor acilen bir şeyler yapması gerektiğini biliyordu, yoksa erkek kardeşlerinin hepsi öleceklerdi.

Thor içinden bir sıcaklığın, bir gücün yükseldiğini hissetti. Bu gücü bu kez kontrol edebilmek için Tanrı'ya yalvardı. Onları buradan kurtaracak, Gwen'i emniyetli bir yere götürecek kadar güce ihtiyacı vardı.

Copyrighted material

Savaş alanı yavaş yavaş şekil değiştirmeye başlamış ve geriye bir avuç Nevarun kalmıştı.

Thor giderek daha iyimser olmaya başlamıştı ki, sırtına çekiçle vurulur gibi müthiş bir darbe aldı. Bu darbe zırhını parçalamış ve onu da yere yıkmıştı.

Sert bir biçimde yere çarptı ve yerde yuvarlanarak Nevarunların liderini görmek için ayağa kalktı. Onunla yüz yüzeydi. Adam çift elle kullanılan baltayı tek eliyle tutuyordu. Diğer elinde de avcundan sarkan uzun bir zincir vardı. Hain bir şekilde gülümsüyordu. Thor, Gwen'in adamın arkasında, onun atına bağlı olarak durduğunu gördü. Olan biteni çaresiz bir şekilde ve gözleri panikten ve ümitsizlikten fal taşı gibi açılarak seyretmeye mecbur edilmişti.

"Kadınımı benden çalabileceğini düşünüyordun, değil mi?" diye gürledi adam Thor'a. Zinciri başının üzerinde çevirmeye başladı. Thor avcunu kaldırdı ve enerjisini kullanarak onu durdurmaya çalıştı.

Ama her nedense, sihri bu adama karşı işlemedi. Thor ayağa kalkmak için zıpladı. Zincir hâlâ havada döndükten sonra Thor'un ayak bileklerine tekrar tekrar sarıldı; düşman savaşçı zinciri hızla kendisine doğru çekti ve Thor ayakları birbirine bağlı olarak çaresizce ve boylu boyunca yere yapıştı. Thor bu adamın nasıl bir güce sahip olduğunu bilmiyordu, bildiği tek şey bu gücün bugüne kadar çarpıştığı tüm savaşçılarınkinden daha yoğun olduğuydu.

Thor orada çaresiz bir şekilde sırt üstü yatarken, düşman savaşçı öne doğru bir adım attı, çekicini kaldırdı ve Thor'un tam yüzüne doğru indirdi.

Thor yuvarlanarak son anda onun yolundan çekildi ve çekiç toprağın içine gömüldü.

Thor ayağa kalktı ama ayakları hâlâ bağlıydı. Kemerindeki kılıcı almak için uzandı.

Ama savaşçı onun kılıcını çekmesine fırsat vermeden bir ters vuruş yaptı ve onu tekrar yere savurdu.

Yerde savunmasız bir şekilde yatan Thor'un başı zonkluyordu. Onun başında duran adam toprağa saplanmış olan çekici aldı ve tekrar havaya kaldırdı. Onu Thor'un yüzünün ortasına indirmeye hazırlandı. Thor orada çaresiz bir şekilde yatıyordu ve yapabileceği hiç bir şey yoktu.

Copyrighted material

“İyi geceler dile, yavrum,” dedi savaşçı, kocaman bir gülümsemeyle.

Aniden çekip havada donup kaldı ve adamın gözleri fal taşı gibi açıldı.

Thor’un kafası önce karıştı; sonra bir okun adamın gırtlağına saplandığını ve ucunun da ön taraftan çıktığını gördü.

Savaşçı yerinde donmuş gibi kalakalmıştı. Boğazından fışkıran kanlar göğsünü akarken bile çekicini elinde tutuyordu.

Sonunda çekici yere düşürdü ve kafa üstü yere, Thor’un hemen yanı başına toprağın üzerine yığıldı. Ölmüştü.

Thor başını kaldırıp Gwendolyn’e baktı. Elinde adamı vurduğu bir ok ve yayla atın üzerinde oturuyordu. Bir şekilde bileklerini bağlayan iplerden kurtulmuştu. Thor’a bakarken elleri titriyordu.

Thor o an onu anlatamayacağı kadar çok sevdiğini anladı. Ayağa kalktı, ayaklarını saran zincirleri çözdü ve Gwen’e doğru koştu. Zıplayarak atın üzerine bindi ve Gwen’in onu saran kollarını, sırtına yaslanan başını hissederek mutlulukla rahat bir soluk aldı. Gwen artık güvendeydi. Ve ikisi tekrar birliktelerdi.

Thor savaş alanına bir göz attı ve sadece üç Nevarun’un hayatta kaldığını gördü. Bunlardan birinin işini Elden, diğerininkini O’Connor bitirmek üzereydi. Sonuncusuysa Reece ile göğüs göğse çarpışıyordu. Onları seyrederken Reece aniden kaydı ve düşman savaşçı kılıcını onun üzerine indirmeye hazırlandı.

Thor atı dörtnala koşturarak ona doğru gitti ve asker Reece’in kafasını uçurmadan önce, atın eyerinden kısa bir mızrak çıkardı ve adama doğru fırlattı. Mızrak adamın sırtına saplanıp diğer taraftan çıktı. Adam dizlerinin üzerine düşerek öldü.

Thor orada atın üzerinde Gwen’le birlikte oturdu ve etrafına bakındı. Burası bir katliam alanı halini almıştı. Toprakta açılan yarığın sınırlandırdığı bu alanın her yanı otuz Nevarun’un cesediyle kaplıydı. Etraf kan gölüne dönmüştü. Thor’un dışında, sadece beş Lejyon üyesi hayatta kalmıştı: Reece, O’Connor, Elden ve ikizler. Hepsi de yaralı ve bitkindi. Güçlükle soluk alıyorlardı. Ama savaşı muzaffer olarak bitirmişlerdi.

Thor kılıcını havaya kaldırdı. Damarları zaferin heyecan ve mutluluğuyla doldu. “SONSUZA DEK LEJYON!” diye haykırdı.

Diğerleri de dönüp, yanıt olarak kılıçlarını kaldırdılar.

“SONSUZA DEK LEJYON!”

Copyrighted material

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Andronicus atını öfke içinde ileri sürdü ve muazzam ordusunun önüne düşüp Kanyon'un kenarından kuzeye, Halka'nın Doğu Geçidi'ne doğru ilerledi. O ilerledikçe, gittikçe daha çok İmparatorluk birliği, onun gemi filolarından sahile çıkarak arkasından kafileye katıldılar. Andronicus kendisini Kanyon'un nasıl geçileceğini bildiğine inandıran şu esir McCloud tarafından aldatılmış olmasından dolayı çok utanıyordu. Andronicus birisi tarafından aldatılalı yıllar olmuştu ve geçişi yapma hususundaki aşırı işgüzarlığının zayıf olmasına ve oyuna getirilmesine yol açtığını idrak etti. Adamı çoktan öldürmüş olmasına rağmen, küçük düşmüş olmaktan vücudu hala öfke içinde titriyordu. İçinden adamın ailesinin yerini bulup onları da öldürmek geçiyordu.

Andronicus atını sürerken, bir şekilde Kanyon'u aşmaya, Halka'yı yerle bir etmeye, bütün bu insanlara acı çektirmeye her zamankinden daha azimliydi. Ancak geçişi yapıncaya kadar, elinden fazla bir şey gelmezdi. Bu noktada bunun beyhude bir misyon olduğunu, bütün bu seferberliğin hiçbir işe yaramadığını biliyordu. Ancak yine de, sırf geri dönüp bu yerden ayrılma, itibar kaybı içinde eve geri gitme fikrinden nefret ediyordu. Özellikle şimdi adamlarının hepsi buraya vardıktan ve her dakika gittikçe daha çoğunun gelmekte olmasından sonra.

En azından ana McCloud geçidine, şu McCloud askerleri tarafından korunan köprüye kadar çıkmaya devam edebileceğini ve içlerinden herhangi biri bunu yapacak kadar aptalsa, içlerinden herhangi birini Kanyon'un güvenliğinden çıkıp uzaklaşmaya razı edip edemeyeceğine bakabileceğini hesaplıyordu. Belki onlardan bir ikisine işkence yapabilirdi. Hatta belki bazılarını öldürebilirdi. Bu en azından kendi asabını yatıştırabilirdi.

Andronicus aynı zamanda bu fırsatı, bir yerde bir çıkış olması ihtimaline karşı Kanyon'u tekrar yoklamak için kullanabilirdi. Kendi askerlerinden bazılarını kenardan atıp ölüp ölmediklerine bakabilirdi. Kim bilir? Belki, sadece belki, bir yerde zırhta bir çatlak bulabilirdi.

Andronicus atını yavaşça sürdü, o Kanyon'un kenarından ilerlerken, arkasında uygun adım yürüyen birlerce postalın sesi

Copyrighted material

McCloud’u ziyaret etme vakti gelmişti.

Copyrighted material

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Thor at üzerinde Kral'ın Sarayı'na geri gidiyordu. Gwen onun arkasında, aynı atın üzerindeydi. Reece, O'Connor, Elden ve ikizler onların yanında atlarını sürerken, Thor yorgunluktan bitap düşmüştü, fakat minnettarlıkla dolup taşıyordu. İkinci güneş batıyordu ve hepsi rahat bir tırısla muhteşem gökyüzüne doğdu at sürüyorlardı. Thor kendisini yorgunluğun da ötesine geçmiş gibi hissediyordu. Bedenindeki her kas bir savaştan henüz yeni çıkmış gibi ağrıyordu.

Fakat Gwen'in yanında olması—onun ellerinin göğsünü tuttuğunu hissetmesi, yanağını sırtına dayaması—bütün yorgunluğunu alıp götürüyordu. Onun kendisiyle beraber olması dünyada her şeyin yolunda olduğu hissini veriyordu. O hayatta olduğu için, yaralanmadığı için ve Nevarun lideri ona aklından geçenleri yapamadığı için minnettarlığın da ötesinde hislerle doluydu. Çatışmada hayatta kaldıkları ve onu kurtarabildiği - ve o kendisinin hayatını kurtardığı için minnettardı. Bütün dualarına cevap almış gibi geliyordu.

Kralın sarayına doğru at koşturururken, Thor zafer hissini tadıyordu, fakat aynı zamanda, savaşta ölen ve cesetlerini atlarının sağrılarının üzerine sarkıtılmış durumda eve götürmekte oldukları üç Lejyon kardeşlerini düşündükçe trajedinin iğnesinin hissetmekteydi. Ve bir yandan kendisini eve dönen bir kahraman gibi hissetmekle beraber, aynı zamanda neye dönmekte olduklarını bilmediği için bir kaygı hissi duymaktaydı. Ne de olsa, Gwen'in alınıp götürülmesini ayarlamış olan kişi halen yasal kral olan Gareth'tı; dönmekte oldukları yer de Gareth'ın sarayıydı. Gareth gittikçe dengesiz hale gelmişti, bu kadarı ve şimdi Gümüş ile Gareth'ın işe aldığı bu yeni adamlar arasında tam bir ayrılık olduğu çok açıktı. Gerginlik hiçbir zaman bu kadar yüksek olmamıştı. Sanki Kral'ın Sarayı bir iç savaşa girmek üzeriymiş ve bunun için ihtiyaç duyulan tek şey bir kıvılcımmış gibi geliyordu. Thor Gareth'ın emirlerini hiçe sayarak Gwendolyn'le bu yere doğru koşturururken, belki kendisinin bu kıvılcımı taşıdığı hissine kapılmaktan kendini alamıyordu.

Thor kendini hazırladı. Şimdi diğer bir savaş için çok yorgundu. Fakat kendi ayağıyla içine girmekte olduğu şey belki de

Copyrighted material

bundan başka bir şey değildi.

Thor, Gwendolyn ve diğerlerinin ya Gareth'ı tahtından indirmek için bir yol bulmaları gerektiğini veya hep birden Kral'ın Sarayı'ndan bir daha dönmemek üzere kaçmaları ve kendilerine yeni bir ev bulmaları, başka bir yerde yeni bir saray kurmaları gerektiğini biliyordu. Artık burası güvenli değildi.

Kral'ın Sarayı'na yaklaşırlarken, Thor Lejyon'la buluşmak ve halen hangi askerlerin burada olduklarını görmek için gitmeleri gereken ilk yerin Silahlar Salonu olduğunu biliyordu. Kendrick gibi onların birçoğunun hala alanda Halka'yı yeniden yapmak ve takviye etmekle görevlendirilmiş olduğunu biliyordu. Ama Kolk ve Brom da dâhil olmak üzere birkaç iyi savaşçı hala burada konuşlandırılmıştı; Gareth'ı suçlamak için kanıt bulmada en iyi ümitleri olan Godfrey de buradaydı.

Thor ve adamları atlarıyla Kral'ın Sarayı'nın açık meydanından geçerlerken, bir izleyici kalabalığı toplanarak merakla üstü başı dökülen gruba bakmaya başladı. Thor bakışları hissedebiliyor, söylenenlerin şimdiden yayılmaya başladığını sezebiliyordu. Buraya vardıklarının Gareth ile adamlarının kulağına gitmesi sadece bir zaman meselesiydi. Keskin biçimde salona doğru döndü ve hızını arttırdı. Herhangi bir şey olmadan önce onlarla bir randevuya ihtiyacı vardı.

Thor ve diğerleri Silahlar Salonu'nun önündeki meydana girdiler ve Lejyon'dan ve Gümüş'ten birkaç üye salonun dışında dolanıyorlardı ve grup atları üzerinde, kan içinde, savaşta yaralanmış vaziyette meydana girince şaşkınlık içinde onlara baktılar. Lejyon mensuplarından birisi seslendi ve çok geçmeden daha birçoğu Thor ve diğerleri atlarından inerlerken koşup geldiler.

Thor bir inilti duydu ve Krohn'u Steffen tarafından kendisine doğru getirilirken görünce kalbi yerinden zıpladı. Onu iyi gördüğü için sevinç içinde diz çökerek kollarına atlayan Krohn'u kucakladı. Topallıyor ve zayıf görünüyordu, fakat hala hayattaydı. Gwen aşağı eğildi ve o da Krohn'u kucakladı.

"Illepra ona iyi baktı," dedi Steffen, gülümseyerek.

Krohn Thor ve Gwen'i baştan aşağı yaladı ve onlar da bunun karşılığında onu öptüler.

Kapılan aniden açıldı ve Gümüş'ün birkaç üyesi dışarı dökülüp, heyecanla Thor, Gwen ve diğerlerinin etrafında

Copyrighted material

dolanmaya başladılar; kalabalık tarafından yutulup salonun içine götürüldüler ve kapılan çabucak arkalarından kapatıldı.

Thor Salon'a girerken üzerinde yüzlerce göz hissedebiliyordu. Salon tıklım tıklımdı, hepsi grubun yanına koşturan Gümüş ve Lejyon üyeleriyle dolup taşıyordu. Başlarında Kolk ve Brom ve Thor'un tanıdığı birkaç diğer ünlü savaşçı ile Atme vardı.

Kolk, sonra Brom, sonra diğerleri Thor'a sarıldılar ve Thor onların yüzündeki rahatlamayı görebiliyordu.

"Geri geldiniz," dedi Kolk. "Gwen'in ele geçirilmesini, senin girişti̇ğin seferi çok geç duyduk. Önce bize gelmeliydin. Biz de sana katılırdık."

"Vakit yoktu," dedi Thor.

"Gwendolyn!" diye bir ses duyuldu.

Godfrey yanına koşup ona sarıldı. Yüzünden rahatlama okunuyordu.

"Hayattasın," dedi, şok içinde.

Bütün askerler Thor'a ve hayatta kalan Lejyon mensuplarına yeni bir saygıyla, bir korku ifadesiyle bakıyorlardı. Thor gurur duydu. Bu adamlar tarafından çevrelenmiş olarak, nihayet derin bir nefes alabileceğini ve savunmasını aşağı indirebileceğini hissediyordu.

"Hepimiz geri dönemedik," dedi Thor, sesi derinleşip daha otoriter çıkarken. "Lejyon üyelerimizden üçü öldü. Bunu söylemekten üzgünüm. Hepimiz dokuz kişiydik."

"Yüz Nevarun'a karşı," diye Reece ilave etti.

"Ve bu yüz savaşçı şimdi nerede?" diye sordu Brom, ileri çıkıp, bir elini kılıcının kabzasının üzerine koyarak. "Sizi takip mi ediyorlar?"

Thor ciddi biçimde başını iki yana salladı.

"Hepsi öldüler, efendimiz," dedi.

Brom'un gözleri yeni bir saygı bakışıyla fal taşı gibi açıldı ve hepsini yukardan aşağı süzdü.

"Altınız Halka'nın en vahşi savaşçılarından yüz tanesini öldürdünüz mü demek istiyorsunuz?" diye sordu Brom.

"Biz dokuz kişiydik, lordum," diye düzeltti Thor. "Üç kişi öldü. Fakat evet."

Kolk ileri çıktı ve yaptıklarını onaylayan bir elle Thor'un omuzunu tuttu.

"Lejyon'u gururlandırdınız," dedi.

Copyrighted material

Thor boğazını temizledi.

“Buna canınızın sıkılacağından korkuyordum,” dedi Thor. “Kral’ın kızını kurtardık, fakat bunu yapmak için, kız yasal olarak verilmiş olduğu için, Kral’ın Yasası’nı ihlal ettik. Aynı zamanda Gareth ile bir savaşın kıvılcımını atmış olabiliriz. Bunun geçip gitmesine izin vermeyeceğinden eminim.”

“O zaman bir denesin bakalım!” diye bağırdı Brom. “Biz kimseden korkmuyoruz. Ve hayır, canımız sıkılmış değil. Yaptıklarınızdan gurur duyuyoruz. Buraya onun arzusu hilafına Kral’ın kızını almaya gelen herkes ölümü hak etmiştir.”

“EVET!” diye bir çığlık koptu odada.

“Bu Kral’ın yasal fermanı olduğu zaman bile mi?” diye sordu Reece.

“Hangi Kral?” diye seslendi Kolk.

“EVET!” diye yankılandı oda.

Godfrey “Gareth’ın ihanetinin kanıtına sahibim!” diye heyecanla seslendi.

O da yere çivilenmiş gibi ona döndü.

“Suça şahit olan bir çocuk var. Beni öldürtme girişimi yüzünden Gareth’a karşı ifade vermeye razı geldi”.

Odada hayret dolu sesler yükseldi ve etrafa heyecan dolu mırıltılar yayıldı.

“Çocuk kalede güvende tutuluyor. Savaşçıların geri dönüşünü bekliyordum… Artık hepiniz burada olduğunuza ve hazır olduğumuza göre, Konsey’e hep birlikte gidebilir, çocuğu götürüp kanıtları sunabiliriz. Bir görgü şahidimiz olduğundan, Konsey’in yasal olarak Gareth’ı tahttan indirmekten başka çaresi kalmayacak”.

“Ya bunu yapmazlarsa?” dedi Kolk.

“Konsey herhangi bir karar almazsa, bizlerin, Gümüş’ün, Lejyon’un, Kral’ın adamlarının Kraliyet Sarayı’nda bir yeri olmayacağı çok açık,” dedi Brom. “Durum öyle olursa, hepimiz buradan gider, başka bir yerde sarayımızı kurarız!”

“EVET!” diye yankılandı salon.

“Leydim,” dedi Brom Gwen’e dönerek. “tıpkı babanız için yaptığımız gibi, sizi hükümdar yapabilmek için canımızı size feda etmeye hazırız. Konsey kanıtımızı görünce, Gareth’ı yasal yollardan tahttan indireceğiz. Sonra da sizi Kraliçe ilan edeceğiz. Size tekrar soruyorum: Bu, kabul edeceğiniz bir onur mu?”

Copyrighted material

Gwen bakışlarını yere çevirdi, sonra ona baktı.

“Ağabeyim Gareth’ın hükümdarlığını sona erdirmenin vakti geldi,” dedi. “Bunun için kraliçe olmam gerekiyorsa, öyle olacak”.

Salonda tezahüratlar yükseldi.

“Buradan gitmek zorunda bırakılırsak,” dedi Kolk, “sen gıyabi hükümdarımız olacaksın, Gwen. “kraliyet Sarayı’nı başka yerde kuracağız”.

“EVET!” diye yankılandı salon.

“Silesia’ya gitmeyi deneyebiliriz!” dedi gür sesli birisi. Herkes dönünce Srog’un Batı’nın belirgin kırmızı renkli zırhını giymiş orada durduğunu gördü. “Hepiniz şehrime gelebilirsiniz. Şehir bin adamlık bir korumayla güçlendirilmiş durumda ve orada yeni bir Kraliyet Sarayı inşa edebiliriz! Gwen Gareth tahttan inene dek hükümdarımız olabilir, sonra geri geliriz!”

“EVET!” diye yankılandı oda bir kez daha.

“Umalım da bu çocuk sadık bir görgü tanığı çıksın,” dedi Kolk Godfrey’e dönerek. “Başka bir yere gitmek zorunda kalmayalım. Godfrey, çocuğun doğruyu söylediğine emin misin?”

Godfrey evet der gibi başını salladı.

“Şu anda bile bizi bekliyor. Zaman değerli. Gidelim ve Gareth’ın hükümdarlığını sonsuza dek sona erdirelim!”

“EVET!” diye bağırdı salondaki adamlar.

Hepsi aynı anda dönüp salondan çıktılar ve sert adımlarla Gareth’ın kalesine yöneldiler. Thor havadaki heyecanı ve beklentiyi elle tutulur bir şeymiş gibi hissedebiliyordu ve sadece saniyeler içinde Kraliyet Sarayı’nda hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını biliyordu.

Copyrighted material

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Thor, Gwendolyn yanında kalabalık bir asker grubuyla salondan çıkarken, Godfrey peşinde çocukla birlikte gruba öncülük ediyordu; kalabalık asker grubu Kraliyet Sarayı'nda köşeleri dönerken, koridor ardına koridor izlerken, ayak sesleri Konsey salonuna yaklaşırken yankılanıyordu. Konsey salonuna yaklaştıkça, günün ne kadar önemli olduğunu, havadaki beklentiyi hissedebiliyorlardı. Nihayet, ihtiyaç duydukları şeyleri elde etmişlerdi: Godfrey'in elinde artık bir görgü şahidi vardı, Konsey toplantıdaydı ve bir görgü şahidiyle Konsey'in Gareth'ı yasal olarak tahttan indirmesi gerekecekti. Bu yaptıklarında, Gareth'ın hükmü sonsuza dek sona erecekti, Gwendolyn hükümdar seçilebilecekti ve hayat Kraliyet Sarayı'nda olduğu gibi devam edebilecekti.

Ama Gareth'ı iyi tanıyan Thor onun her zorluktan sıyrıldığını, her zaman herkesten bir adım önce olduğunu bildiğinden, midesinin dibine kötü bir hissin çöktüğünü hissediyordu. Thor etrafına, çevresindeki tüm o saygıdeğer savaşçılara baktı ve Gareth bu işten de sıyrılmanın bir yolunu bulursa ne olur diye düşündü. Kıyasıya bir iç savaş mı yaşanacaktı? Bir daha dönmemek üzere Kraliyet Sarayı'ndan ayrılacaklar mıydı?

Thor son koridora girip, her biri silahlı düzinelerce askerle birlikte konsey salonunun büyük kapılarına doğru giderken, bunları düşünmemeye çalıştı. Kapının dışında nöbet tutan kraliyet muhafızları gerildi, ufak orduyu görünce gözleri korkudan irileşti.

"Derhal kapıları açın!" diye kükredi Brom.

Muhafızlar bir an için tereddüt ederek birbirlerine baktılar, sonra başka seçenekleri olmadığını fark ettiler. Büyük kapıları çekip açtılar ve iki kenara çekildiler.

Thor diğerleriyle birlikte büyük konsey salonuna girdi, çizmeleriyle attıkları adımlar kubbeli tavanın altında yankılandı. Hepsi salona doluştu. İçeridekiler onlara baktılar ve konsey toplantısını kesti.

Karşılarında geniş, yarı daire biçimli masada Gareth'a dönük düzinelerce konsey üyesi oturuyordu; Gareth'sa platformdaki tahtının kollarını kavramış, tepeden tüm salona hâkim bir biçimde duruyordu. Gözlerinde çılgınca bir ifade vardı ve her zamankinden de çaresiz gözüküyordu.

Copyrighted material

Gareth'ın arkasında Kultin'in adamlarından oluşan düzinelerce silahlı asker, özel savaş güçleri duruyordu; askerlerin hepsinin eli kılıçlarının üstündeydi ve adeta meydana gelebilecek acil bir durumu bekliyorlardı. Hepsi de barbardı.

Konsey üyeleri ayağa kalktı ve korku dolu ifadelerle içeri giren gruba döndü.

"Bu da ne demek oluyor?" dedi Aberthol ayağa kalkıp suratlarına bakarak. "Gwendolyn, bir konsey toplantısını bölmenin yasalara aykırı olduğunu en iyi senin bilmen gerekir".

"Beni affedin," dedi Gwen. "Ama bu toplantıyı bölmeye değer haberler getirdik size. Hatta Halka'nın kaderini sonsuza dek değiştirecek haberler getirdi".

Gwendolyn buz gibi bakışlarla ağabeyine baktı, Gareth da ona buz gibi bir nefretle karşılık verdi. Onu hayatta gördüğü için şok geçirmiş gibiydi; büyük bir ihtimalle, Nevarunlar tarafınadn çoktan uzak diyarlara götürüldüğünü düşünmüştü. Son günlerde, Gareth'ın suratı iyice elmacık kemiklerinin altına çökmüştü ve eskisinden de çılgın gözüküyordu.

Godfrey öne çıktı.

"Yanımda küçük bir çocuk var," dedi salona. "Kardeşim Gareth'ın ihaneti konusunda şahitlik yapacak. Gareth beni öldürmesi için bir adam tutu… Beni, kraliyet ailesinin bir üyesini!"

Salonda hayret dolu mırıltılar yükseldi.

"Bu çocuk bir görgü şahididir. Gareth'ın ne yaptığını sonsuza dek açıklayacaktır ve sizler Konsey olarak yasal işlemi yapmak ve Kral'ımızı tahttan indirmek zorunda kalacaksınız!"

Salondaki mırıltılar sayısız konsey üyesi ve lord birbirine bakarken devam etti. Gareth'sa ifadeden yoksun bir biçimde, buz gibi bakışlarla onlara bakmaya devam etti.

Aberthol Gareth'a döndü.

"Bu suçlamalar doğru mu, lordum?" diye sordu ağır ağır.

Gareth oturduğu yerden salona gülümsedi.

"Tabii ki değil," dedi. "Godfrey her zaman babasının tahtını istemiş olan entrikacı bir evlattır. Beni tahttan indirebilmek için herhangi bir suçlamayı yöneltebilir".

"Tahta geçmeyi istemiyorum," dedi Godfrey. "Hükümdarlık etmeyi istemiyorum. Bir sonraki hükümdar Gwendolyn olacak".

Gareth alaycı bir tavırla güldü.

Copyrighted material

“Ne yazık ki, o kanıt olmadan yasalar geçerli. Her ne olduysa, Gareth aksi ispatlanmadığı sürece Kral olarak kalmalı”.

“Sen bir yalancısın!” diye bağırdı Godfrey salonun karşısından Gareth’a; suratı kıpkırmızı kesilmişti ve üstüne yürürken kılıcını çekmişti.

Bir kılıcın çekiliş sesi tüm salonda yankılandı ve bu ses duyulur duyulmaz düzinelerce kılıcın çekiliş sesi duyuldu, çünkü Gareth’ın ardındaki azılı savaşçıları hep birlikte harekete geçti.

Gümüş ve Lejyon askerleri de kılıçlarını çekerek yanıt verdiler.

Salonda kısa bir yüzleşme yaşandı; her iki tarafın sıra sıra askeri kılıçlarını çekip birbirlerinin karşısına geçti. Salona yoğun bir gerilim hâkimdi.

“Yasalar benden yana,” dedi Gareth ağır ağır ve imalı imalı. Bugün hepinizi, burada olanların hepsini mahkûm edebilirim”.

“Bizi ancak kraliyet Sarayı yasaları altında mahkûm edebilirsin,” diye seslendi Gwendolyn öne çıkarak. “Ama bugün itibariyle, artık kraliyet Sarayı’nın üyeleri değiliz. Hem de hiçbirimiz. Ben ve bu güç burayı geri dönmemek üzere terk edeceğiz. Burada oturup yasalara karşı gelerek babamızın tahtında hükümdarlık yapabilirsin; biz de kendi sarayımızda gıyabi olarak kendimizi yönetiriz. Bir daha beni kaçırmaları için birilerini yollayacak olursan, bunu bir savaş girişimi sayarız ve emin ol ki size karşılık veririz. Sana sadık lordların var. Ama bizim de bize sadık lordlarımız var. Bugünden itibaren artık sana hizmet etmiyoruz. Konsey seni yasal yollardan tahttan indirmeyecekse, buradan gideceğiz ve kendi konseyimizi oluşturacağız”.

“Dilerseniz Kraliyet Sarayı’ndan gidebilirsiniz,” dedi Gareth. “Ama bundan böyle kâfirler ve hainler olarak bilineceksiniz. Kral’ın yasalarını çiğniyorsunuz. Size savaş alanında rastlayacak olursam, hepinizi öldürürüm. Bir daha Kraliyet Sarayı’na gelirseniz, hepiniz öldürüleceksiniz”.

Gwendolyn başını salladı.

“Sen acınası bir insansın,” dedi. “Ağabeyim olduğun güne lanet olsun. Babam seni utanç içinde izliyor”.

Gareth başını arkaya savurup, kahkahalarla gülmeye başladı.

“Babam kimseyi izlemiyor. Babam öldü, canım. Unuttun mu? Onu birisi öldürdü”.

Gareth kahkahalarla gülmeye devam etti.

Copyrighted material

Herkesin sabrı taşmıştı. Hep birlikte arkalarını döndükleri gibi salondan çıktılar; düzinelerce asker hızlı adımlarla koridorda ilerliyor, oradan gidiyordu. Kapılardan çıkmaya ve Kraliyet Sarayı'nı bir daha görmemeye hazırlandıkları sırada, onlara hala eski duvarlara çarpıp yankılanan Gareth'ın kahkahaları eşlik ediyordu.

Copyrighted material

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

Erec Warkfin'in sırtında orman patikasından kuzeye doğru ilerledi; nihayet, onca ay sonra evine, Kraliyet Sarayı'na geri dönüyordu ve yanında müstakbel eşi Alistair de vardı. Alistair sık ağaçlıklı ormana girdiklerinden beri olduğu gibi saatlerdir Erec'in arkasında ona tutunmuş vaziyetteydi. Erec onu o lordun kalesinden kurtardığından beri dörtnala gitmeyi kesmemiş, orasıyla aralarına mümkün olduğunca fazla mesafe koymak istemişti.

Erec o ormanı bipliyordu: O sırada, hemen hemen bir günlük mesafede olan Savaria'nın eteklerine varmışlardı ve sık ağaçların arasında ilerlerken bir kez daha dönüp arkasına baktı ve kimsenin onları izlemediğinden emin oldu. Peşlerinde imse yoktu. Ufuk o gün her kontrol ettiğindeki gibi bomboştu ve ağaçların arasına girerken, o gün ilk derin bir oh çekebileceğini hissetti.

Atını yavaşlattı. Zavallı Alistair o kadar uzun saatler boyunca göğsünü tutmuştu ki, Erec onun biraz dinlenmek istediğine emindi. Kendisi de dinlenebilirdi. Yoğun savaş ve hiç durmadan at sırtında ilerlemek onu inanılmaz derecede bitkin düşürmüştü. Günlerdir uyumamıştı ve orası mola vermek için uygun bir yer gibiydi.

Erec bir gölün yanında, uzun ve sallanan ağaçlarla çevrili, iyi korunaklı ve tenha bir yer buldu, yanında durdu ve atın inip Alistair'e yardım etmek için elini uzattı. Ona yardım ederken Alistair'in elinin, yumuşak teninin yarattığı his bir şok dalgası gibi onu irkiltti; Alistair çok yorgun gözüküyordu, ama her zamanki gibi güzel ve asildi. Günlerce onun için savaştıktan sonra, ayrı kaldıktan sonra, onu neredeyse kaybettikten sonra yanında olması onu çok mutlu etmişti. Alistair'i kıl payı kurtarabilmişti. Onu korkunç bir yazgıdan kurtardığı için mutluluktan havalara uçuyordu; ikisinin bir daha ayrı kalmaması gerektiğine karar verdi.

İkisi orada dururlarken, Alistair dönüp ona baktı; gölün suları içli gözlerine yansımıştı. Alistair ona öylesine büyük bir sevgiyle ve bağlılıkla baktı ki, Erec kalbinin eridiğini hissetti. Doğru seçimi yaptığını iliklerinde hissediyordu. Birlikte olmayı umabileceği daha iyi bir kadın olamazdı.

"Lordum," dedi Alistair bakışlarını yere eğerek, "sana nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum. Hayatınmı kurtardın".

Erec elini uzatıp parmağını Alistair'in çenesinin altına koydu

Copyrighted material

kötü bir yer olması değildi”.

“O halde, anlat bana,” dedi Erec merakla. “Bana geçmişinle ilgili en azından bir şey söyle. Haklı mıyım? Bir soylu musun?”

Alistair göle bakıp iç çekti, uzunca bir süre bekledi, sonra tekrar ona baktı.

“Sana tek bir şey söylersem, bir daha soru sormamaya yemin eder misin?”

Erec evet anlamında başını salladı.

“Yemin ederim,” dedi ciddiyetle.

Alistair gözlerinin içine baktı ve en sonunda şöyle dedi:

“Bir kralın kızıyım”.

Erec bu tür bir yanıt duymayı beklediği halde buna şaşırdı. Bunu hissetmişti, ama Alistair’in söylemesi onu şaşırtmıştı. Artık hangi kralın kızı olduğu, memleketinden neden kaçtığı, neden bir hizmetçi kız olmayı seçtiği, geçmişinde neler olduğu ve neden gizemli davrandığı konusunda sorular sormak için yanıp tutuşuyordu. Çılgınlar gibi daha fazlasını bilmek istiyordu.

“Pekâlâ, leydim,” dedi Erec. “Bir daha soru sormayacağım. Ama şunu bil: Geçmişinde her ne olmuşsa da, artık seni korumak için yanındayım ve seni kalbimin söyleyebileceğinden çok daha fazla seviyorum. Sen ve ben birlikte yeni bir hayata başlayacağız. Hayatının sonuna dek gururla söz edeceğin bir hayatın olacak”.

Alistair’in suratında kocaman bir gülümseme belirdi.

“Bunu çok isterim,” dedi. “Hayata yeniden başlamak isterim”.

Alistair eğilip onu öpünce, hafif bir esinti onları okşarken uzunca süre birbirlerinden ayrılmadılar.

“Hizmetçilik yaparken, her gece senin gibi bir erkekle karşılaşmak için dua ettim. Birisinin karşıma çıkıp beni tüm bunlardan kurtarması için dua ettim. Ama asla senin kadar muhteşem birisini hayal etmedim. Ettiğim her duanın karşılığını senden buldum; hayatımın geri kalanını bana olan bağlılığınla geçireceğim”.

Tekrar öpüştüler ve alacakaranlık çökerken çimlere uzanıp birbirlerinin kollarında öpüşmeye devam ettiler. Erec hayatında ilk kez dünyada her şeyin yolunda olduğunu hissediyordu.

*

Copyrighted material

Erec sabahın ilk ışıklarıyla uyandı ve bir terslik olduğunu hissetti. Bütün gece olduğu gibi, Alistair hala kollarındaydı ve suratındaki tatmin dolu gülümsemeyi görebiliyordu. Alistair'in yanında olması onu çok rahatlatmıştı. Ağaçlar kıpırdamıyordu, göl durgundu ve duyabildiği tek şey uyanmaya başlayan ilk kuşların cıvıltılarıydı.

Yine de, Erec'in savaşçı içgüdüleri ona bir terslik olduğunu söylüyordu.

Ayağa fırladı, zincir zırhını giydi, hafifçe yeri eşeleyen, kulaklarını geriye dikmiş olan Warkfin'in yanına gitti. Warkfin de hissetmişti: Bir terslik vardı.

Erec orada dururken, toprağın belli belirsiz sarsılmaya başladığını hissetti ve bir şeyin gerçekleşmek üzere olduğunu anladı. Telaşla Alistair'in yanına gidip onu uyandırdı.

"Sorun nedir, lordum?" diye sordu Alistair endişeli bakışlarla.

"Bilmiyorum," dedi Erec. "ama elimizi çabuk tutmalıyız".

Onu kucaklayıp atın arkasına oturttu; sonra, kendisi de ön tarafa geçti ve atını tekmeledi.

Orman patikasından ufak bir tepeye doğru ilerlediler; Erec oradan aşağıdaki tepeleri görebilirdi. Zirveye vardıklarında durdu ve gördüğü manzara karşısında şok geçirdi.

Baluster Lordunun özel parlak yeşil zırhlarını giymiş olan yüzlerce asker onlara doğru geliyordu. İzlerini takip etmişlerdi. Bu işin peşini bırakmıyorlardı: İntikam alacaklardı. Bu lord Erec'in düşündüğünden de güçlüydü: Öldüğü halde, adamları pes etmemişlerdi.

Erec bir anda bir savaş durumuyla karşı karşıya olduğunu anladı.

Atından indi ve aşağıdan Alistair'e baktı.

"Beni dikkatle dinle," dedi ciddi bir ifadeyle. "Bu ordu buraya varmadan, bir an önce buradan uzaklaşmalısın. Orman patikasını izle ve kuzeyde kal. Seni Savaria'ya götürecektir. Dükü ve eski dostum Brandy'yi bul. Onlar seninle ilgilenirler. Orada güvende olursun".

Alistair yeri eşeleyen atın üstünden dehşet içinde ona baktı.

"Ya sen, lordum?" dedi.

"Burada kalmalı ve bu orduyla yüzleşmeliyim".

Alistair'in gözleri panikle irileşti; bir Erec'e bir ufka baktı, sonra bakışlarını yine Erec'e çevirdi.

Copyrighted material

“Ama lordum, o kadar askere karşı tek başınasınız. Hayatta kalamazsınız!”

Erec kasvetli bir ifadeyle başını salladı.

“Benim hayatta kalıp kalmamam çok önemli değil,” dedi. “Önemli olan senin hayatta kalman. Bugün beni burada öldürürlerse, tatmin olup geri dönebilirler; Savaria kapılarına varıp güvende olabilirsen, peşinden gelmezler. Ama burada benimle kalırsan, ölürsün… Daha da kötüsü tutsak alınırsın. Öleceksem, en azından güven olduğunu bilerek mutlu bir biçimde ölürüm”.

Alistair gözyaşları yanaklarından süzülürken ona baktı.

“Lordum, lütfen bunu yapma!” diye yalvardı. “Neden birlikte kaçamıyoruz?”

Erec başını salladı.

“Bir şeref yemini ettim,” dedi. “Gümüş’ün bir üyesi olarak, şerefim işaretimdir. Hiçbir düşmandan asla, hiçbir nedenden dolayı kaçmam. Özür dilerim, ama şerefim beni böyle davranmaya mecbur kılıyor”.

Alistair’e yaklaştı ve onun üzüldüğünü görmek yüreğini paramparça etti.

“Seni ne kadar çok sevdiğimi unutma,” dedi. “Haydi, git!” diye seslendi ve Warkfin’i sertçe tokatladı; atı irkilip bir anda koşmaya başladı. Alistair dizginleri sıkıca tutuyordu, ama gözyaşları arasında arkasına baktı.

“LORDUM!” diye bağırdı.

Warkfin iyi eğitimliydi… Erec’in ne istediğini bipliyordu ve Alistair’i oradan uzaklaştırıp Dük’ün Sarayı’na götürene dek durmayacaktı. Erec onun atıyla süratle uzaklaştığını izleyerek rahatladı; savaştan uzakta olacağını bipliyordu.

Erec dönüp tepeden aşağı baktı ve giderek yaklaşan orduyu inceledi. Ordunun çıkardığı gümbürtü oradan bile duyuluyordu; kendisini savaş için hazırladı.

Kılıcını çekince, metalin tıngırtısı tepelerde yanılandı. Ta yükseklerde bir kuşun çığlığını duydu. İşte bu tür günler için dünyaya gelmişti. O gün ölebileceğini biliyordu. Ama en azından, korkusuzca düşmanla yüzleşerek, şerefi uğruna müthiş bir savaş vererek ölebilirdi.

Copyrighted material

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

Thor Silahlar Salonu'ndan silahlarını, barakalardan öteberilerini toparlamayı bitirmeye çalışan ve Kraliyet Sarayı'ndan kalıcı olarak gitmeye hazırlanan kalabalık Lejyon ve Gümüş askerleriyle duruyordu. Büyük ve giderek artan bir güçtü; Reece, O'Connor, Elden ve ikizler, Thor, Gwendolyn ve Godfrey'e katıldılar ve son saniyelerini taşıyabilecekleri her şeyi toparlamakla geçirdiler. Krolın yanlarında hafifçe havlarken, hep birlikte son kez salonun büyük kapılarından dışarı çıktılar.

Büyük ve silahlı grup kıvrımlı sokaklardan Kraliyet Sarayı'nın meydanından ardından açılır kapanır köprü ve onları sonsuza dek Kraliyet Sarayı'ndan uzaklaştıracak olan yolun bulunduğu Kraliyet Kapılarına yöneldi. Başlı başına ufak bir ordu olarak oraya doğru yürürlerken, yeni MacGil saray ahalisinin yeni yüzünü oluştururlarken, insanlar dört bir yandan çıkıp geldi ve hayret ve korku dolu bakışlarla gidişlerini izledi. Bu bölünmenin haberleri yayılmıştı ve kapılara doğru yürürlerken, bazıları onları hayretle izlerken bazıları da Gareth'ın sarayını terk edip onlara gitmeye karar vererek gruplarına katılıyordu. Yürekleri parçalayan bir manzaraydı. Thor attıkları her adımda krallığın ikiye bölündüğünü hissediyordu.

Şehirden son çıkış olan taş kapılara yaklaşırlarken, Thor dönüp Kraliyet Sarayı'na, o zamanla sevdiği yere, yuvası dediği yere son bir kez baktı. Gareth'ın tahtta oluşundan, şehri onlar için mahvetmesinden, dilediği gibi kullanmasından nefret ediyordu; orası yedi yüz sene boyunca MacGiller tarafınadn yönetilmişti. Bu konuda yapabilecekleri hiçbir şey yoktu.

Gwen elini sıkınca, Thor gözlerinin içine baktı ve onun oradan gittiği, yanında olduğu için ne kadar rahatladığını fark etti. Kendisi de aynı şeyleri hissediyordu. En azından Gwen güvendeydi. El ele, gururla yürüyüp, kemerli kapıdan geçtiler.

"Sence günün birinde geri döner miyiz?" diye sordu Gwendolyn'e.

Gwen hüzünle etrafına bakındı.

"Bilmiyorum," diye yanıt verdi.

"Bu kral varken gelmeyiz," diye araya girdi Reece. "Geri dönecek olursak, kendi şartlarımızla döneriz".

Copyrighted material

“Mesele hayatta kalmak değil,” dedi Thor. “Doğru olanı yapmak. Krallığımı için. Hepimiz için.”

Adamlar sessiz kaldılar.

“Ama seninle gitmeye başka kimse gönüllü olmadı,” dedi Brom. “Bu cesur ve azılı savaşçılar bile gönüllü olmadılar. Onlara hak vermeden edemiyorum”.

“O halde, tek başıma giderim,” dedi Thor kararını vererek. Bunu yapmaya kararlıydı.

“Ben de onunla gideceğim!” dedi birisi.

Thor arkasına bakınca, Reece’in öne çıkıp yanına geldiğini gördü.

“Ben de!” dedi O’Connor.

“Ben de!” dedi Elden.

“Biz de!” dedi ikizler.

Bütün arkadaşları öne çıkarken, altı kişilik grup ölümle birlikte yüzleşmeye hazır tek bir beden gibi dururken, Thor daha da cesaretlendiğini hissetti.

Kolk başını salladı.

“Hepiniz çatlaksınız,” dedi. “Ayrıca, gördüğüm en cesur adamlarsınız”.

Brom öne çıkıp elini Thor’un omzuna koydu ve gözlerinin içine baktı.

“Her imsen, evlat, atalarını gururlandır,” dedi.

Karar vermeye çalışıyormuş gibi dikkatle Thor’a baktı.

“Peki, gidin,” dedi en sonunda. “Kılıcı bulun. Geri getirin. Krallığımızın kaderi size bağlı”.

“Kraliyet Sarayı’ndan ayrılıp Silesia’ya gideceğiz ve yokluğunuzda yeni bir saray kuracağız,” dedi Godfrey. “Dönüşünüzü bekleyeceğiz. Ama elinizi çabuk tutun. Bir de ölmeyin”.

Adamlar dağıldı ve Thor dünyasının değiştiğini, her şeyin etrafında döndüğünü hissederek olduğu yerde kalakaldı. Birisinin bileğini tuttuğunu hissetti.

Başını kaldırınca, Gwendolyn’in gözleri yaşlarla dolmuş bir halde yanında durduğunu fark etti. Onu o halde görünce yüreği parçalandı.

“Gitmeden önce, biraz konuşalım,” dedi Gwen.

Thor kalabalıktan uzaklaşıp onunla birlikte yürüdü ve bir taş duvarın ardında yalnız kalabilecekleri bir yer buldular. Gwen ona

Copyrighted material

bakınca, yanağından bir damla yaş süzüldü.

"Gitmeni istemiyorum," dedi. "Lütfen. Başımızdan geçen onca şeyden sonra gitme".

"Ama gitmezsem, kalkan inik kalacak," dedi Thor. "İmparatorluk saldıracak. Hepimizin işi bitecek".

Gwen başını salladı.

"Hepimizin işi çoktan bitti. Kılıç gitti. Kalkan bir daha asla kaldırılmayacak. Onu asla bulamayacaksın. Tek başına orada öleceksin. Öleceksek, ikimizin birlikte ölmesini tercih ederim".

Thor başını salladı.

"O halde, Kılıç'ı bulmaya çalışmazsam senin ölümüne, hepimizin ölümüne ben sebep olmuş olurum. Bunu yapmam gerek Gwendolyn. Bunu en çok senin anlıyor olman gerek. Lütfen. Seni burada bırakmak istemiyorum. Seni ne kadar çok sevdiğimi bil. Yanına olmaktan daha çok istediğim bir şey yok. Ama bunu yapmam gerek. Krallığımız için. Halka için. Şeref için. Anlamıyor musun?"

Gwen evet der gibi ağır ağır başını salladı, bakışlarını yere dikerek gözyaşlarını sildi.

Thor annesinin ona verdiği yüzüğün gömleğinin altıdan tenini yaktığını hissetti ve o anda tek dizinin üstüne çöküp Gwendolyn'den karısı olmasını istemekten başka bir şeyi daha çok istemedi. Bir yanı, bunun doğru an olduğunu söylüyordu.

Ama diğer yanı evlenme telif etmenin de adilane olmayacağını düşünüyordu. Gitmek ve olası bir ölümle karşılaşmak üzereydi. Gwen onunla evlenecek olursa, sonsuza dek bir dul olarak kalırdı. Ona haksızlık olurdu.

Thor yüzüğü gömleğinin altından çıkarmamaya karar verdi; geri döner dönmez, daha doğrusu geri *dönebilirse*, ona evlenme teklif edecekti. Ondan sonra, sonsuza dek birlikte olabilirlerdi.

Eliyle Gwen'in çenesini kaldırdı ve gözlerini içine baktı. Ona gülümsedi, gözyaşlarını sildi ve eğilip öptü.

"Seni seviyorum, Gwendolyn," dedi. "Kelimelerle ifade edebileceğimden çok daha fazla seviyorum".

Gwen hıçkırıklara boğularak boynuna atıldı ve ona sıkı sıkı sarıldı.

"Gittiğin için senden nefret ediyorum," dedi.

"Bu sefer, güven olacaksın," dedi Thor yüreği parçalanarak. "Tüm bu askerlerle birlikte olacaksın. Kendi sarayını idare

Copyrighted material

edeceksin. Kocaman bir ordu seni koruyor olacak. Artık seni kimse incitemez".

"Kendi adıma korkmuyorum," dedi Gwen. "Senin için korkuyorum".

Thor en sonunda onu geriye itti ve dikkatle gözlerine baktı.

"Sana geri döneceğim, aşkım," dedi. "Ne gökteki ay, ne yıldızlar, ne de gezegenler beni senden ayrı tutabilir".

Gwen hafifçe gülümsedi; yanağından bir damla yaş süzüldü.

"Keşke buna inanabilseydim," dedi.

Copyrighted material

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Kral McCloud ikinci güneş batarken kalesinden çıktı ve sarayının avlusunda öfkeyle koştu. Peşinde düzinelerce sadık adamıyla atına atladı, atını tekmeledi ve ufak şehrinde dörtnala ilerledi; kemerli kapılardan birinden geçip dağa açılan tozlu yollardan birine çıktı. Atını daha da sert tekmeliyor, damarlarından müthiş bir öfkenin aktığını hissediyordu. Oğlunun karısıyla birlikte elinden kaçtığını, her ikisine de işkence edip öldürmeye ve halka örnek etmeye fırsat bulamadan kaçtığını yeni öğrenmişti.

McCloud aşağılanmış olmanın yarattığı öfkeyle kuduruyordu. O küçük cadının onu oyuna getirdiğine inanamıyordu. Zaten evine geri döndüğünden beri keyifsizdi; bu olayın ardından öfkeden çıldırmak üzereydi. Yapacağı son şey bile olsa, her ikisini de bulacak, MacGil tarafının güvenli kollarına varmadan yakalayacak, işkence edecek ve öldürecekti.

McCloud peşinde düzinelerce adamıyla dörtnala ilerledi; sarayının karşısındaki tepenin zirvesine çıkıp daha iyi bir gözetleme noktası bulmak, tam olarak nerede olduklarını görmek ve onları en iyi nasıl avlayabileceğini belirlemek istiyordu.

Seni nankör küçük çocuk, diye düşündü. Onca sene, Bronson'ın yaşamasına izin vererek bir hata yaptığını fark etti. Doğduğu andan itibaren, onu ve büyün oğullarını öldürtmesi gerektiğini bipliyordu; böylelikle, kimse onu tahtından etmekle tehdit edemezdi. Çok yufka yürekli davranmıştı. Şimdi, bunun bedelini ödüyordu.

O MacGil kızını da öldürmemekle hata etmişti. Geçmiş deneyimlerinden, kadınları bir anda öldürüp işi şansa bırakmamanın daha iyi olduğunu bipliyordu. Yaşlandıkça giderek daha yufka yürekli olmuştu ve artık eskisinden de gaddar ve vahşi olmaya kararlıydı.

McCloud çığlık attı ve atının gövdesini kanatana ve ona çığlıklar attırana dek tekmeledi; hep birlikte hızla ilerlerdiler ve en sonunda tepenin zirvesine vardılar.

O yüksek noktadan, batmakta olan güneşin göğü ruh haline tıpatıp uyacak biçimde kan kırmızısına boyadığı yerden, McCloud ufukta oğlu Bronson'ın Luanda'yla birlikte Yüksek Topraklar'a doğru ilerlediğini gördü. Daha da öfkelendi. Duruma bakılacak olursa, araya bir günlük mesafe koymuşlardı ve onları yakalamak

Copyrighted material

kolay olmayacaktı. Önemli değildi. Onları avlayacak, bunu bir eğlence gibi yapacaktı. Gerekirse bütün gece yol alacak, üstlerine atılana ve çıplak elleriyle boğarak öldürene dek de durmayacaktı.

McCloud atının sırtında nefes nefese onları izledi ve tam atına tekrar tekme atacakken ve peşlerine düşecekken, aklını karıştıran bir manzara gördü. Ne gördüğünü anlamadığından, birkaç kere gözlerini kırpıştırdı.

Karşısında atlı bir ordu vardı. Hayatında gördüğü en büyük orduydu; o güne dek hiç o kadar devasa bir ordu görmemişti. Bir milyon kadar asker kırlık alanın tamamını kaplamış, bir karınca sürüsü gibi üstlerine geliyordu.

Baktığı her yer yönde milyonlarca adam, topraklarını bedenleriyle, atlarıyla, dört bir yandan üstüne gelirken siyaha boyuyordu. Neler olduğunu anlayamadı. Giysilerinden İmparatorluk askerleri olduklarını düşündü. Ama bu mümkün değildi: Halka'nın içindeydiler. Kanyon'un karşısındaydılar.

Kalkan mı yıkıldı? diye düşününce, kalbi duracak gibi oldu.

McCloud olan biteni idrak etmeye fırsat bulamadan, bir anda tepede, sadece birkaç adım karşılarında bin tane adam belirdi… Başlarında kendi atının iki misli büyüklüğünde bir atın sırtında olan Andronicus vardı.

Andronicus atının sırtında, McCloud'dan birkaç adım ötede tepeden ona pis pis sırıtıyor, günbatımında parıldayan sivri dişlerini sergiliyordu. Şeytani sarı gözleri McCloud'a bilmesi gereken her şeyi anlattı: Yenilmişti.

McCloud aniden paniğe kapıldı; kaçmaya yeltenecekmiş gibi dönüp arkasına baktı, ama bir anda binlerce İmparatorluk askeri daha arka tarafı da kapattılar.

Etrafı tamamıyla sarılmıştı. Kaçacak hiçbir yer yoktu.

McCloud güçlükle yutkundu. Hayatında il kez gerçek korku hissetti. Kesin kes yenilmiş olmanın nasıl bir şey olduğunu bipliyordu.

Kurumuş dudaklarını yalayıp Andronicus'a baktı ve acaba bu işten sıyrılmanın bir yolu olabilir mi diye düşündü.

"Lordum," dedi kendine olan güvenini yitirmiş bir halde ve titrek bir sesle Andronicus'a.

"Benimle bir anlaşma yapmak için eline fırsat geçmişti," diye hırladı Andronicus eski çağlardan kalma, göğsünden gürleyerek yükselen bir sesle. "Ama bunu reddettin".

Copyrighted material

saldırıyla yüz yüze kalmamıştı. Gwendolyn bir liderlik rolü üstlenirken, yanı başında Sorg, Kolk, Brom, Steffen, Kendrick ve Godfrey ile kraliçe olmanın nasıl bir şey olduğunu öğreniyor ve şehri yaklaşmakta olan büyük savaşa karşı savunmaya hazırlanıyor.

Bu arada, Gareth çılgınlığın daha da derinlerine inerek onu Kraliyet Sarayı'nda bir suikasta kurban edecek olan bir darbeye karşı gelmeye çalışıyor ve çökmüş olan kalkan vahşi yaratıkların istilasını mümkün kılarken, Erec aşkı Alistair'i ve Dükün Savaria şehrini kurtarmak için canı pahasına savaşıyor. Kendini içkiye boğan Godfrey'ninse geçmişini geride bırakmaya ve ailesinin umduğu adam olmaya hazır olup olmadığına karar vermesi gerekiyor.

Hepsi canlarını kurtarmak için savaşırken ve işler daha da kötüye gidemezmiş gibi gözükürken, öykü iki şok edici gelişmeyle sona eriyor.

Gwendolyn saldırıdan kurtulabilecek mi? Thor İmparatorluktan kaçabilecek mi? Kader Kılıcı bulunabilecek mi?

BİR ŞEREF YEMİNİ sofistike dünya oluşumuyla ve özellikleriyle arkadaşlara ve aşıklara, rakiplere ve kur yapanlara, şövalyelere ve ejderhalara, entrikalara ve politik entrikalara, reşit olmaya, kırılan kalplere, aldatmacaya, hırsa ve ihanete dair destansı bir öykü. Şeref ce cesaretle, kaderle ve yazgıyla, büyücülükle ilgili bir öykü. Bizleri asla unutmayacağımız ve her yaşa ve cinsiyete hitap eden bir dünyaya götüren bir fantezi. 75,000 sözcükten oluşuyor.

FELSEFE YÜZÜĞÜ serisini sesli kitap formatında **Dinleyin**!

Bulabileceğiniz Yerler:

Amazon
Audible
iTunes

Morgan Rice Kitaplarını Şimdi Play'den indirin!

KINGS AND SORCERERS

THE SORCERER'S RING

THE SURVIVAL TRILOGY

the vampire journals

Morgan Rice Kitapları

KRALLAR VE BÜYÜCÜLER
EJDERHALARIN YÜKSELİŞİ (1. Kitap)
CESURUN YÜKSELİŞİ (2. Kitap)

FELSEFE YÜZÜĞÜ
KAHRAMANLARIN GÖREVİ (1. Kitap)
KRALLARIN YÜRÜYÜŞÜ (2. Kitap)
EJDERHALARIN KADERİ (3. Kitap)
GURUR AĞLAYIŞI (4. Kitap)
ŞEREF YEMİNİ (5. Kitap)
KAHRAMANLIK SALDIRISI (6. Kitap)
KILIÇ AYİNİ (7. Kitap)
SİLAHLARIN TESLİMİ (8. Kitap)
BÜYÜLÜ GÖKYÜZÜ (9. Kitap)
KALKAN DENİZİ (10. Kitap)
ÇELİĞİN HÜKÜMDARLIĞI (11. Kitap)
ATEŞ ÜLKESİ (12. Kitap)
KRALİÇELERİN YÖNETİMİ (13. Kitap)
KARDEŞLERİN YEMİNİ (14. Kitap)
ÖLÜLERİN DÜŞÜ (15. Kitap)
ŞOVALYELERİN MIZRAK DÖVÜŞÜ (16. Kitap)
SAVAŞIN ARMAĞANI (17. Kitap)

KÖLETÜCCARLARI ÜÇLEMESİ
ARENA 1: KÖLETÜCCARLARI (1. Kitap)
ARENA 2 (2. Kitap)

VAMPİR GÜNLÜKLERİ
DÖNÜŞÜM (1. Kitap)
SEVİLMİŞ (2. Kitap)
ALDATILMIŞ (3. Kitap)
YAZGI (4. Kitap)
ARZULANMIŞ (5. Kitap)
NİŞANLI (6. Kitap)
YEMİNLİ (7. Kitap)
BULUNMUŞ (8. Kitap)
CANLANDIRILMIŞ (9. Kitap)

Copyrighted material

GÖMÜLMÜŞ (10. Kitap)
KADER (11. Kitap)

Copyrighted material

Morgan Rice Hakkında

Morgan Rice, USA Today'in 1 numaralı çok satan destansı on yedi Kitaplık FELSEFE YÜZÜĞÜ; on bir Kitaplık (ve hala devam eden) genç yetişkin serisi 1 numaralı çok satan VAMPİR GÜNLÜKLERİ; 2 Kitaptan oluşan (ve devam eden) kıyamet sonrası gerilim, 1 numaralı çok satan KÖLETÜCCARLARI ÜÇLEMESİ; ve yeni destansı fantezi serisi KRALLAR VE BÜYÜCÜLER Kitaplarının 1 numaralı çok satan yazarıdır. Morgan'ın Kitapları hem basılı hem de sesli olarak bulunabilir ve çeviriler 25 dilde mevcuttur.

DÖNÜŞÜM (Vampir Günlükleri'nin 1. Kitabı), ARENA 1 (Köletüccarları Üçlemesi 1. kitabı), KAHRAMANLARIN GÖREVİ (Felsefe Yüzüğü 1. Kitabı) ve EJDERHALARIN YÜKSELİŞİ (Krallar ve Büyücüler—1. Kitap) ücretsiz olarak Google Play'den indirilebilir durumda!

Morgan sizi dinlemeyi çok seviyor, dolayısıyla lütfen www.morganricebooks.com adresini ziyaret edip eposta listesine eklenin, ücretsiz bir Kitap kazanın, ücretsiz hediyeler alın, ücretsiz uygulamaları indirin, Facebook ve Twitter ile bağlanın ve irtibatta kalın!

Copyrighted material